Ted Allbeury
Oglinzi

RAQ International Pubiishing Company
RAO International Publishing Company S.A. P.O. Box 37 – 198 Bucureşti, ROMÂNIA
TED ALLBEURY
A Wilderness of Mirrors
Copyright © Ted Allbeury, 1988
All rights reserved
Traducere din limba engleză GABRIELA NEDELEA
Ediţia I
Copyright O 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română
Coperta DONE STAN
Tiparul executat de ELSNERDRUCK Berlin, Germania
Septembrie 1995
ISBN 973 – 576 – 012 – 6

1

Locurile din avionul Concorde care făcea cursa Washington-Londra se ocupaseră numai pe jumătate, aşa că Thornton îşi puse bagajul de mână pe scaunul de lângă el. Se miră cum de cei de la ambasadă îi rezervaseră bilet pentru un astfel de zbor, care nu era de nasul lui. Probabil că voiau să-l îmbuneze, după ce fusese pus să scrie raportul acela. În fiecare an, se făcea la ambasadă câte un control de rutină privind securitatea documentelor şi a personalului. Se verifica totul: coduri, transmiţătoare, microfoane, aparatura şi procedurile de ascultare. Iar cel căruia i se încredinţa această sarcină era privit cu ostilitate încă din momentul sosirii. Dar cel puţin o săptămână pe an, cei de la ambasadă deveneau foarte conştiincioşi în materie de securitate.

SIS însă îşi propusese să trimită pe câte cineva, din

când în când, pe neaşteptate. Pe cineva care, aparent, venea de la Externe, cu o funcţie, chipurile, neînsemnată drept paravan. Iar sarcina acestuia era să fie atent la oameni, nu la activităţile curente sau la obiecte. Cu astfel de lucruri se ocupase Thornton în ultima lună: se uitase la oameni. Ca o leoaică privind la o turmă de gazele păscând, după ce-şi devoră prada. Niciun pericol pentru nimeni. Fără întrebări insinuante. Doar observare şi ascultare.

Numai că, atunci când oamenii vorbeau, trebuia să le urmăreşti mâinile, picioarele şi, mai ales, ochii, aceşti povestitori discreţi, care spuneau mult mai mult decât o puteau face cuvintele.

În ciuda anilor petrecuţi la SIS, aceste lucruri îl uimeau încă. Toată mascarada asta la care se pretau oamenii. Iar aceştia nu erau tipii ciudaţi din lumea spionajului, ci diplomaţi. Nu erau nici măcar străini, ci britanici sadea. Sau, cel puţin, asta se presupunea că sunt. Şi uită-te la ei – atât de „normali” pe dinafară, însă, pe dinăuntru, cu minţile înfierbântate, riscându-şi cariera şi poate chiar viaţa pentru cine ştie ce recompensă a unei dorinţe ascunse. Sex, bani, putere şi uneori iubire. Cu cât aveau o slujbă mai oficială sau o poziţie mai înaltă, cu atât mai surprinzătoare le erau slăbiciunile. Dar viciile acestea erau vechi, şi autorităţile le priveau cu indulgenţă încă din vremuri de demult. Existau acum chiar şi evidente oficiale ale homosexualilor, clasificaţi după modul în care cei din jur reacţionau faţă de ei: de la respingerea imediată sau avertismente la atitudinea de acceptare tacită. Şi evaziunea fiscală îşi avea limitele ei de tolerantă. Travestiţii treceau aproape neobservaţi, doar cu o consemnare în dosarul personal. Iar ambiţia, când era prea făţişă, sau brutală, putea fi uşor taxată drept dorinţă de promovare în posturi mai înalte. Dar, slavă Domnului, activitatea de la SIS Se urnita la descoperirea anumitor lucruri, nu şi la pedepsirea lor, cu excepţia cazurilor în care exista un risc evident pentru siguranţa naţională. Însă chiar şi în această situaţie, cazul era pasat, pe temeiuri legale, la MI5.

Thornton se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii. Sunase la el acasă înainte de a pleca, dar ea nu-i răspunsese. Poate fusese prea ocupată şi nu avusese încă timp să se mute acolo. Sau se gândise că la ea era mai bine pentru amândoi. Draga de Penny, cu stilul ei rapid de a lua hotărâri şi de a şi le schimba apoi cât ai zice peşte! Refuză să admită că ea ar fi ajuns la concluzia că diferenţa de vârsta de doisprezece ani dintre ei era prea mare. El adusese vorba adesea de lucrul acesta, dar ea nu făcuse decât să se încrunte şi să gesticuleze, continuând să vorbească despre josnicia impresarilor şi a regizorilor. Dar, de fapt, niciodată *nu spusese* că lucrul nu are vreo importanţă.

Thornton se uită la ceas, ca să-şi amintească ce zi era. Joi. Unul din primele lucruri pe care trebuia să-l facă era s-o sune pe Elaine, pentru a o anunţa că sâmbătă vrea să-l ia pe Jamie la el. Poate s-o comporta şi ea, măcar o dată, decent şi-l va lăsa să vină, mai ales că fusese plecat cinci săptămâni. Dar, în cazul lui Elaine, numai de decenţă nu se putea vorbi!

Se întrebă cum s-o înţelege cu Arthur Padstow. Făcea, oare, aceleaşi fasoane ca înainte sau era la locul ei? Arthur Padstow, director comercial şi consultant de investiţii, nu părea să fie o cârpă, o dată ce reuşise să strângă atâta bănet. Iar Elaine nu fusese singura femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Bârfele şi ziarele spuneau că şi cele dinainte fuseseră cam pe acelaşi calapod: reci, cu înfăţişare de suedeze blonde, cu picioarele lungi şi alte chestii de-astea! Când ea îl anunţase că se va mărita cu Padstow, el îi răsfoise dosarul personal. Un înfumurat nesuferit, dar, în acelaşi timp, o pasăre rară pentru toată lumea. Nu găsise nimic interesant în dosar. Existau unele suspiciuni de deturnare ilegală a unor fonduri, în afara ţării. Nişte lucruri cam ciudate în legătură cu unele încurcături la companiile private, în ceea ce priveşte taxele. Chestiuni pe care le înţelegeau foarte puţini şi care sfârşeau, de obicei, în paginile revistei *Detectivul particular*. Bănuia că toţi cei care pricepuseră ştiau deja ce

se petrecuse. Se aflau în dosar câteva tăieturi din *Detectivul particular* referitoare la flirturile lui Padstow cu o moştenitoare, o arăboaică bogată, divorţată, şi cu o persoană des întâlnită la rubricile de scandal – care făceau aluzie la faptul că aceste relaţii l-ar fi împiedicat să ajungă atotputernic aşa cum, evident, îşi dorea cu disperare.

Când aterizară pe Heathrow, Thornton aşteptă să-i sosească bagajele pe bandă. Serviciile pentru călătorii cu avionul Concorde erau prioritare, aşa că, după câteva minute, traversă spre biroul de imigrare. Evident, funcţionarul de acolo recunoscu numărul paşaportului, pentru că îi zâmbi şi-i făcu semn cu capul, înapoindu-i-l îndată. Thornton îşi luă valizele, le puse pe un cărucior şi trecu prin vamă. Ieşi din clădire şi, instinctiv, lăsă să-i scape primele două taxiuri, apoi îl luă pe al treilea, spunându-i şoferului să-l ducă pe Queensway. Coborî şi plăti, înainte cu vreo două străzi de casa lui.

Soarele strălucea încă, dar luminile se aprinseseră deja pe Queensway, care îi amintea de unele străzi din cartierul de est, de dincolo de Huston Street. Queensway era obraznică şi bătătoare la ochi, mirosea a curry şi a cartofi prăjiţi, dar răspândea un aer de prietenie şi de vitalitate. Avea personalitate. Nu neapărat în sensul bun al cuvântului, dar, oricum, trăia din plin. Semăna cu un sat, unde locuitorii se simţeau acasă.

La capătul scărilor, îşi lăsă valizele jos şi începu să se scotocească după chei. Când deschise uşa, o văzu acolo, zâmbitoare. Încercase tot drumul să nu se aştepte la o astfel de primire. Nu avea rost să speri ca oamenii să facă ceea ce ai dori tu. O clipă, rămase fără grai. Altă fată, în locul ei, s-ar fi simţit ofensată sau dezamăgită de această atitudine rezervată, dar Penny Lambert îşi cunoştea omul mult prea bine, ca să mai simtă şi altceva, în afară de plăcerea revederii. Pe chip îi trecu o umbră de mânie faţă de cei care îl expuneau la atâtea pericole. Apoi, râse uşor:

— Ce-ai rămas aşa, cu gura căscată? Hai, intră odată, prostuţule!

Îl îmbrăţişa şi îl sărută. Nu cu pasiune. Mai degrabă

ca o mamă care îşi întâmpină fiul de la şcoală.

— Cum a fost zborul cu un Concorde?

— Ce bine-mi pare că te văd, Penny – zise el, continuând apoi după o pauză. De unde ştii cu ce avion am călătorit?

— Te-a căutat unu' de la tine, de la birou. El mi-a spus. Vrea să-l suni – râse ea – îndată ce termini cu toaleta. Iar eu l-am întrebat: „Care toaletă, aia de lângă cârciumă?"

El zâmbi şi aruncă o privire prin încăpere.

— E plăcut să te întorci acasă, iubito.

— Iubito… sună frumos. Cine-o fi fost norocoasa care te-a învăţat să vorbeşti aşa?

— Ai văruit toată casa, în alb – zise el, numai zâmbet.

— Da. M-am gândit că ai dreptate, la urma urmei. Oricum, e mai ieftin aşa, decât tapetul Laurei Ashley. Aşază-te să-ţi fac un ceai.

Chicineta nu avea uşă, iar ea se sprijini acolo, de zid, aşteptând să fiarbă apa. Thornton se întoarse spre ea.

— Spune-mi, ce-ai făcut cât am fost plecat?

— Ooo, am petrecut vreo două weekend-uri de pomină, cu Robert Redford. Chefuri, în fiecare seară! – zise ea, râzând ironic. De fapt, nimic deosebit.

— Mă referam la muncă.

— Aaa, munca! Păi, *Fetiţa veselă* a căzut, după vreo trei săptămâni. Am pus mâna pe o reclamă TV pentru un săpun de toaletă. Apoi, două postsincronuri, pentru o firmă de construcţii, numai accent şi candoare – zise ea, dând din umeri. Au mai fost şi două probe pentru un musical, *Drum presărat cu trandafiri*. Am candidat pentru rolul junei prime, dar bănuiesc c-au să-mi ofere doar un loc în cor şi în figuraţie.

— Ce tip m-a sunat?

— Mi se pare c-a zis că-l cheamă Alan. Am scris numărul pe o bucată de hârtie. E-acolo, deasupra şemineului.

Thornton se uită la mâzgăliturile de pe bileţel.

Numărul era cel al ofiţerului de serviciu de la Century House.

În vreme ce-şi sorbeau ceaiul, el rosti, fără curaj:

— Rămâi aici, în seara asta, Penny?

— Bineînţeles!

— Îmi pare tare bine.

Ea îl privea cum îşi bea ceaiul. Nu era ceea ce se numeşte un bărbat frumos, dar avea farmec. Ochii mari, căprui erau copilărosi, prietenoşi şi contrastau cu maxilarele puternice şi cu gura energică. Dar adevăratul său chip, cel interior, îi conferea un aer aproape prezumţios. Penny se întreba adesea ce-l făcuse să devină astfel. Să fi fost copilăria disperată şi nefericită, sau slujba lui? Ajunsese să accepte că, în ciuda acestei reţineri, el o iubea realmente şi îşi dorea ca relaţia dintre ei să continue. Poate, într-o zi, va reuşi să cucerească fortăreaţa de nepătruns, dar, până atunci, era fericită să joace rolul mamei grijulii şi al iubitei prietenoase.

Thornton puse ceaşca de ceai pe masă.

— Cred c-ar fi bine să dau un telefon la birou. Formă numărul şi i se răspunse foarte repede.

— Alo?

— Thornton la telefon. Am primit mesajul dumneavoastră şi mi s-a spus să caut un domn pe nume Alan. Ştiţi cumva cine e?

— E numele familiei sau prenumele?

— Nu ştiu.

— Staţi puţin, să mă uit pe listă. O secundă, vă rog. Auzi fâşâitul paginilor, apoi:

— Domnul Thornton?

— Da.

— Aveţi un mesaj. Dar nu de la Alan, ci de la Hallam. Vrea să luaţi legătura cu dânsul, cât mai repede posibil.

— În regulă, mulţumesc.

— Aveţi numărul de telefon?

— Da, mulţumesc.

După ce puse telefonul în furcă, ea zise:

— Ai avut multă treabă la Washington? El dădu din

cap:

— Da.

— Ce-ai făcut? Thornton zâmbi:

— Am numărat creioanele şi-am controlat indigourile!

Era destul de târziu când îi telefona lui Hallam, dar nu răspunse nimeni. Hallam conducea unul din departamente, însă Thornton nu mai lucrase cu el de câţiva ani, aşa că nu mai ştia cu ce se ocupa, în prezent. Pe vremea când lucraseră împreună, Hallam era omul de legătură cu CIA. Lui Thornton îi plăcuse tipul.

Hallam îl sună a doua zi, îndată după ora zece.

— Ai călătorit bine?

— Da, mulţumesc, domnule.

— Eşti în concediu, nu-i aşa?

— Zece zile.

— Ţi-ai făcut vreun program?

— Nu.

— Te-ar deranja dacă ţi-ai amâna concediul? Am ceva de care aş dori să te ocupi.

— În Anglia, sau dincolo de Ocean, domnule?

— După câte ştiu, aici.

— Bun. Şi când vreţi să luăm legătura?

— În problema aceasta este implicat şi un comitet semioficial. I-aş putea convoca pe la ora două, dacă-ţi convine.

— Voi fi acolo, domnule.

Hallam îl aştepta la intrarea de la Century House. îl luă de braţ şi îl trase către un taxi care aştepta.

— M-am gândit că e bine să ne depărtăm de locul acesta. Am aranjat să vină toată lumea pe Ebury Street, în casa aceea conspirativă.

Pe când urcau în spate, Hallam îi făcu un semn discret şoferului, iar Thornton îşi dădu seama că taxiul era unul din cele folosite de echipa de filaj de la SIS.

Ajunseră după zece minute şi Hallam descuie uşa de la intrare cu o cheie veche. Dădură peste altă uşă, metalică, deasupra căreia se afla o cameră de luat vederi.

Se auzi un bâzâit uşor şi obiectivul se mişcă încet, măsurându-i din cap până-n picioare. În momentul în care se aprinse o lumină roşie, Hallam apăsă pe un buton. Uşa se deschise lin, silenţios, apoi se închise în urma lor, cu un zgomot greu. Cu excepţia aparaturii de la intrare, clădirea nu avea nimic special, faţă de celelalte de pe strada aceea. În faţă, se zărea o scară interioară îngustă şi un podium pe care pe o bancă, stătea un om în uniformă, vizavi de nişte uşi din lemn masiv.

— Bună, Rogers. În ce cameră sunt?

— La numărul şapte, domnule.

Hallam se întoarse spre stânga şi deschise uşa. Thornton îl urmă. În jurul unei mese rotunde, pe care zăceau resturi de gustări şi pahare goale pe jumătate, se aflau trei bărbaţi aşezaţi în fotolii mari, de piele. îi văzuse pe toţi la sediu, dar nu-şi amintea decât numele lui Clayton.

Hallam le făcu un semn de salut, cu mâna.

— Domnul Seymour, profesorul Clayton şi domnul

MacLeod. El este Thornton. Te rog să iei loc, domnule

Thornton.

Se trezi uitându-se la cei patru bărbaţi, ca la nişte suspecţi. MacLeod, cu faţa lui palidă, rotundă ca o lună plină, cu broboane de transpiraţie deasupra buzei de sus, aranjându-şi întruna ochelarii pe nas. Seymour, cu părul lui blond veşnic zbârlit, cu o faţă de şcolar şi cu pumnii atât de încleştaţi încât i se albiseră încheieturile degetelor. Clayton – prototipul profesorului – „proful”, cum i se spunea, în jur de şaizeci de ani, cu titlul de „emerit” al Colegiului Sfântul Anton, expert recunoscut în problemele Uniunii Sovietice. Slab, cu o fată uscăţivă şi trasă, stătea nemişcat. Doar lângă ochiul stâng i se zbătea o venă. Şi, în sfârşit, Hallam – jucase închizător de grămadă la London Scottish şi la Barbarians şi arăta ca atare. Înalt, solid, cu un început de chelie. Se trăgea dintr-o familie înstărită şi fusese recrutat de SIS de la una din băncile comerciale. Plăcut, totodată dur şi viclean, avea relaţii multe, atât în

serviciul său, cât şi la Externe. Stătea jos, puţin aplecat în faţă, cu coatele sprijinite de coapse, privindu-şi mâinile mari, care atârnau.

— Avem o mică problemă, Thornton. Ceva intern – zise el şi se opri o clipă. A dispărut unul din ofiţerii noştri operativi. Şi nu ştim de ce. Ne-am gândit că o fi vreo problemă cu banii, cu femeile sau cu sănătatea, dar am verificat şi se pare că nu-i aşa – continuă Hallam, aruncând o privire fugară spre fereastră. Toţi patru îl cunoaştem destul de bine şi suntem îngrijoraţi. Asta, din două motive; mai întâi, ne gândim la el ca om, apoi mai există şi aspectul oficial al problemei. Îţi dai seama ce-ar însemna să înceapă presa să vorbească. Hallam dădu din umeri neliniştit, încă nu i-am anunţat dispariţia nici aici, la SIS. Am zis că e-n recuperări – adăugă el, uitându-se la Thornton. Am dori să-l găseşti.

— Despre cine este vorba?

— David Fisher. îl ştii?

— Mi se pare că a ţinut o conferinţă, la o reciclare. Tocmai venise de la Berlin.

— E posibil. Deci, nu l-ai întâlnit decât o dată?

— Da. Dar am auzit vorbindu-se despre el, din când în când. În plus, i-am văzut numele prin rapoarte.

MacLeod zise moale:

— În ce context ai auzit de el?

— Parcă se spunea ceva de o promovare. Lucruri de rutină – zise Thornton şi se întoarse spre Hallam. Cum doriţi să abordez problema, domnule? Pot să-mi aleg singur echipa?

— Mă tem că nu vei lucra cu nicio echipă în cazul acesta. Va trebui să faci un efort individual, cel puţin pentru-nceput. Iar dacă descoperi ceva, vom vedea ce hotărâre luăm.

— N-ar fi mai simplu să se ocupe de asta Departamentul cinci sau cei de la Serviciile Speciale?

Thornton observă că Hallam ridicase o sprânceană şi îşi dădu seama că se dovedise lipsit de tact. Dacă Hallam ar fi vrut ca lugf urile să decurgă astfel, şi-ar fi dat seama

şi singur.

— Nu cred. Mai întâi, s-ar putea ca el să nu mai fie în ţară, apoi… – se opri el, ridicând din umeri – nu vrem să trâmbiţăm peste tot că a dispărut unul din ofiţerii noştri superiori. Toată lumea, inclusiv ai noştri, trebuie să ştie că Fisher e într-o permisie mai lungă. Înţelegi?

— Da, domnule.

— Nu te vei consulta decât cu cei de faţă. Atât. Ai acces la orice document, dar nimic mai mult.

— Când doriţi să-ncep treaba?

— Dacă eşti dispus să-ţi amâni concediul, o poţi face chiar de-acum. Îţi punem la dispoziţie unul din birourile de la etajul nouă.

— Şi dacă mă-ntreabă cineva la ce lucrez?

— Spui că faci ceva pentru mine şi-atât!

— Da, domnule. Atunci, să m-apuc de lucru. Thornton se ridică şi, cum nimeni nu rosti niciun cuvânt, se îndreptă spre uşă. Când o deschise, Hallam îi mai spuse:

— Am să dau un telefon, să ţi se pregătească biroul. Caut-o pe secretara mea.

2

Şoseaua principală care ducea la ţărm era numită de localnici La Honda. Drumul venea dinspre Woodside şi continua pe coastă, până la San Gregorio. Rareori se întâmpla să fie circulaţie mai intensă şi nu folosea decât ca să unească cele două oraşe, de-a lungul litoralului.

Cadillac-ul alb coti de pe şoseaua principală, la câteva mile înainte de San Gregorio, şi o luă pe un drum îngust, pietruit, apoi o coti la stânga trecând printre stâlpii unei porţi, pe un drum de ţară plin de hârtoape, spre o casă mare, cu aspect de ranch. Arcadele şi ferestrele în stil spaniol se potriveau cu locul nisipos, cu vegetaţie săracă, numai cactuşi şi mărăcini.

Cei doi bărbaţi care coborâră din automobil erau îmbrăcaţi lejer, dar elegant. În vreme ce se îndreptau spre uşile deschise de pe terasă, discutau aprins. Cel înalt era şi cel mai tânăr. La vreo treizeci şi cinci de ani, bronzat şi bine făcut, părea mai degrabă membru al salvamarului de

coastă, decât neurolog. În schimb, cel scund arăta mai curând a doctor, dar era, în realitate, expert în modă, la un mare magazin din Los Angeles. Cel puţin, cu asta se ocupase, până cu câteva luni în urmă. împlinise patruzeci de ani şi sărbătorise evenimentul la Palo Alto, la Cafe Maroc, împreună cu amicul său.

Bărbatul mai tânăr îşi primea salariul lunar direct de la sediul CIA din Langley, iar celălalt, de la o firmă numită Field and Jones Enterprises, care era în totalitate proprietate a CIA, iar cecurile îi veneau de la o bancă aflată şi ea în proprietatea CIA Angajaţii de la fermă aparţineau serviciilor CIA, iar casa însăşi era a Departamentului de Stat.

Neurologul se numea Adam Siwicki şi fusese racolat de la John’s Hopkins. Nu se arătase prea interesat să colaboreze, până nu i se spusese, confidenţial, care îi va fi răsplata, în cazul în care acceptă. Fusese avertizat încă de la început că treaba pe care o avea de făcut va fi tentantă şi mai puţin obişnuită, de vreme ce era implicată CIA. Răsplata avea, însă, să fie foarte mare, din punctul de vedere al neuorologului Interesul pentru munca lui fusese permanent, dar nu-l presase nimeni. Investiţiile erau modeste, dar. oricum, programul nu era foarte costisitor. Pe lista bugetului de la CIA, costurile apăreau ca intrând în operaţiunea „Aeolus”, un nume de cod care nu fusese propus de cine ştie ce specialist în cultura greacă de la CIA, ci extras de computer din miile de denumiri din memoria lui.

Cel mai în vârstă, Paul Martínez, avusese un salariu anual de 34.000 de dolari, ca expert în modă, la un magazin de înaltă clasă. Avea fler în alegerea hainelor preferate de femeile bogate de toate vârstele. Nu fusese niciodată căsătorit şi acest lucru, adăugat la farmecul lui personal, îi cam îngrijora pe cei doi patroni ai magazinului. De fapt, nu aveau niciun motiv de preocupare în acest sens, pentru că Paul Martínez nu demonstrase niciodată înclinaţii homosexuale. Era pur şi simplu un tip încântător şi îi intrase în cap că nu avea vocaţie de familist. îl invita

toată lumea la petreceri şi la diferite colecte de fonduri, pentru puterea sa de previziune. Lui, însă, nu-i făcea nicio plăcere să fie taxat de ghicitor. Nu ghicea nici în palmă, nici în cărţi şi nici în globuri de cristal. Nu făcea decât să-i ţină pe oameni de mână şi să le vorbească de trecutul şi de prezentul lor, cu o exactitate uluitoare. Ceea ce-i impresiona pe cei din jur era că, în vreme ce vorbea, ţinea totdeauna ochii închişi. Nu se uita nici măcar o dată la fetele lor, pentru a obţine, după reacţii, confirmarea celor spuse de el. Odată, lăsase să se înţeleagă nu numai că soţul unei femei va muri curând, ci şi împrejurările în care se va întâmpla acest lucru, descriind în detaliu locul crimei. S-a creat atunci o mică senzaţie în presa locală, pentru că, în momentul în care femeia s-a întors seara acasă, a descoperit cadavrul soţului ei, omorât într-o cameră ce corespundea întru totul descrierii făcute de Paul Martínez.

Fusese interogat de poliţie, de nenumărate ori, dar nu putuseră scoate nimic de la el. Nici măcar nu ştia cum o cheamă pe femeia aceea, ce statut avea, sau unde locuia. Aşa că poliţia îl lăsase în pace. Se stabilise clar că, în momentul comiterii crimei, Paul Martínez se afla la aproape două sute de mile depărtare, în Pasadena, înconjurat de treizeci-patruzeci de persoane, într-un club. Atunci apăruse o notiţă despre cele întâmplate, în *Los Angeles Times*. Cei de la CIA îi înmânaseră lui Adam Siwicki tăietura din ziar. Legătura dintre cei doi se făcuse discret, printr-un lanţ de trei persoane. Trecutul lui Martínez fusese deja verificat şi nu găsiseră nimic compromiţător. Siwicki îi spusese lui Martínez că îl interesau puterile lui psihice, iar acesta fu încântat să întâlnească un om de ştiinţă care nu îl lua aprioric drept un şarlatan.

Primele două-trei întâlniri nu fuseseră mare lucru. Pălăvrăgiseră tot felul de nimicuri, iar Siwicki îi povestise lui Martínez despre testele ştiinţifice controlate, din diverse ţări, care îi convinseseră pe savanţi că fenomenele psihice aveau loc în condiţii ciudat de bine puse la punct şi

care păreau comandate. Încet-încet, ajunseseră să aibă o relaţie care îi permisese lui Siwicki să spere că vor colabora în cercetarea fenomenelor psihice.

După două luni de cooperare, neurologul avu certitudinea că găsise ceea ce dorea Langley. Fu autorizat să treacă la etapa următoare, deci îi mărturisi că lucra pentru unul din serviciile secrete ale Statelor Unite şi că Martínez avea ocazia să-şi slujească ţara, în cazul în care vor avea nevoie de el, în anumite probleme mai delicate.

În relaţia lor, pericolul consta tocmai în modul cum Siwicki avea să-i câştige încrederea. Martínez ceruse timp de gândire, iar după două-trei întâlniri nesemnificative, Siwicki aranja o întrevedere cu superiorii, la Langley. Respectul pe care i-l arătară cu toţii înclină serios balanţa în favoarea colaborării. Se angajaseră să-l treacă pe statele de plată ale CIA şi-i propuseseră, chiar, gradul de ofiţer, dar Martínez se abţinu să meargă chiar atât de departe. Acceptă să-i ajute temporar vreo şase luni, ca să vadă cum merge treaba.

La început, operaţiunea „Aeolus” fusese pusă la cale numai pentru că se primiseră rapoarte în legătură cu experimentele similare din Bulgaria şi din Uniunea Sovietică. Niciunul din mai marii CIA nu se aştepta la mare lucru de pe urma ei. Era o experienţă de tip mimetic, iniţiată de cei din conducere, pentru a nu fi acuzaţi mai târziu că i-au lăsat pe ruşi să evolueze într-un domeniu, oricât de negativ, pe care Statele Unite l-au neglijat.

3

Când Penny intră, Thornton tocmai forma numărul lui Elaine. Auzind-o, puse receptorul jos.

— Bună. Mă pregăteam s-o sun pe Elaine, ca să mi-l lase pe Jamie la sfârşitul săptămânii.

— Bine. Eu am să fac un ceai.

— Ce-a mai fost astăzi pe la teatru?

Ea se strădui să zâmbească.

— Am primit rolul. Eroina principală şi două cântece bune.

— Bravo! E grozav!

— Şi sprijin sindical integral, pe timpul repetiţiilor.

— Excelent! Felicitări! Am putea mânca la restaurant, să sărbătorim evenimentul.

— De-acord. Dar, mai întâi, telefonează.

Thornton ridică receptorul şi formă numărul.

Răspunse o voce de femeie cu accent irlandez.

— Casa Padstow. Cu cine doriţi să vorbiţi?

— Elaine, doamna Padstow, este acasă?

— Cine să-i spun că o caută?

— Robert. Robert Thornton.

— Aşteptaţi un moment.

Îşi dădu seama, din glasul femeii, că fusese recunoscut. Desigur, mai auzise vorbindu-se despre el şi se întreba ce i se spusese oare femeii. Elaine veni la telefon, răspunzând cu vocea ei à la Deborah Kerr.

— Elaine Padstow, la telefon.

— Sunt eu, Robert, Elaine. Te-am sunat ca să te-anunţ că vreau să-l iau pe Jamie sâmbătă.

— Asta-i bună! Da' ştii că ai tupeu?

— Nu-nţeleg. Ce ţi s-a mai năzărit?

— Nu ştiu ce vrei să spui că „năzăreala". Mă refeream la faptul că nu i-ai mai dat vreun semn de viaţă, de vreo cinci-şase săptămâni. Iar acum dai buzna cu pretenţia că vrei să-l vezi!

— Nu se pune problema de pretenţii. E hotărârea tribunalului. Sâmbăta sau duminica, din două în două săptămâni, dac-ai uitat cumva.

— Şi de unde interesul ăsta subit?

— Nu e subit deloc! Am fost plecat în America. Ţi-am spus şi ţie, şi lui Jamie că voi lipsi o vreme. Lui i-am scris în fiecare săptămână.

— Două-trei cărţi poştale, vrei să spui. Crezi că asta înseamnă că i-ai scris?!

— Uite ce-i, Elaine. N-am de gând să mă cert cu tine. Vreau doar să stabilim cum să-l iau sâmbătă pe Jamie.

— Mă tem că nu este posibil. Se duce la curse cu tatăl său.

— Nu face pe nebuna, Elaine. Eu sunt tatăl lui şi

sâmbătă vreau să-l văd!

— Arthur nu va fi de acord. S-a ataşat mult de Jamie. Nu concepe să-l dezamăgească.

— Elaine, dacă nu-i dai voie să vină sâmbătă sau duminică, îi voi spune avocatului meu să anunţe tribunalul că refuzi să-l laşi să mă viziteze.

— Să fii sănătos, meschinule!

Şi închise telefonul.

Thornton se întoarse spre Penny, care stătea în spatele lui, cu mâinile în şolduri.

— Ce-a mai scornit scârba, de data asta?

— Zice că Padstow a aranjat să-l ia, sâmbătă, la curse, şi că are tot dreptul, fiindu-i tată!

Penny trecu prin spatele lui şi se aşeză pe un scaun, chiar în faţă. Se întinse şi-i puse mâna pe genunchi.

— Mă laşi să-ţi dau un sfat, Robbie?

— Cred că da – suspină el.

— Am impresia că-i face plăcere să se certe cu tine. E singurul lucru de care se mai poate lega acum. Tu ai, într-adevăr, permisiunea justiţiei de a-ţi vedea copilul, dar n-ai cum să te tot duci la tribunal, să reclami că maică-sa nu-i dă voie şi că vrea să-ţi facă în ciudă. Ea o să spună că e foarte greu, cu plecările astea ale tale în străinătate. Judecătorii au să-şi dea seama că îţi bagă beţe în roate, dar n-ai cum să le-o dovedeşti.

— Şi-atunci, ce să fac? S-o las să-şi facă mendrele?

— E şi-asta o cale. Dacă va vedea că nu te mai arăţi deloc interesat de Jamie, ai să vezi cum o să te caute ea, peste vreo două luni. Dar eu am altă idee.

— Spune-mi atunci.

— Am să vorbesc cu Charlie Springett.

— Asta cine mai e?

— Ziaristul pe care ţi l-am prezentat, ăla cu părul roşu, înnebunit după Fats Waller.

— De ce tocmai cu el?

— Pentru că singurul lucru pe care nu l-ar vrea *madam* ar fi un scandal care să-l afecteze pe Arthur Padstow. O apariţie în ziar, cu o aluzie la felul ei de a se

comporta faţă de fostul ei soţ, n-o să pice prea bine în cercul lui.

— Mă îndoiesc că vreunul din ziare ar publica aşa ceva. Nu interesează pe nimeni.

— Nici nu e nevoie să apară ştirea. Tot ce trebuie să facă Charlie e să-l sune pe Padstow şi să-i spună că îl interesează povestea asta cu nevasta lui care îl împiedică pe fiu să-şi vadă tatăl şi să-l întrebe dacă e adevărat. Chestii de-astea!

— Şi va răspunde că e o minciună.

— Bineînţeles! Dar Padstow o va pune la punct, în aşa fel încât să nu se mai repete situaţia de-acum.

Thornton o privi.

— Cred c-ar trebui să facem schimb de slujbe – rosti el. Dar Charlie va fi de-acord?

— Sigur că da!

— Să mă mai gândesc.

— În regulă – zâmbi ea. Nu-i lăsa să te încalece, Robbie.

El suspină şi se înseninã.

— Hai să mergem la restaurant, să-ţi sărbătorim succesul.

4

Când tancurile Armatei Roşii intrară uruind în ruina care ajunsese Dresda, puţini dintre locuitori fură bucuroşi să le vadă. După bombardamentul care distrusese oraşul, oamenii începeau să se reculeagă, iar autorităţile încercau să organizeze înlăturarea dărâmăturilor. Venirea ruşilor nu era decât încă un semn al înfrângerii germane. Supravieţuirea îi preocupa mai mult pe oameni decât faptul că erau conduşi de nazişti sau de comunişti. Dar mai erau şi grupuri de oameni care urau puterile aliate – destul ca să-i considere pe ruşi mai acceptabili decât pe britanici sau pe americani. Iar alţii, mai puţini, considerau că ocupaţia rusească fusese lucrul cel mai bun care li se întâmplase vreodată – un adevărat vis devenit realitate. Unul dintre aceştia a fost şi Lise Laufer, membră devotată a KPD-ului – Partidul Comunist German. În aprilie 1945,

când trupele lui Koniev intrară în oraş, Lise Laufer avea douăzeci şi opt de ani.

A doua zi după ocuparea Dresdei, Lise Laufer luă legătura cu comisarul într-o casă dărăpănată, care era sediul central al unei unităţi de tancuri a Armatei Roşii. Carnetul ei de partid şi recomandările fură examinate cu grijă şi, în final, i se dădu o slujbă bună la Arbeitsamt, unde coordona angajările în oraş şi în sectorul aferent.

Lise Laufer ducea o viaţă simplă, în ciuda relaţiilor pe care le avea cu Partidul. Unul din puţinele privilegii cerute de ea fusese în legătură cu desăvârşirea educaţiei fiicei sale nelegitime, Anna.

Anna era o studentă conştiincioasă, aşa că i se dădu o bursă şi fu trimisă la Moscova, să facă medicina. Acolo mai stătu doi ani, la perfecţionare postuniversitară, iar când se întoarse la Dresda, fu numită neurolog la spitalul orăşenesc.

Anna Laufer se căsători cu Ernst Jaeger, unul din vechii prieteni ai mamei sale, din Partid. Era cu douăzeci de ani mai mare ca ea. Peste câteva luni se născu o fetiţă. Pe măsură ce creştea, Ursula Jaeger se dovedi a nu semăna nici cu mama, nici cu tatăl ei. Era o visătoare, fără prea mult interes pentru studiu, dar foarte iubită de cei din jur. Politica nu o interesa deloc. A spune, însă, că părinţii ei erau dezamăgiţi ar fi un neadevăr. O iubeau foarte mult, deşi nu o înţelegeau. Şi, pe deasupra, mai era şi foc de frumoasă. Adora muzica, poezia, romanele, precum şi plecările la ţară. Nu avea talent pentru niciuna din artele mai sus menţionate, dar îi plăceau foarte mult. În adolescenţă, făcea plimbări lungi la ţară, pentru că locuiau în afara oraşului. Când părinţii o întrebau unde fusese sau ce văzuse, ea zâmbea şi le răspundea că admirase cerul şi norii.

Îi găsiră tot felul de servicii care ar fi putut-o interesa: la o editură, la o mică galerie de artă, secretară la o orchestră locală. Şi, oricât de mult ar fi iubit-o, trebuiră să recunoască, până la urmă, că Uschi Jaeger era o tânără încântătoare, dar fără vreun viitor, aşa cum le-ar

fi plăcut lor.

În cazul ei, nu se punea problema banilor. Atât mama, cât şi tatăl ei, care făceau parte din forurile superioare ale Partidului, câştigau bani frumoşi şi se bucurau de toate privilegiile, în ce priveşte locuinţa şi alte bunuri materiale, precum şi de tot respectul celorlalţi. Când mamei ei i s-a oferit un post de cercetător în Uniunea Sovietică, acceptă imediat Perspectiva noutăţii şi recunoaşterea posibilităţilor ei fură elemente decisive, în acest sens.

Dar pe Ernst Jaeger nu-l prea încânta acest lucru. Era încă marcat negativ de ultimele sale vizite făcute la Moscova. Nu vorbea ruseşte, nu-i plăcea mâncarea de acolo şi era prea conservator pentru a accepta schimbarea. Viaţa cuplului lor era mai degrabă platonică decât romantică, iar el nu o împiedica pe soţia sa în ascensiunea profesională. Discutară îndelung şi cu calm despre plecare şi, în final, Partidul le oferi soluţia satisfăcătoare. Ea avea să se prezinte la noul post, iar el avea să se mute înapoi, în Berlinul de Est, unde locuise înainte de război. De asemenea, va fi promovat într-un post care îi va permite s-o viziteze pe soţia lui, din când în când, pe cheltuiala statului. Fiica lor avea să meargă în Uniunea Sovietică, împreună cu mama ei.

Când ajunse la Moscova şi i se spuse că noul ei loc de muncă se află la Novosibirsk, în Siberia, Anna regretă îndată hotărârea ei pripită. Nimeni, nici măcar membrii loiali ai Partidului, nu voia să fie trimis în Siberia – acea regiune rece, aspră, imensă, care constituia locul de pedeapsă al disidenţilor şi al celor care „deranjaseră” Partidul, într-un fel sau altul. Se gândea că va fi greu, atât pentru ea, cât, mai ales, pentru fiica sa. Dar nu protestă şi, în zilele următoare, noile sale cunoştinţe din lumea ştiinţifică o asiguraseră că Siberia nu era atât de dezagreabilă cum credeau străinii şi moscoviţii, care nu prea călătoreau. Totuşi, continuă să regrete exaltarea cu care acceptase să se mute în Uniunea Sovietică, precum şi vânzarea casei din Germania. Totul i se păruse, la început,

extrem de tentant: o slujbă nouă, alt mediu şi posibilităţi mai largi de cercetare. Acum, însă, se gândea că i se oferea o răsplată nedreaptă pentru muncă şi loialitatea ei faţă de Partid.

Ca majoritatea celor care nu trăiau în Uniunea Sovietică, impresia ei despre Siberia se rezuma la zăpadă, păduri de pin şi o existenţă primitivă. Un ţinut mai întins ca Europa întreagă, unde nimeni nu se ducea de bunăvoie şi unde majoritatea populaţiei era cuprinsă în colhozuri conduse de organizaţia Gulag-ului.

În ziua în care părăsiră Moscova, ea era teribil de deprimată. Zborul dură vreo şase ore. Ajunseră la Novosibirsk după-amiaza. Acolo fură aşteptate de o maşină oficială şi de un profesor de la Universitate, un bărbat de care îi plăcu încă din primul moment. Vorbea nemţeşte bine, zâmbea tot timpul şi le asigură că se vor simţi foarte bine în noua lor locuinţă.

Realmente era vorba de o casă nouă. De altfel, la douăzeci de mile spre sud de Novosibirsk, pe fluviul Obi, se ridicase de curând o aşezare numită Akademgorodok, Oraşul Ştiinţei. Aşezat într-o pădure de mesteceni, Akademgorodok fusese dotat cu cele mai grozave facilităţi şi era înţesat de unele din cele mai strălucite minţi din Uniunea Sovietică.

Casa care le fusese atribuită era spaţioasă şi frumos mobilată. Aveau la dispoziţie o servitoare şi o bucătăreasă. Când ajunseră acolo, focul ardea în sobe şi era cald. Masa le aştepta pregătită. În intimitatea camerei sale, Anna Jaeger se aşeză şi plânse de uşurare. Acumulase prea multă tensiune şi deprimare. Acum, însă, îşi dădea seama că totul avea să meargă foarte bine. Viitorul nu mai avea să fie cenuşiu şi idiotizant, cum se aşteptase în primul moment.

După câteva săptămâni, îşi dădu seama cât de norocoasă fusese. Avea aici toate dotările tehnice necesare muncii ei, precum şi o viaţă socială incomparabil mai bună decât ceea ce lăsase la Dresda. Concentraţia de creiere superioare şi de spirite deosebite făcea ca atmosfera să fie

eliberată de birocraţia de la Moscova. Peste tot, adia un aer de vacanţă, generat de oamenii cu preocupări înalte, fiecare în domeniul muncii sale; restricţiile aproape că nu existau. Eforturile se îndreptau mai ales către ştiinţa pură, fără aplicabilitate în industrie. Oameni drăguţi care stăteau de vorbă, argumentându-şi teoriile preferate, până seara târziu. Alte subiecte erau literatura şi arta. Atmosfera semăna, mai degrabă, cu cea de la Paris şi de la Londra, decât cu cea din Uniunea Sovietică. Şi, la fel ca în aceste oraşe, aveau alimente, haine şi bunuri de import, la discreţia locuitorilor privilegiaţi.

După vreun an de la sosirea lor, Anna se confruntă cu prima ei problemă în legătură cu Uschi. Şeful departamentului în care lucra o chemase în biroul său şi o asigurase că nu era vorba de o plângere oficială, dar observase că fiica ei nu lucra nicăieri. Şi lucrul acesta crea probleme. Era necesar ca toate persoanele trecute de o anumită vârstă să fie angajate. Ea spuse că Uschi nu avea nicio calificare şi că ştia ruseşte foarte puţin. Şeful o asigurase, zâmbind, că asta nu avea nicio importanţă, pentru că, de fapt, ei se şi gândiseră ce slujbă să-i ofere. Ceva plăcut şi uşor: să aibă grijă de profesorul Rîkov, care era extrem de dezordonat şi de distrat; să-i reamintească, doar, de şedinţe şi de lucruri de felul ăsta. Rîkov vorbea bine germana, nu era nicio problemă. Ea acceptase. Oricum, nu avea de ales, ştia foarte bine. Şi propunerea i se făcuse într-un mod foarte politicos şi amabil. Voiau să îndulcească situaţia cât mai mult posibil.

În seara aceea, Anna îşi anunţă fiica şi, aceasta, contrar aşteptărilor, fu încântată. Spuse că îl cunoscuse deja pe profesorul Rîkov, îl întâlnise într-una din plimbările ei, la liziera pădurii. Vorbiseră atunci despre arbori, iar el îi explicase cum se numărau inelele din tulpină şi cum se puteau reconstitui condiţiile meteorologice din fiecare an, în funcţie de culoarea, de consistenţa şi de spaţiul dintre ele. Şi asta pe o perioadă de un secol şi mai bine, chiar. îi mai spusese şi denumirea ştiinţifică a mesteacănului – *Betula pendula* – şi îi povestise despre Silvanus, zeul

roman al pădurilor. îi zisese că ar trebui să scrie o poezie dedicată lui Silvanus, de vreme ce iubea pădurile atât de mult. Anna Jaeger răsuflase uşurată. Nimic nu avea să le tulbure liniştea. Încă o dată lucrurile intraseră pe făgaşul lor normal. Aşa că Ursula Jaeger ajunse asistenta personală a profesorului Rîkov, şeful Departamentului de ştiinţe noetice de la Akademgorodok.

5

Thornton luă şi cheia de la biroul lui Fisher împreună cu dosarul lui personal. Poate că nu avea să găsească nimic în birou, dar oricum merita osteneala să arunce o privire înăuntru, numai ca să-şi facă o impresie asupra peisajului.

Nu se putea spune că încăperea avea un aspect luxos, dar era mai mare decât altele şi mai bine mobilată. Thornton se opri o clipă în uşă, să privească. Observă că se făcuse de curând ordine şi curăţenie. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn

de mahon, iar mobila, în stil suedez, din lemn de tec şi crom. Ochii îi căzură asupra unei umbrele strânse, aşezate pe un cuier fabricat în serie. Puse dosarul pe masă, apoi se duse şi trase zăvorul la uşă, înainte de a se aşeza pe scaunul din spatele biroului.

Într-o parte, se aflau o masă cu şase scaune, două fotolii mari, din piele şi o măsuţă de sticlă, pentru cafele, o vază de porţelan goală pe pervazul ferestrei, iar pe peretele din faţa biroului atârna o fotografie. Era portretul unei femei tinere, foarte frumoase, cu părul lung şi blond, cu ochii mari, luminoşi, cu nasul drept şi gura senzuală, într-un colţ, se zărea o semnătură – desigur, a fotografului.

Poza era alb-negru, iar în ceea ce priveşte lumina şi stilul avea toate caracteristicile anilor ’50.

Dosarul format A4 din faţa lui nu avea nimic scris pe copertă şi, când îl deschise, Thornton văzu o fişă cu numele, adresele şi numerele de telefon ale celor patru din comitet închise dosarul şi se apropie încet de fereastră. Soarele dimineţii alunga ceaţa de pe râul care se vedea în

depărtare. Se întrebă când admirase Fisher pentru ultima oară această privelişte? îşi dăduse seama că era pentru ultima oară? îşi plănuise dispariţia cu ani sau luni în urmă, sau se întâmplase ceva care îl făcuse să ia hotărârea pe moment? Unul din lucrurile pe care voia să le ştie era când fusese Fisher văzut pentru ultima dată şi de către cine. Thornton scoase un carnet nou din servietă, un pix din buzunarul hainei şi deschise iarăşi dosarul. Era timpul să înceapă treaba.

Numele întreg era David Beauclerc Fisher şi se născuse pe 24 octombrie 1935, la Hawkhurst, Kent. Ocupaţia tatălui: învăţător. Şcoala primară o făcuse în localitate, iar gimnaziul şi liceul la Tunbridge, Wells. Certificate de absolvire – în engleză, franceză, istorie, religie şi botanică. Bacalaureatul şi-l luase la Durham. Fusese trimis la St. Antony's College, Oxford, unde se specializase în rusă şi germană, alegându-şi ca disciplină secundară istoria Uniunii Sovietice. Era licenţiat în ambele limbi şi avea atestat în specialitatea secundară.

În 1957, la douăzeci şi doi de ani, fusese recrutat în SIS. I se dăduse autorizaţia de gradul doi, în probleme de securitate, care nu îi fusese contestată niciodată; în verificările bianuale, nu i se recomandase nimic special. Se pare că petrecuse perioade scurte de timp în majoritatea ţărilor vest-europene, dar în Germania şi în Berlinul de vest stătuse mai mult. Soţia lui murise cu aproape doi ani în urmă. Şi Thornton se gândi că, poate, lucrul acesta îl afectase pe Fisher mai mult decât crezuseră colegii săi. În profesiunea lor, soţia putea constitui un refugiu în faţa cinismului şi a dezgustului pe care îl simţeai pentru rasa umană. În acelaşi timp însă, ea putea fi şi o greutate care avea forţa să înfrângă încrederea în sine a bărbatului.

Mai găsi şi o serie de coduri numerice de referinţă, în legătură cu misiunile lui Fisher, clasificate drept „strict secret". Pe lângă acestea, calificativele anuale de rutină, date cu prilejul unor controale sau stabilite de superiori. Toate neconcludente şi formale. Oricum, nu erau negative.

O jumătate de pagină cu coduri de referinţă trimitea

la alte dosare relevante, iar alta oferea date în legătură cu promovările, cursurile pe care le frecventase şi cu statele de plată. Se sprijini de speteaza scaunului, cu ochii închişi, gândindu-se la ceea ce făcea. Un lucru era clar: în ciuda a ceea ce spuseseră Hallam şi ceilalţi, nu avea cum să progreseze, până nu stătea de vorbă cu aceia care îl ştiau pe Fisher. Ar fi putut-o face sub pretextul că Fisher făcuse cerere de pensionare, lucru ce presupunea analiza modului în care va fi afectată activitatea lui curentă. Dar, pentru început, va face ceva treabă de rutină, pentru a-şi demonstra zelul.

Penny Lambert îl sună la ora patru. Fusese stabilită distribuţia şi, cu acest prilej, se organiza o agapă la teatru, începea pe la şase şi era binevenit, dacă-i făcea plăcere. El o anunţă că va fi acolo pe la şase şi jumătate.

Oamenii din teatru erau o plăcută schimbare, faţă de cei cu care lucra. El îşi risca, uneori, viaţa, dar actorii o făceau în fiecare seară, cerşind şi aşteptând aprobarea publicului. La fel ca Penny, aveau curaj, dar se lăsau copleşiţi de emoţii. Inima le era, mai tot timpul, cât un purice. Sentimentul camaraderiei îi făcea să pară nişte soldaţi în misiune specială. Teatrul, în sine, îl plictisea pe Thornton, dar oamenii de acolo îl fascinau.

Petrecerea avea lor pe scenă. Se strânseseră vreo treizeci-patruzeci de persoane. Se serveau vin alb de Sainsbury şi cârnăciori. îi trebuiră vreo cinci minute până să se strecoare alături de Penny. Ea stătea de vorbă cu doi bărbaţi, unul mai tânăr şi unul mai în vârstă, pe care îl mai cunoscuse. Penny îi aduse un pahar cu vin şi trei cârnăciori calzi, apoi îşi continuară discuţia despre noua montare. Se părea că *Drum presărat cu trandafiri* avea să fie mai bun decât *Cats*, *42nd Street* şi Afy *Fair Lady*, la un loc Apăruseră zvonuri, ca de obicei în cazul musical-urilor, că vor fi implicate şi personalităţi de primă mărime, ca Wayne Sleep, Andrew Lloyd Webber, Elaine Page, Cary Grant şi Gene Kelly. Şi se mai spunea că subiectul interesa şi pe marii bancheri. Iar Penny nu era fitecine în acest spectacol. Ea interpreta rolul lui Rosie, fetişcana care

dăduse gata pe cei de pe Drury Lane şi de pe Broadway, cu accentul ei cockney.

În vreme ce asculta aceste comentarii entuziaste, îşi aminti că nu verificase cine îl văzuse ultima oară pe Fisher. Şi nici măcar nu căutase să obţină o fotografie a celui dispărut. Instinctiv, băgă mâna în buzunar după carneţel.

Plecară peste o jumătate de oră. Pe bancheta din spate a taxiului, Penny îşi petrecu braţul pe sub al lui. Era cuprinsă de obişnuita euforie pe care ţi-o dau succesul şi bucuria de a fi aleasă într-un astfel de rol, aşa că el o invită la cină, la Ivy, pentru o nouă sărbătorire.

Când îl sună, Hallam era într-o şedinţă. Dar, după zece minute, acesta îi telefona, la rândul său.

— Voiam să vă întreb cine a observat prima oară că lipseşte persoana în cauză?

Urmă o pauză, apoi Hallam rosti rar:

— Prima persoană care a adus acest lucru în discuţie a fost MacLeod; dar, în aceeaşi zi, a întrebat de el şi profesorul Clayton.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Stai să văd… vreo nouă… nu, acum zece zile.

— Ce i-a făcut să observe că a dispărut?

— Avea întâlnire la o partidă de şah, cu Mac, şi mi se pare că profesorul Clayton voia să discute ceva cu el.

— Şi cine l-a văzut ultima oară?

— Din cele cunoscute până acum, eu. L-am văzut făcând semn unui taxi, chiar în faţa acestei clădiri, cu vreo cinci zile înainte ca Mac să întrebe de el.

— Dar la serviciu, cine a discutat ultima oară cu el?

— Tot eu, cu o zi înainte de a-l vedea oprind taxiul.

— Şi despre ce aţi discutat?

După mai multe secunde, Hallam rosti:

— Mai bine vino la mine, la birou.

— Acum?

— Da. Sau dacă mă gândesc mai bine am să trec eu pe la tine – zise el, după o pauză.

Hallam purta haina neagră şi pantalonii în dungi eleganţi care se potriveau şedinţelor de la Externe. Scoase

o pipă din buzunar şi o puse pe birou, în faţa lui. Zise, ridicând din umeri:

— Telefoanele interioare sunt asigurate electronic, dar-fiu poţi şti niciodată. În ce-l priveşte pe Fisher, se întorsese de o săptămână de la Berlin. Se dusese acolo să negocieze readucerea unui est-german. Tipul era foarte sus, în Secţiunea a II-a a Poliţiei Secrete Est-Germane şi lucra sub comanda directă a KGB-ului. Aveam legături cu el de vreo patru ani şi părea că intenţiona să treacă în cealaltă tabără în două-trei luni.

— Ce legături mai aveţi acum cu el?

— Nu i-am spus de dispariţia lui Fisher, pentru că este forte greu şi periculos să luăm legătura cu el. Aş zice, chiar imposibil, fără ajutorul lui Fisher.

— Despre ce-aţi discutat în ziua aceea?

— Detalii în legătură cu noua identitate a neamţului şi suma ce i-am fi alocat-o pentru întreţinere. Am discutat despre modul în care vom proceda şi Fisher s-a angajat să se ocupe de toate. Nu era nicio problemă, dar i-am spus lui Fisher că aş fi preferat să pun la lucru o echipă ca să urgenteze acţiunea. Ştii cum e, când se face o astfel de operaţiune. A fost doar o discuţie de rutină – spuse Hallam ridicând din umeri.

— Există vreun dosar în legătură cu neamţul ăsta?

— Da.

— Aş putea să-l văd?

— Nu. Sau, mai bine zis, nu în acest stadiu al anchetei. Oricum, eu sunt sigur că nu are vreo relevanţă. De fapt, s-a întâmplat să discutăm despre asta în ziua aceea. Fisher se mai ocupa de încă vreo zece alte chestiuni.

— Dar dacă voi considera necesar, pot să văd dosarul?

— Dacă poţi să mă convingi de necesitatea acestui lucru, da. Dar, vreau să-ţi spun, viaţa neamţului e în pericol. Ţine minte.

— Se mai ocupa şi de alte lucruri asemănătoare?

— Da. Dar niciunul nu era într-un stadiu atât de

avansat ca acela din Berlin. Este vorba de un om de ştiinţă din Leipzig, un matematician.

— Şi cu ce se mai ocupa Fisher?

Înainte de a-i răspunde, Hallam se uită câteva momente la Thornton.

— Se pare că suntem cu toţii tentaţi să folosim, prematur, timpul trecut. Misiunea lui principală erau reţelele din Berlinul şi Germania de Est. Dar acestea sunt sub control, chiar dacă el a dispărut.

— Dacă nu-l găsesc, ce se întâmplă cu cei doi dezertori?

Hallam suspină.

— Pentru astăzi, ajunge. Cred că va trebui să-i abandonăm.

— Şi-atunci, vor avea de suferit?

— Nu. Cel puţin dacă vom reuşi să păstrăm secretul.

— Fisher părea, cumva, frământat de ceva?

— Nu. Era el însuşi, rece, eficient, meticulos.

— Avea prieteni la serviciu sau în afară?

Hallam tăcu o clipă, ca şi cum gândurile i-ar fi zburat departe. Apoi rosti:

— Nu pot să vorbesc despre prietenii lui dinafară serviciului. Dar la noi, nu avea pe nimeni. Era un singuratec din fire. Într-o vreme, se apropiase de MacLeod. Dar, se pare că s-a terminat.

— A existat vreun motiv?

— Nu prea cred. N-am auzit nimic în acest sens.

— Cu cine aş putea sta de vorbă, să aflu ce fel de om era? Poate cu cineva care nici măcar nu ştia cu ce se ocupa.

— Să mă gândesc. Nu-mi vine nimeni în minte.

— Aş putea sta de vorbă cu soţia dumneavoastră? Hallam păru surprins.

— Cu soţia mea? De ce cu ea?

— Mi-aţi spus ieri că venea, uneori, în vizită cu soţia lui.

— Aaa, înţeleg – spuse el, dând din umeri. În orice caz, am s-o anunţ că s-ar putea s-o cauţi. Dar mă îndoiesc

că… în fine, trebuie să plec – adăugă el, ridicându-se. Ţine-mă la curent.

6

Grădinarul îi indică calea spre terasa din spatele casei şi, în vreme ce se apropia, un spaniel alb cu negru îl amuşină curios. Prin glasvand îşi făcu apariţia o femeie, chiar în momentul când câinele începu să latre. Doamna arăta cu totul altfel decât se aşteptase. Nu era doar drăguţă, era de-a dreptul frumoasă. Înaltă, graţioasă şi zâmbitoare:

— Trebuie să fiţi prietenul lui William, Robert Thornton.

— Da. Sper că nu vă deranjez.

— Deloc. Vreţi o oranjadă? E naturală.

— Mulţumesc, mi-ar face o mare plăcere.

— Haideţi să stăm la masă – zâmbi ea. Trebuie să profităm de fiecare rază de soare.

Pe când turna sucul dintr-o carafă de sticlă, el observă că are un uşor accent şi îşi aminti că auzise cândva că e italiancă.

— Aşadar, Robert Thornton, ce-aţi dori să ştiţi?

— Voiam să vă întreb despre David Fisher.

— Aaa, da. Ce mai face?

— Cred că bine. Mi-a spus domnul Hallam că a venit de câteva ori pe-aici.

— Cred că numai o dată, acum vreo şase luni.

— Ce fel de om era?

— David? O, un om tare drăguţ. Foarte sociabil, plin de farmec. Bill a râs de mine, când i-am spus asta.

— Şi ce-aţi discutat cu el?

— Probleme de limbă. E un lingvist foarte bun. Ştiţi, eu sunt italiancă iar el vorbeşte fluent această limbă. Cred că ştie şi franceza şi germana. Despre ce-am discutat? – zise ea uitându-se în grădină, apoi întorcându-şi privirea din nou spre el. Am vorbit despre muzică, despre cărţi, despre pictură. Am încercat să-l conving de calităţile lui Vivaldi şi ale lui Tartini. De altfel, el însuşi părea să fie un om al *Cinquecento-ului*. Există un cuvânt englezesc pentru

asta… – se opri ea, clătinând din cap, apoi adăugă: Aaa, da, patrician, asta e! Ar fi trebuit să fie un *grand seigneur*, cu servitori şi cu stare. Ar fi putut fi un alt Montaigne, să scrie în turnul de fildeş al castelului său despre etică şi despre *les philosophes*.

— V-a plăcut de el?

— O, da. Orice femeie l-ar fi plăcut. Şi, bănuiesc că şi bărbaţii – adăugă ea, râzând încetişor. S-ar putea, însă, ca mulţi să fi fost şi geloşi.

— De ce să fie geloşi?

Ea dădu din umeri, cu eleganţă:

— Pentru că era *diferit*. Nu era ceea ce se numeşte un bărbat între bărbaţi. Mai degrabă, un gânditor. Şi un senior – râse ea. Adică, tocmai ceea ce detestă englezul din zilele noastre: un gentleman.

— Şi soţia lui?

Ea se gândi un moment:

— Aş zice că era un element de echilibru, pentru el.

Înţelegătoare, drăgăstoasă, mai impresionabilă decât soţul ei. Foarte atrăgătoare şi mult mai tânără ca el. Era foarte clar că îl adoră. Sunt o pereche potrivită. Păcat că nu au copii. Mi se pare că din cauza unei infecţii de care suferise ea, mai demult.

Femeia stătea cu capul uşor aplecat, aşteptând următoarea întrebare.

— Domnul Hallam v-a spus de ce am vrut să discutăm despre domnul Fisher?

— Cred că mi-a zis ceva în legătură cu pensionarea lui, nu-i aşa?

— Dar domnul Fisher nu v-a spus ce are de gând să facă, la pensie?

— Nu, nu vorbea serios – zise ea, zâmbind. A spus că i-ar plăcea, cândva să se mute pe coasta ligurianã. La Portofino sau la Santa Margherita. Dar s-ar putea s-o fi spus doar în glumă, sau ca să-mi facă plăcere, pentru că e în Italia.

Thomtop zâmbi.

— Aţi prefera să locuiţi în Italia?

— Ce întrebare vicleană îmi puneţi – zise ea, închizând ochii. William al meu îmi spune mereu că adevărul e modul cel mai bun de apărare. Aşa că răspunsul e *da*. Îmi lipsesc soarele şi oamenii veseli. Îmi lipseşte bârfa din familie şi, ca să spun vorbe mari, mi-e dor de cultură.

— Soţul dumneavoastră ştie lucrul acesta?

— Mă-ntreb şi eu, uneori. îi place Italia şi îi admiră pe italieni, dar e englez până-n măduva oaselor – adăugă ea, râzând. Dar cred că ştiţi şi dumneavoastră foarte bine asta. Pentru el, ploaia înseamnă Twickenham şi toţi englezii poartă fulare pretenţioase, negru cu alb. În orice caz, cei care se respectă. Şi, la fel de important, nu ciupesc niciodată fetele de fund!

— Vă mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine, doamnă Hallam. Datoria s-a transformat în plăcere.

Ea zâmbi şi dădu uşor din cap, la o asemenea galanterie măgulitoare.

Făcu o comandă la o florărie şi îi trimise un buchet de trandafiri, notându-şi costul în carneţel, pentru a le plăti din banii lui.

Pe când conducea spre Londra, îşi dădu seama că aflase mai multe despre Fisher din această conversaţie, decât dintr-o mie de discuţii la birou. Poate mai existau şi alte persoane din afară, care îi puteau da informaţii preţioase. Ceea ce ştia acum despre Fisher era destul de contradictoriu, dar flerul îi spunea că doamna Hallam îi oferise imaginea lui Fisher, cea mai aproape de adevăr. Odată şi-odată ar merita osteneala să cerceteze şi dacă soţia lui Fisher trăieşte sau nu.

Pe birou se afla un plic, iar pe agendă, un mesaj, care spunea că a sunat doamna P. Lambert şi că va reveni. Plicul oficial, maro, venea de la personal ca răspuns la cererea lui. Conţinea două fotografii alb-negru ale lui David B. Fisher.

Când îl sună pe Hallam, acesta fu de acord să se întâlnească cu el, dar numai pentru zece minute. Când

ajunse, Hallam îl pofti să ia loc:

— Înţeleg c-ai stat deja de vorbă cu Gabriella. Ţi-a fost de folos?

— Foarte. Din acest motiv am vrut să vă văd acum. Hallam se rezemă de speteaza scaunului.

— Care-i problema?

— Posibilităţile pe care le am deocamdată sunt prea restrictive. Am nevoie să stau de vorbă cu mai multă lume, atât din SIS, cât şi din afară.

— Continuă.

— Asta-i tot. Nu am altceva de spus.

— Îţi înţeleg nemulţumirea, dar, dacă întindem coarda, oamenii au să-şi dea seama şi noi nu ne putem permite să facem aşa ceva.

— Aş putea inventa o poveste, ca totul să pară treabă de rutină.

— Ca de exemplu?

— Am putea spune că fac investigaţii în vederea promovării sale ca director regional. Nu e necesar să specific şi locul.

Hallam zâmbi.

— Lucrul acesta ar produce valuri, la nivelul conducerilor regionale.

— Aş putea sugera că e pe cale crearea unei noi regiuni.

— Spune-mi, de ce nu i-ai întrebat nimic pe ceilalţi trei membri ai subcomitetului? N-ai stat de vorbă decât cu mine şi foarte scurt.

— Prefer să o fac după ce aflu mai multe despre Fisher, de la oameni mai puţin implicaţi. Persoane dezinteresate, care îl judecă obiectiv ca pe oricare alt om şi nu ca pe un agent.

Hallam suspină şi ochii îi alunecară asupra portretului lui Churchill, de deasupra lui. Apoi zise, întorcându-şi privirea spre Thornton:

— Eşti sigur că ai nevoie de asta? Absolut sigur?

— Da.

— În regulă. Dar povestea cu promovarea să nu fie

ceva prea amănunţit. Aş sugera postul de coordonator inter-regional. Ceva ce nu există, dar e verosimil – spuse el, scoţând dintr-un sertar o cheie cu o etichetă. Iată dublura cheii apartamentului lui Fisher. Adresa e pe etichetă. Numai să nu te-aştepţi la mare lucru. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Thornton se întinse după cheie, aruncând o privire pe etichetă şi strecurându-şi-o, apoi, în buzunar. Apoi, se ridică să plece.

— Poate ţi-am prezentat problema puţin cam superficial. Dă-mi voie să-ţi spun că această operaţiune nu e tocmai un lucru de rutină. Te rog să ţii cont de importanţa ei. Sunt dispus să-ţi pun la dispoziţie un asistent, dacă şi când simţi că e necesar.

— Vă mulţumesc, domnule. Să văd cum merg treburile.

Apartamentul lui Fisher de lângă staţia de metrou Tumham Green se afla la etajul întâi, într-o casă în stil victorian, renovată, care avea două intrări una lângă alta. Cheia se răsuci cu uşurinţă, iar Thornton pătrunse într-un hol îngust şi urcă două rânduri de scări acoperite cu mochetă. În faţa uşii apartamentului, se afla un ghiveci cu o muşcată ofilită. Thornton apăsă cu degetul. Pământul era uscat iască şi tare ca piatra.

Înăuntru, liniştea şi zăpuşeala prăfoasă arătau că nu mai călcase nimeni pe-acolo o lungă perioadă de timp.

Mai lungă chiar decât dispariţia lui Fisher. Cele două paturi din dormitor erau făcute şi acoperite cu o cuvertură. Noptierele şi şifonierul erau goale şi curate, la fel ca şi măsuţa de toaletă. În camera de zi, totul părea pus la locul său şi curat lacrimă, dacă nu luai aminte la stratul subţire de praf. Pe perete se vedeau urmele alburii şi diblurile a trei tablouri, două dreptunghiulare şi unul oval, deasupra şemineului. Se mai aflau acolo un birou micuţ şi un scrin, de asemenea goale. Părea că totul fusese percheziţionat de o echipă specială care primise ordin să nu lase nicio urmă. Ceea ce-l izbi fu aerul de tristeţe pe care îl iradia locul acesta, de parcă ar fi fost bântuit de fiinţe supranaturale.

Părea un gând prostesc, dar avu sentimentul că se afla într-un apartament unde se comisese o crimă sau se sinuciseseră nişte oameni.

Trase uşa în urma lui şi coborî scările încet. Când închise poarta, văzu la intrarea alăturată o bătrână care mergea şovăielnic sprijinindu-se într-un baston de aluminiu.

— Sunteţi, cumva, noul chiriaş, nu vă supăraţi.

— Nu, doamnă, sunt un prieten de-al domnului Fisher.

— E frumos apartamentul care vă interesează. Ca şi al meu, de altfel.

— E liber?

— Aşa am înţeles. Mă-ntreb de ce n-a fost închiriat mai devreme.

— Vreţi să spuneţi că e gol de luni de zile?

— O, da. Domnul Fisher a plecat de-aici… – zise ea, încruntându-se – pe la sfârşitul lui aprilie, începutul lui mai.

— Unde s-a dus?

— Habar n-am. Nu prea stătea la bârfă! – zise ea, ezitând. Parcă spuneaţi că sunteţi prieten cu ei.

— Aaa, mai mult amici. Dar de ce aţi spus „cu ei”? După câte ştiu, domnul Fisher era singur. Soţia lui murise de câtăva vreme.

Bătrână duse mâna la gură, şocată:

— Doamne-Dumnezeule! Fie-i ţărâna uşoară. Dar ce s-a întâmplat?

— Nu prea ştiu.

— Şi când s-a întâmplat nenorocirea?

— Acum câţiva ani. Pe puţin doi. Bătrâna duse mâna la piept şi dădu din cap.

— Nu, nu. Faceţi o confuzie. N-a murit. Au stat aici, pân-acum câteva luni. Cred c-au zis că se mută cu serviciul – zâmbi ea, amabil. Faceţi o confuzie – adăugă bătrâna suspinând uşurată. Doamna era atât de drăguţă! Mă bucur că nu aveţi dreptate. Bine că nu-i aşa! Doamne-ajută! Mi-aţi dat emoţii! Transmiteţi-le salutări din partea mea, dacă-

i vedeţi. Sunt doamna Sewell. Au să-şi aducă aminte de mine, cu siguranţă.

— Aşa voi face. Şi-acum vă las.

Bătrâna dădu din cap zâmbind, privindu-l cum pleacă pe alee. Ajunsese aproape de poartă, când o auzi strigându-l. Se întoarse şi o văzu cum îi face semn să se întoarcă. Când se apropie de ea, observă că părea emoţionată.

— Mi-am adus aminte de ceva, tinere. Am văzut-o acum trei săptămâni. Am văzut-o pe doamna Fisher la Londra.

— Unde aţi văzut-o?

— Pe Harley Street. Tocmai ieşeam de la doctor. Am făcut un control la şold. Fata de la recepţie încerca să-mi oprească un taxi. Maşina a oprit pe partea cealaltă a străzii şi din ea a coborât o femeie. Era doamna Fisher.

— Sunteţi sigură că nu v-aţi înşelat?

— Absolut sigură. Am ochi foarte buni, pentru vârsta mea. Am văzut-o foarte clar, cum plătea taxiul. I-am făcut semn, dar nu m-a văzut. A intrat într-un bloc şi un bărbat mi-a furat taxiul. A trebuit să mai aştept vreo cinci minute. Asta înseamnă foarte mult pentru şoldul meu.

— Chiar sunteţi sigură că era doamna Fisher?

— O, da. Purta pardesiul ei bej, cu garnitură neagră – râse ea. Foarte elegantă!

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Sewell.

— Cu plăcere, tinere. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata.

Ajuns la Century House, Thornton se duse direct la Hallam şi-o întrebă pe secretară dacă Hallam avea câteva clipe la dispoziţie. Aceasta vorbi la interfon cu şeful şi îl pofti pe Thornton să intre.

Hallam îl invită să ia loc şi, aşezându-se, Thornton spuse:

— Aş dori să-mi daţi pe cineva care să mă ajute, aşa cum am vorbit. E absolut necesar.

— Atât de curând?

— Da, domnule. Dacă nu mă ajută cineva cu treburile

de rutină, voi pierde luni de zile.

— Dă-mi amănunte.

— Astăzi am trecut pe la apartamentul lui Fisher. Se pare că n-a mai fost locuit de câteva luni. Am stat de vorbă cu bătrânica de alături. În acte se spune că doamna Fisher a murit, dar vecina lor a văzut-o acum trei săptămâni.

Hallam tăcu vreo câteva secunde, apoi rosti liniştit:

— Unde s-a mutat?

— Habar n-am! De-aceea am nevoie de un ajutor, pentru munca de rutină. Să verifice registrele cu decese. Sunt o mulţime de fleacuri de rutină care pot fi verificate, dacă aş avea înlesnirile. E ceva aici care nu merge.

— Ce te face să crezi asta?

— Ştiu sigur, domnule. Mi-o spune instinctul.

Hallam tăcu minute întregi, apoi i se adresă lui Thornton:

— E unul, Smallwood. Tom Smallwood. A lucrat o vreme pentru Fisher. În momentul acesta e în echipa lui MacLeod. Trebuia să iasă la pensie, dar i s-a prelungit termenul. N-aş putea spune că e un spirit creator, un gânditor. Dar lucrează la noi de multă vreme. Ţi-l pun la dispoziţie câteva săptămâni, dacă crezi că te poate ajuta.

— Mi-ar fi de mare folos, domnule.

— Bine, atunci. Voi vorbi cu MacLeod. Dar vezi să nu te-apuci să-i spui ceva. Nu vreau să faci caz şi nici să dai o tentă oficială lucrurilor. Înţelegi ce vreau să spun, Thornton, nu-i aşa?

— Da, domnule.

Smallwood îl aştepta la camera de control, a doua zi dimineaţa. Thornton îi explică timp de o oră ce făcuse până atunci. La sfârşit, zise:

— Nu pari prea surprins, domnule Smallwood. De ce?

— Spune-mi Tom, domnule Thornton, dacă nu te deranjează – zise el zâmbind. Nu sunt surprins, pentru că m-am ocupat de lucruri de-astea aproape toată viaţa. Nu cred c-a existat vreo perioadă în care să nu fi apărut tot felul de probleme interne. E ceva normal. Cu tot ce se-ntâmplă în jurul nostru, e aproape firesc ca, după ce

rezolvi o problemă, să apară alta. Dacă ne-am apuca să cercetăm zvonurile despre fiecare ofiţer care pare suspect, despre scurgerile de informaţii secrete sau despre jocurile duble, n-ar mai fi timp pentru altceva. Oamenii ne cred nişte James Bond, politicienii cred că nu ne ocupăm decât de urmărirea lor iar presa abia aşteaptă să scrie tot felul de poveşti, prin care să sublinieze ineficienta noastră, de parcă din cauza noastră ar putea izbucni un al treilea război mondial! – zise el sarcastic, dând din umeri. Aşa că, n-am de ce să fiu surprins.

— Domnul Hallam mi-a spus că ai lucrat pentru Fisher, o vreme. Ce fel de om era?

— Exact tipul de om de la care m-aş aştepta să dezerteze la sovietici – răspunse el cu un rânjet, văzând şocul pe care îl produsese asupra lui Thornton.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, dacă îi cercetezi dosarul, viaţa şi caracterul, e imposibil să bănuieşti, măcar, c-ar putea fi un dezertor. Şi n-am să uit niciodată ceva ce am fost învăţat la şcoala specială, acum mulţi ani: atunci când ai analizat toate posibilităţile şi n-ai ajuns nicăieri, trebuie să începi prin a lua în serios imposibilul – râse Smallwood încetişor. În zilele noastre, asta se numeşte gândire colaterală.

— Povesteşte-mi despre Fisher.

— Cât timp îmi acordaţi pentru asta?

— Cât doreşti dumneata.

— Păi, din punct de vedere profesional, era excelent.

Eram la Hamburg şi conducea o reţea de infiltrare în

Germania de Est. Ştia cum să ridice moralul oamenilor şi ei îi aduceau tot ce dorea el. Totul era atât de bine planificat până în cele mai mici detalii, încât puţinele necazuri pe care le-a avut nu s-au datorat decât celor de la Londra, care voiau rezultate imediate şi pripite. Aveam o grupă de agenţi eterogenă, dar Fisher ştia cum să citească gândurile fiecăruia. Şi-a dat seama de motivaţia fiecăruia dintre ei. Şi, ceea ce era mai important, ştiau că nu vor fi lăsaţi de izbelişte. Cerea loialitate absolută, dând în schimb acelaşi lucru. Puţinii care au fost prinşi, au fost

eliberaţi, indiferent ce-ar fi făcut, prin orice mijloace: bani, şantaj, schimb.

Dar mai există şi cealaltă faţă a monedei, bineînţeles. Dacă te pricepi la oameni atât de bine ca el, nu se poate să nu existe, pe undeva, o chichiţă, un punct slab. Şi, în cazul lui Fisher, cred că sub înfăţişarea aceea dură, se afla, de fapt, un sâmbure ascuns de tandreţe, de slăbiciune, care se manifesta printr-o loialitate uneori şi faţă de oameni care nu o meritau. Agenţi neglijenţi, din pricina unor probleme personale; agenţi care se dădeau peste cap să termine treaba eh mai repede, numai să ajungă la cine ştie ce puicuţă din Altona. El ierta orice gafă, orice greşeală omenească de felul acesta. Şi asta cu toate că, în cazul acţiunilor noastre, nu trebuie să implicăm sentimentele.

— Lucrul acesta a produs neplăceri, pe plan profesional?

— Nu – zise Smallwood ridicând din umeri. Cel puţin după câte ştiu eu. Dar dacă această slăbiciune ar fi fost descoperită de vreo minte ascuţită din KGB, multe vieţi ar fi fost puse în pericol.

— Îţi plăcea felul lui de a fi?

— A fost plăcut să lucrez cu el, dar, în meseria noastră, nu aşa se pune problema. Fiecare avem treaba noastră şi e bine să ne-o ducem la bun sfârşit.

t >

— Am făcut o listă cu lucrurile pe care aş vrea să le verifici. Poţi să mă contactezi aici, sau la mine acasă, când termini.

— Cu MacLeod aţi vorbit despre Fisher?

— Nu.

— Se cunosc de ani de zile.

— Erau apropiaţi?

— Greu de zis. Bănuiala mea e că da – spuse Smallwood şi făcu o pauză. Dar poţi fi apropiat de cineva şi fără să existe simpatie reciprocă. N-aş zice că se potriveau.

Smallwood făcuse foarte multe în două zile. Nu exista vreo înregistrare oficială a morţii soţiei lui Fisher, în ultimii şase ani. Şi, ceea ce părea şi mai ciudat, nici vreun

certificat de căsătorie. Thornton însuşi căutase, dar nu găsise noua adresă a lui Fisher, în dosarul personal. Nu era trecut decât apartamentul de pe strada Tumham Green, şi, după mărturia vecinilor, nu mai locuia acolo de câteva luni.

Thornton se uită la statele de plată ale lui Fisher, pe ultimele şase luni. Toate cecurile fuseseră trimise pe adresa apartamentului cunoscut şi banca le onorase pe fiecare, îşi notă să ceară aprobare de la Hallam, ca să verifice contul bancar al lui Fisher. Îşi dădu seama că renunţase să mai folosească cuvântul „domn” înaintea numelui acestuia, atunci când vorbea despre el cu Hallam sau cu ceilalţi. Acum era pur şi simplu Fisher, ca şi când ar fi fost exclus deja din rândurile organizaţiei lor.

Cererea pentru permisiunea de a verifica datele contului lui Fisher trebuia să fie aprobată de sus. Dar aprobarea fu obţinută, invocându-se nişte motive rezonabile, cu condiţia, însă, de a nu i se aduce niciun prejudiciu lui Fisher. Hallam aranja cu cei de la Serviciul de pensii din SIS să spună că aveau nevoie de aceste informaţii pentru stabilirea pensiei şi că titularul se afla plecat peste ocean. Thornton chemă un specialist în finanţe şi studiară statele din ultimul an. Un singur lucru îi atrase atenţia lui Thornton, în primul moment. Şi acesta era recent încheiata împuternicire de plată lunară în valoare de 420, 94 lire către Leeds Permanent Building Society, care fusese însă anulată după prima rată. Smallwood luă legătura cu un prieten al lui care lucra la respectiva societate de construcţii, ca supraveghetor. Acesta află adresa proprietăţii ipotecate: Makepeace Lane, Wadhurst, East Sussex. Se numea „Little Croft”.

7

Adam Siwicki îşi prezentase raportul lui Schaeffer şi lui Lindgren. Acesta din urmă adusese critici anumitor puncte din concluzii, dar, per total, îl felicitase. Observaţiile se refereau la încercarea de a găsi o formulă matematică prin care să lege experienţele sale cu Martínez de formula standard a Probabilităţii Şansei Umane.

— >

Lindgren zâmbi strâmb:

— În locul tău, m-aş ocupa de experienţe şi-aş lăsa formulele matematice pentru matematicieni.

— N-a fost decât o încercare, pentru a-i convinge pe sceptici.

Lindgren scuturǎ din cap:

— Scepticii n-au ce căuta în treaba dumitale. Oricum, ceea ce faci nu va fi publicat niciodată.

Schaeffer îl întrerupse:

— Spui în raportul dumitale că nu contează distanţa la care se află ţinta şi că se poate obţine acelaşi rezultat, indiferent de depărtare. Chiar crezi asta?

— Am încercat şi-a mers totdeauna.

— Ai folosit ambele metode? Adică, i-ai arătat locul pe hartă şi-apoi i-ai spus doar coordonatele?

— Da.

— Cât de mult se pricepe la orientarea pe hartă?

— La început, nu ştia mare lucru. Dar l-am învăţat eu tot ce trebuie. Mai ales, în ceea ce priveşte topografia. Contururi şi-altele de felul acesta. Numai că nu le-a prea asimilat, nefiind interesat.

— Şi nu s-a observat nicio diferenţă, indiferent ce metodă ai fi folosit?

Lindgren îl întrerupse:

— Dar când i-ai dat numerele de coordonate, i-ai stabilit nişte limite. Nu a spus decât că e vorba de o suprafaţă mare. Asta putea fi orice, oriunde.

— Aşa am procedat, la început. Dar când am văzut că merge, am folosit locuri anume. Am obţinut coordonatele anumitor localităţi de la San Francisco US Geological Survey.

Schaeffer dădu din umeri:

— Ce-ar fi să-i dăm nişte coordonate pe care să nu le ştiţi nici dumneata, nici el? Crezi c-ar merge?

— Da – aprobă Siwicki. Vreţi să încerc?

— Da, bineînţeles.

În vreme ce mâncau, seara, ceva mai târziu, Schaeffer îi întinse lui Siwicki un plic sigilat.

— Nu-l deschide până nu termini testul. Pune-l în seiful dumitale. Înăuntru sunt patru cartonaşe care dau fiecare coordonatele de pe hartă. Dă-i-le în orice ordine şi la intervalul de timp care îţi convine. Şi anunţă-ne ce vede. Nu verifica unde se află locurile respective. Sună-mă după ce-ţi răspunde.

— Aţi ales locuri din tara aceasta?

— Poate da, poate nu. Mai bine să nu ştii.

— Vrei să înregistrez răspunsurile lui pe bandă?

— De ce nu? Ar putea fi utile. Aveţi fax?

— Da.

— Ce model?

— UnMark Nine.

— L-am putea folosi. Sună-mă prin el, când eşti gata.

Cu excepţia unuia singur, care era alb, restul pereţilor şi tavanul fuseseră vopsiţi în negru mat, pentru a nu exista nicio reflexie. Iar pe podea se afla fixat un covor, de asemeni negru. Singurul zgomot era zumzetul de la aerul condiţionat.

În faţa peretelui alb se aflau două fotolii şi o măsuţă joasă. Siwicki avea cele patru cartonaşe în buzunarul de la haină şi stătea alături de Paul Martínez.

— Când ai dormit, în după-amiaza aceasta, ai visat ceva?

— După câte mi-aduc aminte, nu. De fapt, sunt aproape sigur că n-am visat nimic.

Siwicki zâmbi:

— Atunci e bine, Paul. Te simţi relaxat?

— Da.

— Experimentul acesta e la fel cu cele pe care le-am făcut până acum. Am să-ţi dau pe rând patru cartonaşe şi-am să te rog să-mi spui ce vezi. Sunt coordonatele unor locuri şi-aş vrea să le descrii.

— Am mai văzut locurile acelea? Le cunosc? Cum am să le recunosc?

— Nici eu nu ştiu despre ce e vorba. Oricum, nu va trebui să le identifici, ci doar să le descrii. Înţelegi?

— Da, înţeleg.

Siwicki îi înmână cartonaşul şi dădu drumul la casetofon. Martínez se întinse şi puse bucăţica de hârtie pe măsuţă. Se uită un moment la peretele alb din faţa lor, apoi închise ochii.

— Văd o mulţime de oameni stând la coadă. Pe două sau trei rânduri. Aşteaptă să intre într-o clădire, cu acoperişul mare. Nu pare să fie o biserică. Nicio sală de cinematograf. Oamenii se mişcă foarte încet. Intră în clădire. Ar putea fi o închisoare. După cât e de mare, e o instituţie publică. Văd nişte poliţişti sau nişte soldaţi care îi supraveghează. Imaginea începe să se estompeze… A pierit.

— În regulă, Paul. Cartonaşul numărul doi.

— M-am apropiat de realitate, în cazul primului?

— Ţi-am spus că nu ştiu care sunt locurile. Au fost alese de cei de la Langley.

— N-au încredere în tine?

— Ba da. Au vrut însă să vadă cum ne descurcăm amândoi, fără să ştim nimic.

Martínez se uită la al doilea cartonaş şi îl ţinu în mână, închizând ochii. Tăcu câteva minute, apoi zâmbi şi zise:

— Se joacă cu noi, Adam. E vorba de Disneyland sau de Disneyworld. Nu îmi dau seama care dintre ele. Văd mulţi copii şi un Mickey Mouse mare. Şi un cowboy. O

mare de puşti şi puştoaice. E înghesuială. Cer senin şi soare. Ar putea fi în California sau în Florida. Nu-mi dau seama.

Deschise ochii, zâmbind încă.

— Mă bucur că au simţul umorului. Să vedem ce-i pe următorul.

Siwicki îi dădu al treilea cartonaş şi trecură prin acelaşi ritual.

— Nu văd decât valuri, Adam. Nimic altceva decât valuri. Nicio plajă. Nicio bucată de pământ. Parcă se vede ceva la orizont. Ar putea fi un vapor, dar nu văd bine.

Asta-i tot. Cerul e cenuşiu întunecat. Poate din cauza

vremii, sau pentru că e în zori de zi sau spre seară. Valurile sunt destul de înalte. Vreo doi metri. Lumina pare să vină din dreapta. E vorba de o mare, Adam.

Al patrulea cartonaş însă fu o problemă. Minute întregi, Martínez stătu cu ochii închişi, fără să scoată niciun cuvânt.

— Nu văd nimic, şefu'. E gol. Poate mi s-au terminat bateriile. Mai lasă-mă vreo două minute.

Dar nici a doua încercare nu avu mai mult succes, aşa că Siwicki strânse cartonaşele şi opri casetofonul. Se ridică binevoitor, în ciuda dezamăgirii.

— Hai să bem ceva, Paul.

— Eşti dezamăgit, şefule?

— Nicidecum. Ai fost mare.

— Abia aştept să văd rezultatul. Sunt tare nerăbdător.

Puţin după miezul nopţii, Siwicki se aşează în biroul său şi formă numărul de telefon al lui Schaeffer. îi trebuiră zece minute ca să dea de el. îi veni să râdă când i se spuse că Schaeffer se afla la o petrecere dată pentru un prieten care se însura a doua zi. Nu şi-l putea imagina în această postură. Când veni la telefon, însă, păru destul de tăios.

— Schaeffer aici. Cine mă caută?

— Siwicki, domnule Schaeffer. Vreţi rezultatele testelor acum, sau să vă sun mâine dimineaţă?

— Le vreau acum.

— Va dura cam o oră, să citesc tot ce-am notat.

— Nu-i nimic. Stai să iau un scaun.

Urmă o pauză, apoi Schaeffer luă din nou receptorul.

— Aşa, spune.

De fapt, nu-i luă nicio jumătate de oră să citească notiţele pe care şi le făcuse, iar Schaeffer nu făcu niciun comentariu, între cele patru prezentări. Tăcu o vreme şi după ce Siwicki termină. Nu i se auzea decât respiraţia grea.

— Se pare că e destul de bine, Siwicki. Nu-i rău deloc.

— A fost pe faţă?

— Nu-i rău – zise el şi făcu o pauză. Aş zice, chiar, că tipul e-al naibii de bun.

— Aţi putea să-mi spuneţi ce-au reprezentat cele patru cartonaşe?

— Da, bineînţeles. Primul a fost Mausoleul lui Lenin din Piaţa Roşie de la Moscova. Al doilea, Disneyland, California. Al treilea, mijlocul Pacificului.

— Şi al patrulea?

— N-a fost decât o farsă. Nu există aceste coordonate. Le-am inventat.

— Nu cred c-o să-i placă asta. Se va simţi ca şi cum n-am avea încredere în el. Că-i testăm posibilităţile, să vedem dacă nu e cumva un farsor.

— Păi, de fapt, asta şi facem.

— Credeam că am trecut de faza aceasta, în programul meu.

— Dacă crezi c-o să se ofuscheze, nu-i spune. Zi-i şi dumneata că era vorba de Pentagon sau altceva, ce vrei. Ştii mai bine cum să procedezi, în asemenea cazuri.

— Atunci vă las, domnule. Petrecere frumoasă.

— Mulţumesc. Am să te caut personal, peste două zile. Şi-atunci, o să ne-apucăm serios de treabă.

— Abia aştept, domnule.

— Nu-l face pe amicul nostru să şi-o ia prea tare în cap. Altminteri, o să ceară ceva mai mulţi bani, cine ştie.

— Nu cred, domnule.

— Nu? Cum aşa?

— E un adevărat patriot.

— Patriot e un alt cuvânt pentru fanatic. Să n-ai încredere în astfel de oameni, băiete. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Dar Schaeffer închisese deja.

8

Uschi Jaeger se acomoda uşor cu slujba la profesorul Rîkov. Era un om drăguţ şi protector şi, în ciuda temerilor mamei sale, ea se dovedi de mare folos. îi amintea mereu programul şi îi reorganiza dosarele. De asemenea, îi atrăgea, cu tact, atenţia, atunci când i se descheia vreun

nasture de la şliţ. Lucra aproape în fiecare zi până spre seară, uneori mâncând câte-o gustare sau o prăjitură cu bătrânul. De fapt, nu era chiar aşa bătrân, abia trecuse de cincizeci de ani, dar lipsa de grijă pentru vestimentaţie şi faptul că uita, uneori, să se bărbierească îl făceau să pară mai în vârstă decât era.

În seara aceea, stăteau amândoi şi mâncau gustarea preferată a profesorului: sandvici cu miere, banane şi vodcă finlandeză.

— De când nu te-ai mai plimbat în pădure, fetiţo?

— De multă vreme – suspină ea. De-aproape două luni.

— Nu suspina, draga mea. Aminteşte-ţi cum spunea poetul: „Nu cred în suspinul pentru un mesteacăn”.

Ea râse şi continuă:

— „Înmărmuriţi priveam spre ţărmu-ndepărtat…”

Apoi, recitară împreună:

— „Unde trupul nu mai pare trup/ Şi cuvintele îşi pierd fiinţa”.

El marca ritmul cu gesturi largi:

— Cine-a scris asta?

— Aleksandr Galici.

— Doamne-Dumnezeule, aşa e! Nu cumva a fost întemniţat?

— A fost expulzat din ţară. Acum e în Norvegia.

El se încruntă.

— Nu-mi place deloc că poporul meu face astfel de lucruri. Ce rău poate face un poet Uniunii Sovietice?

— N-ar fi trebuit să încalce regulile.

— Ce reguli a încălcat, păsărico?

— Păi, şi-a bătut joc de Stalin.

— Ei, asta-i bună! Toate astea au intrat în mormânt odată cu Stalin.

— Dacă cineva încalcă o regulă, atunci au să se-apuce toţi să facă la fel. Era prea cunoscut şi prea iubit, ca să nu constituie un exemplu rău.

— Asta sună ca o replică dintr-o piesă de Cehov. Ei, şi-acum e timpul să te duci la mama ta.

— Nu uitaţi că joi călătoriţi cu avionul, spre Moscova.

— Daaa? Nu-mi amintesc nimic despre asta. De ce trebuie să mă duc?

— Ca să-l întâlniţi pe tovarăşul Gavrilov, la Institut. Veţi lua masa de prânz la Universitate.

— Unde voi sta?

— La hotelul Rossia.

— Ştii bine că nu-mi place Gavrilov.

— De ce?

— Nu prea are încredere în munca noastră, de-aici. Şi, pe deasupra, e un om anost, neinteresant. Nu l-am văzut niciodată entuziasmat de ceva – zise el ridicându-şi umerii lui mari. Ei, ce să-i faci? Aşa-i viaţa.

Uschi râse.

— Acum sunteţi la Teatrul de Artă din Moscova şi-l

jucaţi pe Unchiul Vania.

— Cred că mi-ar plăcea să fiu actor. Poate… ştiu eu?

Hai, du-te, fetiţo!

Era aproape unsprezece când sună soneria de la intrare şi Anna Jaeger se încinse cu un cordon, pe deasupra halatului de baie, înainte să răspundă.

— Aaa, domnul profesor Rîkov. Ce s-a întâmplat?

— Îmi daţi voie să intru puţin? îmi cer scuze c-am venit aşa târziu.

— Poftiţi.

Îl conduse în salon şi turnă câte o vodcă pentru amândoi.

— Da – zise ea, făcând o pauză. Cu ce-aş putea să vă fiu de folos?

— Unde e ea – Uschi?

— Doarme, deja.

— S-a întâmplat ceva ciudat, în seara asta. Mi-a reamintit că trebuie să plec cu avionul, la Moscova, ca să mă întâlnesc cu nesuferitul acela de Gavrilov. Mi-a spus că voi sta la Rossia, peste noapte. Şi că voi mânca la Universitate – spuse el, privind-o. Tot ce mi-a spus este adevărat. De necrezut!

— Nu înţeleg, domnule profesor. Bineînţeles, dacă a spus ea aşa, trebuie să fie adevărat. Nu minte niciodată. Uneori, e chiar brutal de sinceră.

Rîkov dădu din cap.

— După o oră de la plecarea lui Uschi, am primit un telefon de la Moscova. De la Gavrilov. Şi-a cerut scuze că mă ia aşa, din scurt, dar abia atunci se isprăvise o şedinţă a Comitetului. M-a întrebat dacă pot să iau bilet de avion, pentru joi, şi să vin la Moscova. Voi lua masa cu el şi cu ministrul de stat, la Universitate. Mai spunea că încearcă să-mi rezerve o cameră la Rossia – adăugă profesorul, dând din cap. După douăzeci de minute, m-a sunat secretara lui. Deşi a întâmpinat greutăţi, a reuşit să-mi rezerve o cameră la Rossia, pentru o noapte.

— Ce încercaţi să-mi spuneţi, Nikolai?

— Dacă Uschi n-a luat, cumva, legătura cu Moscova mai devreme, atunci înseamnă că fiica dumitale e binecuvântată cu un fel de percepţie extrasenzorială.

— S-o trezesc, ca s-o întrebi cum de a ştiut despre călătorie?

Anna observă dorinţa de pe faţa lui. Vocea îi fu aproape disperată:

— Ştiu că nu e frumos din partea mea, Anna. Ea zâmbi şi se ridică:

— Serveşte-te cu încă un păhărel. Mă întorc îndată. Nici nu trecută zece minute, că Anna se întoarse cu

Uschi. După ce se aşezară, doamna Jaeger zise:

— I-am spus ce s-a întâmplat.

Rîkov se întinse şi o luă pe tânără de mână.

— Spune-mi, ai luat, cumva, legătura cu Moscova? Te-au căutat ei?

— N-am mai vorbit cu Moscova de două săptămâni, domnule profesor.

— Atunci, de unde ai ştiut că trebuie să plec?

— Nu ştiu.

— Ai auzit o voce interioară?

— Nu.

— Ai avut vreun vis?

Uschi zâmbi:

— Nimic din toate astea. Pur şi simplu, aşa mi-a venit în minte.

— S-a întâmplat ceva care să-ţi aducă aminte de Gavrilov?

Ea închise ochii câteva momente şi spuse apoi:

— I-am văzut fotografia într-una din publicaţiile ştiinţifice.

— Qnd?

— În după-amiaza aceasta.

Rîkov zâmbi.

— Ei, bine, ai reuşit să mă bagi în hotel mai repede decât a făcut-o secretara lui Gavrilov – zise el, privind-o cu prietenie. Draga mea, ai un dar minunat. Trebuie să stăm de vorbă, în legătură cu asta. Mâine – mai spuse el, bătând-o uşor pe genunchi. Eşti liberă acum, fetiţa mea.

Uschi o sărută pe mama sa şi-i lăsă singuri. Bărbatul se uită la Anna cu sprâncenele ridicate.

— Ştii ce e asta?

— Ce?

— Premoniţie sau P.E., percepţie extrasenzorială. În momentul în care ea îmi atrăgea atenţia în legătură cu călătoria mea la Moscova, comitetul abia lua această decizie. Când mi-a spus de hotel, ei nici nu ştiau, încă, dacă vor găsi vreo cameră liberă. Abia peste o oră s-a clarificat situaţia.

— Asta înseamnă că te vei folosi de ea?

— Nu-mi place cuvântul „a folosi”, Anna. Mi-ar plăcea să cooperez cu ea – zise el, zâmbind. Nu trebuie să-ţi faci probleme, Anna. Voi avea grijă de ea. Aşa cum şi ea are grijă de mine.

Anna suspină:

— Cum aş putea obiecta, profesore? Ştiu la ce lucrezi. Dar e singurul meu copil şi o iubesc foarte mult.

— Poţi să asişti şi dumneata la testele noastre, dacă vrei.

— Nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. E în mâini bune, prietene. Fenomenul acesta a avut loc, probabil,

pentru că te place atât de mult!

— Mi-ar părea bine să fie aşa, draga mea – rosti el, apoi se opri o clipă. Dumneata cum te-ai acomodat aici?

Ea zâmbi şi zise:

— M-am acomodat de multă vreme. Mi-a fost de-ajuns o săptămână.

— E bine, atunci.

Se ridică, o sărută pe ambii obraji, iar ea îl conduse la uşă.

Penny aşteptă ca el să-şi scoată cravata, apoi îi spuse:

— Am o veste bună pentru tine, lumina mea. El se întoarse repede:

— E vorba de Jamie?

— Da.

— Spune-mi, ce e?

— A sunat *madam*. Pleacă în weekend împreună cu Padstow, la Paris. Ţi-l lasă pe Jamie de vineri seară, până marţi dimineaţă. Peste două săptămâni.

— Asta-i nemaipomenit, fetiţo! Ce-a mai zis?

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Ai sunat-o?

— Ce-ţi trece prin minte? Nici în ruptul capului. Am luat, însă, legătura cu prietenul Springett, ziaristul. M-am gândit că ar fi mai bine să nu te implic. Se pare că a avut o discuţie ceva mai lungă cu Padstow. Între noi fie vorba, habar n-avea de şicanele pe care ţi le făcea nevastă-sa. Şi, în plus, nu numai că nu aranjase să se ducă cu Jamie la curse, dar n-a fost acolo în viaţa lui. Springett mi-a spus că părea foarte sincer. Padstow a negat că ar împiedica în vreun fel întâlnirile tale cu Jamie şi că trebuie să fie o confuzie.

— Cred c-a murit de ciudă tipa.

— Cred că, dacă ai fi răspuns tu la telefon, nu ştiu ce ţi-ar fi auzit urechile. Aşa, am vorbit ca-ntre femei. Nu sunt, oare, bărbaţii ridicoli? Ce le spui şi ce înţeleg ei! Dar, ce să-ţi spun? Bărbaţii te dezamăgesc întotdeauna. Apoi m-a întrebat cum de-ţi suport toate fiţele. Am întrebat-o la ce

se referea şi-a dat înapoi – zise Penny. Oricum, a mers. îl avem cu noi un weekend mai lung.

— Mulţumesc c-ai spus „noi”.

— Ştii, eşti un bărbat tare ciudat, Robbie.

— De ce sunt ciudat?

— Atât fizic, cât şi mental eşti un dur. Nu mi-aş dori să fiu în pielea băieţilor ălora răi pe care-i vânezi. Mi-ar fi tare frică. Te uiţi la om de parcă ai şti tot ce se petrece în mintea lui. Le vezi minciuna şi toate subterfugiile la care recurg. Dar, în afara slujbei tale, toate astea par să se evapore. îi laşi pe oameni – chiar pe cei de teapa lui Elaine – să ţi se urce-n cap. De ce? N-am să-nţeleg asta niciodată.

El se uită la ea.

— În munca mea, am de-a face cu ticăloşi duri, uneori cu oameni foarte vicleni şi periculoşi. Am fost învăţat şi antrenat cum să mă port cu ei. Nu ieşim în lume ca mieii la tăiere. Dar asta-i o lume diferită. În profesia mea, suspectez pe toată lumea. Aşa am fost antrenat. Mi s-a spus că toţi mint şi că, dacă descopăr adevărul, îmi salvez viaţa. Aşa că m-am conformat. E posibil ca oamenii să mintă din convenienţă, ca să pară altfel decât sunt: mai bogaţi, mai frumoşi său mai faimoşi decât sunt în realitate. Cel puţin, îmi dau seama de toate astea.

— Nu-i uşor să faci abstracţie de toate acestea, în viaţa privată. Există tentaţia să aplici ce-ai învăţat şi asupra celor care te-nconjoară. Dar e o greşeală fatală.

Şi-atunci, treci în extrema cealaltă. îi laşi pe oameni să se poarte cu tine aşa cum nicio persoană absolut normală n-ar accepta.

Ea dădu din cap:

— Şi pentru că eşti un tip dur şi isteţ, ai umblat după prăpădita aia de Elaine şi după cealaltă, cum naiba o cheamă, Paula, aşa-i?

El zâmbi.

— Nu-nţeleg cum de m-am putut încurca cu astfel de individe. Oricum, am supravieţuit. Ele, însă, nu… cel puţin pe termen lung!

— Iar eu, ce sunt? Ultima individă?

El o privi tandru:

— S-ar putea să nu fiu în stare să-ţi arăt, dar să ştii că te iubesc foarte mult.

— Dar îţi şi plac, aşa cum sunt?

— Bineînţeles! Dar tu mă placi?

— Hai, hai, nu mai vâna complimente! El zâmbi:

— Poate ai dreptate. Fă-te că n-ai auzit întrebarea. Penny dădu din cap:

— Nici nu mă gândesc! mai întâi, eşti cel mai drăguţ om pe care l-am cunoscut vreodată. Eşti blând şi tandru şi mă simt în siguranţă alături de tine. Din toate punctele de vedere. Şi, pe lângă toate astea, eşti şi destul de chipeş – zise ea şi izbucni în râs. Eşti numa bun.

Thornton se uitase pe hartă, să vadă unde e Wadhurst, şi conduse maşina închiriată pe şoseaua A 21, spre ieşirea din Lamberhurst. Wadhurst nu avea decât o stradă şi era un sat tipic din Sussex, cu magazine de modă veche de-o parte şi de alta a drumului îngust. Întrebă la chioşcul de ziare unde era Makepeace Lane. Se afla la o milă de sat, iar „Little Croft" era prima casă după fermă.

Întors în maşină, se întrebă dacă îl va găsi pe Fisher acolo. Parcă lângă fermă şi porni pe alee. Iarba înaltă era plină de păpădii şi de pătrunjel sălbatic, iar gardul viu nu era tuns decât în faţa fermei.

În faţă îi apăru o pancartă ovală, fixată pe un stâlp, pe care scria „Little Croft", alături de o poartă mare cu gratii, lângă care se afla una mai mică. O potecă cu pietriş, ducea spre casa care era mult mai mare decât îşi închipuise. Proprietarii dintâi fuseseră ori foarte modeşti, ori teribil de snobi, după cum arăta. Părea un conac ceva mai mic, cu ferestre şi uşi în stil georgian. Observă că gazonul era îngrijit, iar la una din ferestre flutura o perdea de lasetă.

Cărăruia cu pietriş fu înlocuită de o alee pavată cu dale şi Thornton se trezi deodată în faţa uşilor de la intrare. Rămase puţin nehotărât: nu ştia dacă să folosească minerul greu de metal ca să bată în uşă, sau soneria de pe

tocul uşii. Înainte chiar de a se decide, uşa se deschise şi apărură doi bărbaţi, unul în spatele celuilalt.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Am venit să-l văd pe domnul Fisher.

— Nu e niciun domn Fisher aici.

— Aş putea să întreb a cui e casa aceasta?

— Ai putea.

Aşa cum stătea acolo şi-l privea fără să scoată un cuvânt, omul făcea clar pe nebunul.

— Deci, a cui este?

— Nu e treaba dumneavoastră, domnule.

— De ce sunteţi aşa de sigur?

Ochii tăioşi ai bărbatului îi susţinură privirea.

— Pentru că v-o spun eu. Şi-acum, părăsiţi locul; altfel chem poliţia.

— Nu mă deranjează. Vă rog s-o chemaţi.

Matahala se întoarse către cel din spatele lui şi-i făcu un semn. Apoi, Thornton auzi zgomotul unor tălpi de cauciuc pe gresia din hol. Omul se întoarse imediat, fără însă să spună nimic.

Bărbatul mai corpolent era cam ciudat. Arăta el însuşi ca un poliţist, atât prin îmbrăcăminte, cât şi prin aerul său autoritar. Rostea „domnule” dintr-un fel de rutină, care se simţea, ca şi cum nu ar fi vrut să fie acuzat că nu vorbeşte politicos. Apoi sosi maşina poliţiei şi pe alee apărură doi bărbaţi. Ajunşi lângă ei, ofiţerul se uită la bărbatul mătăhălos:

— Am înţeles că m-aţi chemat prin staţie, domnule Willis.

— Aşa e, sergent. I-am spus domnului acestuia să părăsească locul – zise el arătând către Thornton. Şi, precum vezi, a refuzat să plece.

Sergentul se întoarse spre Thornton:

— Poate vă ajut eu, domnule.

— Îmi caut un coleg. Un oarecare domn Fisher. Aceasta este casa lui – zise Thornton, apoi făcu o scurtă pauză. Vreţi să stăm puţin de vorbă, între patru ochi?

— Bineînţeles. Să facem câţiva paşi pe alee.

Sergentul se opri după câţiva metri şi se uită la el.

— Care-i problema, domnule?

Thornton vârî mâna în buzunar şi-şi scoase cartea de identitate, întinzându-i-o sergentului s-o citească. Acesta o cercetă cu atenţie, apoi se uită din nou la Thornton, confruntând fotografia cu figura acestuia. În sfârşit, se uită spre automobil şi apoi iar la el.

— Staţi puţin aici, să iau legătura cu oamenii mei. Bine?

— În regulă.

Sergentul se întoarse după vreo zece minute, ţuguindu-şi buzele, pe măsură ce se apropia, ca şi cum se gândea ce să spună. Se opri şi zise:

— Domnule, cred că e vorba de o încurcătură. Am vorbit cu şefii mei, care la rândul lor, au luat legătura cu cei din tabăra dumneavoastră, ca să spunem aşa, şi s-a ajuns la concluzia c-ar fi mai bine să lăsăm, deocamdată, lucrurile aşa cum sunt.

— Vreţi să spuneţi că am nevoie de mandat pentru a controla casa?

— Cred că asta ar putea ajuta, domnule. Ştiţi cum se-ntâmplă – adăugă el zâmbind. Nu ştie stângă ce face dreapta.

— Ştiţi cumva cu cine-au vorbit oamenii dumneavoastră?

— Nu cred că vă pot spune ceva, în acest sens. Cel puţin, nu în împrejurările date.

— Şi cine sunt oamenii aceştia, din casă?

— Bănuiesc că i-aţi putea numi administratori, domnule.

— Îi cunoaşteţi?

— Cred că ar fi mai bine să staţi de vorbă cu oamenii dumneavoastră, în legătură cu ei – spuse poliţistul, uitându-se la Thornton. Vi s-a permis să veniţi aici?

— Nu în mod special. De fapt, n-am nevoie de permisiune, în fond, e o casă particulară care aparţine domnului Fisher.

— Ce vă face să credeţi asta, domnule?

Thornton deschise gura, pregătindu-se să spună cum aflase a cui era casă, dar se răzgândi.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Am să iau mandat şi mă voi întoarce.

— Da, domnule, aşa aş face şi eu. E bine să ne punem la punct cu toate. Merge mai uşor aşa.

O spusese însă pe un ton din care reieşea că aşa ceva nu se va întâmpla. Thornton se întoarse pe acelaşi drum, până la automobil. Când trecu prin faţa casei, cei doi poliţişti stăteau de vorbă cu matahala care râdea de ceva ce-i spuneau aceştia.

Conduse încet, spre Londra. Îşi dădu seama că fusese un act necugetat să vină aici, fără să se documenteze mai întâi. Pur şi simplu nu se gândise. Se pare, însă, că nu era chiar aşa de simplu. Dacă ar fi fost proprietatea lui Fisher, ce căutau toţi tipii ăia acolo? Şi, oare, de ce nu-l avertizase Hallam că locul fusese preluat? Preluat de către cine? Poate intrase pe fir Brigada a cincea. Dacă era aşa, cei de la SIS puteau să-şi ia la revedere! Ar fi interesant de văzut reacţia lui Hallam.

9

Schaeffer venise la casa din La Honda cu sentimente contradictorii. Fusese numit la conducerea operaţiunii „Acelus” tocmai pentru că nu credea în P.E. sau în parapsihologic. Pentru el, cei care se ocupau cu aşa ceva nu făceau nicio para chioară. Zicea că se îndoieşte, dar, de fapt, nu credea deloc. Dar după ce văzu rezultatele obţinute de Siwicki şi de Martínez, deşi nu era pe deplin convins, totuşi, nu mai era chiar atât de sigur. De altfel, se caracteriza pe sine drept agnostic, mai degrabă decât ateu.

Vizita aceasta avea să fie factorul decisiv, pecetea care să confirme sau nu validitatea experimentului. Dacă nu reuşea, operaţiunea „Aeolus” ar mai fi continuat, poate, un an-doi. Dar dacă avea să fie încununată de succes, atunci sumele alocate operaţiunii vor deveni, practic, nelimitate. Şi asta nu numai pentru că ruşii o făceau şi ei, ci pentru că rezultatele s-ar fi putut aplica imediat.

Schaeffer şi Siwicki stăteau singuri, la umbra unui smochin uriaş, împovărat de fructe violet.

— Ce-i atât de special în legătură cu momentul acesta, Ed?

— Am să-ţi spun după.

Siwicki părea supărat.

— Ştii, tot acest mister complică lucrurile. Nu sunt obişnuit să lucrez cu el aşa. E vorba de lucru în echipă. Noi doi colaborăm, înţelegi? Nu suntem adversari.

— Linişteşte-te. Dacă lucrurile merg cum trebuie, vei primi o sarcină de mare importanţă, recunoscută ca fiind de mare folos Statelor Unite ale Americii – adăugă el emfatic, uitându-se la ceas. Ce-ar fi să-l pregăteşti şi să începem experimentul într-un sfert de oră?

— În regulă.

Siwicki deschise plicul şi-i înmână cartonaşul lui Paul Martínez. Ca aproape de fiecare dată în ultimele săptămâni, i se dădeau coordonatele de pe o hartă de supraveghere geologică. Şi, tot ca de obicei, Martínez închise ochii şi începu să vorbească. Schaeffer stătea într-o încăpere alăturată cu căştile la urechi şi asculta.

— De unde stau eu, sunt nişte linii de cale ferată drept în faţă. De-o parte şi de alta se află câte un drum. Chiar în faţa mea mai e un drum ce duce la o clădire cu acoperiş plat. Construcţia e din piatră sau din beton. Drumul se bifurcă în faţa casei în două alei care trec pe lângă ea. În afară de această clădire principală, mai sunt şi altele, ceva mai departe. La stânga mea, un lac. Unul mic. Văd trei feluri de tunele care coboară în pământ. Lângă clădirea principală e o macara. Pare foarte înaltă. Treizeci-patruzeci de metri, poate mai mult. Se află situată de o parte a aleii, iar în faţa ei e o coloană metalică, asemeni unui stâlp de înaltă tensiune. Drumul e traversat de o rampă, ca un pod. În jur, sunt o mulţime de vehicule militare, de toate mărimile. Solul e nisipos şi vântul ridică vârtejuri de praf.

Nu văd niciun om. Totul pare uscat şi fierbinte. Acum, dispare.

Martínez suspină şi deschise ochii, întorcându-se să se uite la Siwicki.

— Acesta era un loc tare ciudat. Am avut sentimentul unei singurătăţi teribile.

— Ai putea să-mi faci o schiţă a ceea ce-ai văzut, până nu uiţi?

— Am să-ncerc.

Siwicki îi înmânână un bloc de desen şi un pix. Apoi îl urmări cum se străduieşte să pună totul pe hârtie.

Aşteptă până când Martínez termină desenul şi i-l duse lui Schaeffer. Acesta aruncă o privire asupra desenului şi, după expresia feţei lui, Siwicki văzu că era mulţumit Apoi se întoarse la Martínez şi plecară împreună pe plajă. Acolo, înotară şi statură la soare până când începu să bată briza serii.

Schaeffer plecase între timp, dar se întoarse dimineaţa, devreme, şi-l trezi pe Siwicki. Aprinsese deja veioza şi stătea alături de el, pe pat.

— Ai reuşit, Siwicki. Am luat legătura cu cei din Langley. Sunt cu toţii foarte mulţumiţi şi uimiţi. Dar, vreau să-ţi spun că n-ar fi crezut, dacă n-aş fi fost eu aici, să ascult* cu urechile mele. Ştiu că ţi-am stat ca un ghimpe-n coaste, dar a meritat.

— Unde naiba era locul ăla pe care i l-ai indicat?

— Ceea ce-a văzut el e şantierul de la Semipalatinsk, în Kazahstan, unde sovieticii fac experimente subterane, cu focoase ABM. Celelalte clădiri pe care le-a descris sunt laboratoare de testare a unor lassere de înaltă energie şi a fluxului de particule polarizate. Singurul lucru care nu s-a potrivit, la început, a fost rampa aceea peste drumul de acces. Să ştii că tipul ăsta e tare. S-au făcut analizele ultimelor fotografii luate de satelit şi s-a constatat că rampa a fost ridicată în ultimele zile. Ce zici, câtă precizie!

— Ce-ai zice să stăm de vorbă mai târziu?

Schaeffer zâmbi.

— Cum Dumnezeu poţi să fii atât de calm? Nu-ţi dai seama ce realizare? Vă iubeşte toată lumea de la Langley, pe tine şi pe amicul tău. Şi-acum, încă ceva, băiete: oare ar

putea prietenul tău să pătrundă într-una din aceste clădiri, să ne spună ce vede?

— Bănuiesc că da. S-ar putea să fie nevoie să găsesc o nouă procedură, dar cred că se poate realiza şi asta.

Schaeffer dădu din cap uimit, zâmbind, fără să-şi ascundă încântarea.

— Bine-atunci. Culcă-te la loc – zise el, ridicându-se.

Dar nu ştiu cum poţi să dormi, amice. Mă gândeam că te găsesc în halat umblând de colo-colo prin cameră şi strigând evrica sau ceva asemănător.

10

Fără să ştie dacă era o nebunie sau doar curiozitatea profesională, Thornton nu făcu nicio mişcare pentru a lua legătura cu Hallam, când se întoarse la Century House.

După vreo două zile, îl sună secretara lui Hallam şi îi ceru să se prezinte la el. Şeful stătea la birou, aşteptându-l. îi făcu un semn să se aşeze, fără să spună nimic.

— Cum merge treaba? – zise el într-un târziu.

— Mă tem că lent.

Era hotărât să-l facă pe Hallam să aducă în discuţie casa de la Wadhurst.

— Înţeleg că ai avut o problemă, acum câteva zile.

— Am avut o mulţime de probleme.

— Mă refeream la „Little Croft”.

— Am să iau madat şi am să mă întorc acolo.

— Ce te-a făcut să te duci?

— Am verificat nişte lucruri. Mai bine zis, Smallwood a făcut-o. Am aflat că Fisher e proprietarul, aşa că am vrut să văd despre ce e vorba.

— Nu e nimic acolo, care să te-ajute în investigaţiile tale.

Thornton nu-şi putu ascunde uimirea.

— După câte înţeleg, mă cam puneţi la punct. Hallam dădu din umeri:

— Dacă o iei aşa, da.

— De ce?

— Pentru că acolo nu e nimic interesant pentru tine.

— A fost verificat totul?

— Da.

— Şi nu s-a găsit nimic care să aducă lumină în această dispariţie?

— Nu. Absolut nimic.

Thornton se uită la faţa inexpresivă a lui Hallam.

— Aş zice că, dacă e să întocmesc un raport, mi se pare ciudat că nu sunt lăsat să-mi fac singur o impresie.

— Că tot ai pomenit de raport, Thornton, află că nu se va face aşa ceva. Dacă îl găseşti, asta nu mai are nicio importanţă. Iar dacă nu, tot aia! Nu se va consemna nimic. Vreau să clarificăm ceva acum şi aici. Tot ce facem acum e o treabă internă. S-ar putea să nu-ţi convină că ţi se impun anumite restricţii, dar asta-i situaţia.

— Aţi prefera ca altcineva să preia operaţiunea?

— De ce vorbeşti asta?

— Dacă nu aveţi încredere în mine, în discreţia mea, sau în felul meu de a acţiona, n-o s-ajungem prea departe.

Hallam se relaxa vizibil. Se lăsă pe speteaza scaunului şi-l privi pe Thornton zâmbind.

— Nu pune la inimă, băiete! Există motive serioase pentru care punem restricţii. Nu are nicio legătură cu tine, nici ca persoană particulară şi nici ca oficial. Poate, când se va termina, într-un fel sau altul, îţi voi explica.

Până atunci, însă „te rog să fii convins că avem încredere în tine şi trebuie ca şi tu să ai încredere în noi. Nu cred că ţi se va mai întâmpla ceva asemănător, dar chiar dacă vei mai trece printr-o situaţie neplăcută, te rog să te bazezi pe noi.

Profesorul Rîkov opri magnetofonul şi puse pe birou în faţa lui Uschi Jaeger o a treia fotografie.

— Vorbeşte-mi despre el.

Ea se uită la poză.

— Arată destul de bine, nu-i aşa?

— Cam aşa e. La ce se gândeşte? Fata zâmbi:

— Se gândeşte la o mulţime de lucruri, dar mai ales, la două. Se întreabă dacă va fi promovat. Crede că da, dar nu e sigur. Se gândeşte – e un om de ştiinţă în nu ştiu ce domeniu – la un laborator de cercetare. Mai crede că şeful

departamentului său nu-l preav are la inimă şi că se va opune promovării lui. Apoi, se mai gândeşte la o fată, pe care o cheamă Natalia. E dansatoare. Balerină. O

Iubeşte foarte mult, dar e gelos din cauza altui bărbat. Un actor – zise ea, suspinând. E tare încurcat şi nefericit. Îşi foloseşte mult ochii în munca lui. Se întreabă de ce nu are prieteni apropiaţi – mai spuse ea, respirând adânc. Asta-i tot ce pot spune.

— Foarte bine, Uschi, foarte bine.

— De unde ştiţi că e foarte bine? Chiar dacă îl cunoaşteţi bine, cum puteţi ghici ce gândeşte? Uneori nu ştim ce gândim noi înşine. Vreau să spun că nu conştientizăm.

— E foarte interesant ce spui tu. Continuă-ţi ideea.

Ea râse şi ridică din umeri:

— Nu cred că pot să vă spun vreo noutate. Vreau să zic, ştiţi bine că nu avem un control riguros asupra gândurilor noastre. Nu putem să ne impunem să gândim de bine, când vrem noi. Dacă întrebi pe cineva ce are în minte, nu-ţi va putea răspunde cu precizie. Ţi se va spune ceva general, despre vreme sau mai ştiu eu ce incident. Dar adevăratele gânduri nu sunt niciodată clare – mai bine zis – raţionale. Ele rătăcesc peste tot, influenţate de simţurile noastre. Sunt sigură că până şi Einstein, în vreme ce reflecta la teoria relativităţii, mai avea şi o sumedenie de alte gânduri. Bineînţeles, nerelevante. Actul gândirii e ca un aranjament muzical.

— Continuă.

— Cred că v-am plictisit. Poate v-am făcut impresia că sunt nebună.

— Nici vorbă. Mai spune.

— Dacă priveşti partiturile muzicale pentru o orchestră, vezi linia notelor temei melodice principale şi încă vreo douăzeci-treizeci de linii, pentru celelalte instrumente. Acestea cântă note diferite, chiar octave diferite, dar noi nu le auzim separat, ci totul se constituie într-un sunet frumos. Nu poţi distinge treptele decât dacă eşti compozitor sau muzician. Gândirea noastră e la fel,

înecată în sunete, miresme şi lumea înconjurătoare. Aşa că, atunci când cineva spune ce gândeşte, auzim doar tema, nu şi variaţiunile. Şi dacă aş descrie toate gândurile care îi trec cuiva prin minte, toţi ar zice că sunt nebună.

— Nimeni n-o să te considere nebună, Uschi. În viaţa de zi cu zi, sunt mulţi care vorbesc interesant, dar au nevoie de ceva ca să o poată face. Au nevoie de cineva care să-i asculte. Unii sunt buni ascultători. Ca tine, de exemplu. Şi asta pentru că tu auzi cu mintea, nu cu urechile.

— Cum de vă pierdeţi vremea ascultând toate prostiile pe care vi le spun eu?

Bătrânul zâmbi.

— La Moscova, în anumite institute de cercetare, ţi se cunoaşte, deja, numele şi se ştie ce facem noi doi, aici.

Şi cei de-acolo nu consideră asta o prostie – spuse el, zâmbind. Ai primit săptămâna trecută scrisoarea aceea, de la ministrul secretar de stat, care îţi laudă munca. Nu mai eşti doar micuţa mea asistentă, ci colaboratoarea mea într-un domeniu de cercetare. Numele tău e cunoscut şi de oamenii de ştiinţă din Varşovia, din Praga şi de la

Sofia. Îmi citesc cu toţii rapoartele.

Fata ridică din umeri şi zâmbi:

— E o lume ciudată, nu-i aşa?

— Ţi-e dor de Germania?

— Nu-mi amintesc mare lucru de-acolo. Poate mi-e dor de tata. El trece drept un om destul de neînsemnat, în ochii tuturor. Chiar şi mama îl consideră astfel. Dar nu-i aşa. El mi-a arătat locurile frumoase din pădure, unde vieţuiesc bursucii şi vulpile, şi mi-a spus numele florilor sălbatice şi pe al păsărilor. El ştie cum creşte şi trăieşte natura. Vede lucruri pe care ceilalţi nu le pot pricepe. Obişnuia să-mi spună că mulţi privesc, dar puţini văd cu adevărat. La fel cum mi-aţi spus dumneavoastră că eu ştiu să ascult.

— Când stai de vorbă cu oamenii, conştientizezi şi ce gândesc, dincolo de ceea ce spun?

— Trebuie să-mi comut mintea numai pe respectiva

lungime de minte. Altfel, totul devine confuz. Ca şi cum aş sta de vorbă cu trei-patru persoane deodată.

— Şi cum faci comutarea asta?

— Nu ştiu.

— Şi cum îţi deschizi mintea către toate gândurile lor deodată?

Ea râse.

— Nici asta nu ştiu. Mă concentrez pur şi simplu asupra fotografiei pe care mi-o arătaţi, apoi se-ntâmplă ceva, ca atunci când cauţi un post de radio, şi, în final, se aude clar.

Rîkov mai luă o fotografie din plic şi o puse în faţa ei.

— Poţi să-mi spui la ce se gândeşte el?

Uschi se uită la fotografie vreo câteva minute.

— Acesta pare să fie un om foarte ocupat. Trebuie să ia o decizie în legătură cu nişte bani. E vorba de o sumă foarte mare. Şi nu sunt ai lui. Se mai gândeşte la cai. Cai de călărie. Acum, e într-o şedinţă cu mulţime de oameni şi e tare plictisit. Nu ascultă ce spun ceilalţi. Aproape c-a adormit – adăugă ea, uitându-se la Rîkov. Cred că am văzut un film. Foarte ciudat!

Bărbatul dădu din cap şi scrise ceva pe spatele fotografiei, apoi o băgă la loc, în plic. Fusese imaginea lui Reagan.

— Hai să mai vorbim şi după-amiază, bine? Ea zâmbi şi aprobă.

— Cine era omul acela? Un actor de film?

— Asta a fost mai demult. N-are importanţă.

Smallwood urcă în lift împreună cu el. Purta haine scumpe, care nu i se potriveau. În acea dimineaţă de luni, era îmbrăcat cu un costum elegant de tweed, din trei piese şi în pătrăţele, care îl făcea să pară şi mai scund şi mai rotofei decât era.

— V-aţi simţit bine în weekend, şefu'?

— Da. L-am avut pe fiul meu cu mine.

— Aaa, asta înseamnă Muzeul Ştiinţei, Muzeul de Istorie naturală şi emisiunea *Meciul zilei*, la televizor.

— Ne-am distrat ceva mai bine decât crezi. Când ai o

prietenă drăguţă posibilităţile cresc.

— Ce-aţi făcut?

— Ne-am dus la Marlow şi-am pescuit puţin, am băut apoi un ceai la Compleat Angler, iar seara am urmărit *Meciul zilei*! Duminică dimineaţă ne-am dus la grădina zoologică, am luat masa de prânz acasă, iar în rest, am lansat zmee. Astăzi, iubita mea îl ia cu ea la teatru, la repetiţii, şi apoi îl ducem, mâine dimineaţă, la mama lui.

— Dacă vreţi vreodată bilete la meciurile lui Totten-I ham, spuneţi-mi.

— Eşti foarte drăguţ. Cred că s-ar bucura să vadă totul pe viu.

Ieşiră din lift şi uşile se închiseră în spatele lor. Smallwood zise:

— Spuneţi-mi, ce-aţi găsit la casa aceea?

— Stai s-ajungem în birou.

— Bine. Am să aduc două cafele, de la automat.

Smallwood mestecă în cafea înainte de a-şi ridica ochii spre Thoraton.

— Nu-mi place deloc chestia asta.

— De ce?

— Vor sau nu să-l găsiţi pe Fisher? Dacă da, atunci de ce v-au împiedicat să intraţi în casa aceea? – zise el şi făcu o pauză. Mi se pare cel puţin ciudat.

— De ce crezi că nu m-au lăsat să intru?

— E clar, nu? Au ceva de ascuns.

— Adică?

— Cine ştie? Poate *nu* vor să-l găsiţi pe Fisher.

— De ce?

— Poate că ştiu, deja, unde e el.

— Sunt sigur că nu ştiu. Vor realmente să aflu eu asta. Pun pariu pe orice.

— V-au spus că puteţi pune întrebări membrilor comitetului. Aţi avut o scurtă convorbire cu Hallam, ce-ar fi să discutaţi şi cu ceilalţi trei? Aşa, de încercare.

— Să văd ce pot aranja. Între timp, vrei să te uiţi prin dosarele de care se ocupa el? Poate găseşti ceva.

— Bine. Vă rog să daţi un telefon la arhive, să nu-mi

facă greutăţi.

— Am să-ţi dau un bilet, Tom, către cei în cauză.

11

Pe birou îl aşteptau două plicuri. Printr-unul era chemat la Hallam, al doilea îl anunţa că domnul Seymour îl va suna la ora două p.m. În ziua aceea.

Hallam era cu secretara lui în momentul în care intră Thornton.

— Când am putea sta de vorbă, domnule?

Hallam se uită la ceas:

— Chiar acum am la dispoziţie vreo jumătate de oră, dacă-ţi convine.

Biroul lui Hallam era mare, dar cu un aspect intim. Mobila masivă contrasta cu fotografiile unor echipe de rugby şi ale unor jucători, aflate pe un perete din spatele unui birou vechi. Thornton mai fusese aici de nenumărate ori, aşa că se aşează pe scaunul vizitatorilor, în vreme ce Hallam stătea la biroul său.

— Deci, cu ce pot fi de folos?

— Din nenumăratele motive care ar putea sta la baza dispariţiei lui Fisher, după părerea dumneavoastră care ar fi cel real? Nu vreau un verdict definitiv. Doar o impresie, pentru că l-aţi cunoscut atât de bine.

Hallam se sprijini de spateaza scaunului, relaxat, cu mâinile lui uriaşe pe birou. Mâini făcute, parcă, să apuce o halbă mare de bere, deşi, în ciuda faptului că stătea pe fundalul acelor fotografii ale echipelor de rugby, Hallam nu bea niciun fel de alcool.

— M-am gândit şi eu la sta, bineînţeles. Şi n-am nici cea mai mică idee. Nu-mi vine să cred că e opera lui. Avea succes în tot ceea ce făcea şi era respectat de toţi cei cu care intra în contact.

— Cu ce s-a ocupat ultima dată?

— Păi, a fost un ofiţer de teren foarte bun, până acum, aproape zece ani. Mai ales în Germania. Dar a fost bătut rău – coaste rupte, mâini frânte – ştii cum e. Aşa că l-am retras şi i-am încredinţat majoritatea operaţiunilor, în Germania. A fost în Hamburg, Brunswick şi la Berlin, iar

operaţiunile vizau Uniunea Sovietică şi Germania de Est. Le-a dus la bun sfârşit extraordinar de bine, a înţeles problemele băieţilor, i-a ţinut pe toţi în formă. Nu era tipul de om care să se înece la mal, la sfârşitul carierei, adică – zise Hallam, făcând apoi o pauză. Şi-apoi, ţi-am povestit despre cei doi dezertori…

— Ce opţiuni politice avea?

— Mă îndoiesc să fi avut vreuna – zâmbi Hallam. Ca majoritatea celor dintre noi, nu avea încredere în politicieni, în orice caz, nu nutrea vreo simpatie pentru stânga, după câte îmi aduc aminte.

— Dar viaţa particulară?

— E căsătorit. Cu o fată foarte plăcută. Mult mai tânără ca el. Foarte drăguţă şi extrem de inteligentă. Din punctul meu de vedere, era un cuplu solid.

— Era normal, din punctul de vedere sexual?

Hallam zâmbi:

— Cine naiba este, prietene? Cum ştii prea bine, dacă ai putea privi în mintea unui bărbat, te-ai îngrozi, din punctul ăsta de vedere! Dacă prin anormalitate înţelegi că era homosexual, atunci, din câte pot eu să ştiu, răspunsul este nu. Ca noi toţi în munca noastră, avea de-a face cu homosexualii. Însă era imun la aşa ceva. În ceea ce priveşte sexualitatea tradiţională, l-aş clasifica drept normal şi mediu. În cea mai mare parte a timpului, fidel, dar, ştii şi tu foarte bine, cu slujba pe care o avea, putea adesea să se simtă singur şi să-şi caute ceva care să-i abată gândurile pentru o oră-două.

— Dar problema banilor?

— Nu avea venituri particulare. Însă o duceau destul de bine. N-aveau copii.

— Din toate motivele dispariţiei, pe care l-aţi socoti cel mai puţin plauzibil?

Hallam ţuguie buzele şi rosti:

— Dezertarea. Nu avea niciunul din motivele pentru care să fi vrut să dezerteze: ideologie, lăcomie, ambiţie. Mă tem că va trebui să te dau afară, acum – zise el, uitându-se la ceas.

— Vă mulţumesc că mi-aţi acordat din timpul dumneavoastră.

— Sun-o pe secretara mea, oricând doreşti să stai de vorbă cu mine.

— Cei de la MI5 sau de la Brigada Specială ştiu de dispariţia lui Fisher?

Hallam scutură energic din cap:

— Nici vorbă! încă nu sunt implicaţi cu nimic.

Seymour intră punctual, la două fix, fără să bată la uşă. împinse scaunul cu piciorul, înainte să se aşeze, îşi scoase ceasul de la mână şi îl puse în faţa lui, pe birou.

— Şi-acum, Thornton, ai douăzeci de minute.

— L-aţi cunoscut pe domnul Fisher?

— În măsura în care un tip ca el poate fi cunoscut.

— De câtă vreme îl ştiţi?

— Îl ştiu dinainte de a intra în SIS. Am lucrat împreună la Intelligence Corps.

— Îl consideraţi prieten? Seymour rânji:

— Depinde în ce sens.

— Era o persoană cu farmec?

— Depinde de ce înţelege fiecare prin acest cuvânt.

— *Dumneavoastră* vă plăcea?

— Nu era genul meu. Dar n-am să-i reproşez nimic.

— Cum, adică, nu era genul dumitale?

— Era un singuratic. Nu-i plăcea munca în echipă. Făcea ce ştia el. Având însă grijă să nu supere şefimea. Era un dezamăgit şi lucrul ăsta se vedea clar. Mai ales după ce l-au omis de la promovare.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo patru-cinci ani. Bailey a obţinut postul pe care îl voia el. Lui Fisher nu i-a plăcut deloc chestia asta.

— V-a spus lucrul acesta?

— Nu era nevoie. Şi-a arătat, însă, nemulţumirea într-o sută de alte feluri. Se simţea frustrat. Nu înţelegea de ce procedaseră aşa.

— Cine credea că i-a pus beţe în roate?

— Hallam.

— Fisher lucra cu dumneavoastră? De aceea aveaţi aceeaşi secretară?

— Aveam aceeaşi secretară, pentru că el nu prea avea nevoie de ea. El folosea biroul de dactilografie secret.

Trimitea înregistrările pe casete.

— După părerea dumneavoastră, era un lucrător bun?

Seymour îşi încrucişa braţele şi se uită mai întâi pe fereastră, apoi la Thornton.

— Răspunsul cel mai sigur ar şi de Asta e părerea generală despre el. În ceea ce mă priveşte, nu sunt atât de sigur. Avea fluctuaţii.

— Ce fel de fluctuaţii?

— Judecăţi greşite asupra oamenilor. Şi asupra situaţiilor.

— Mi-aţi putea da un exemplu?

— Nu, aşa, pe loc. Dă-mi vreo două zile.

— V-aţi făcut o părere, cât de vagă, despre dispariţia lui?

— Ooo, da, dar nu am nici cea mai mică dovadă ca să mi-o susţin.

Seymour zâmbi pentru prima oară.

— Îmi spuneţi şi mie?

— De ce nu? – zise el, dând din umeri. Cred c-a dezertat.

— La sovietici?

— La cine alţii? Cred că şi Hallam, MacLeod şi Clayton au această idee, în adâncul sufletului. Ai să-ţi dai seama şi singur de asta. Bineînţeles, n-au să accepte în ruptul capului aşa ceva. Probabil vor nega vehement, dacă le spui. Dar ştiu ei bine că am dreptate.

— Dar nu vă bazaţi pe nimic, nu-i aşa?

— Să zicem că intuiesc. Thornton zâmbi.

— Bine, bine. Adică cum?

— La cei cincizeci de ani ai săi, nu-l mai interesa probabil amorul. Nu e nici lacom. Dar este ambiţios, iar faptul că nu a fost promovat l-a lovit cumplit. Şi nu există decât un fel de a te răzbuna pe cei care ţi-au făcut-o: să

treci de partea adversă.

Profesorul Clayton îi sugerase să ia masa împreună, la clubul The Reform, şi îl conduse pe Thornton la o masă cu două scaune, într-un colţ al sălii. În timp ce-şi sorbeau supa, profesorul îl întrebă de experienţele prin care trecuse la SIS, dar, când chelneriţa le aduse felul doi, Thornton consideră că e timpul să pună şi el câteva întrebări.

— Mi-aţi putea spune o impresie generală despre Fisher?

— Ca om sau ca lucrător SIS?

— Ca om.

Clayton îşi şterse buzele subţiri cu un şerveţel, înainte de a vorbi:

— Era un om ciudat, Thornton. Avea ani de experienţă în urma lui şi, trebuie să spun, încununată de succes. Dar am considerat totdeauna că nu e potrivit pentru munca noastră. În zilele noastre, nu cred c-ar mai fi recrutat. N-ar trece de testele iniţiale.

— Pot să vă întreb de ce?

— Bineînţeles. Poate mă bazez prea mult pe intuiţie. Pe la mijlocul anilor cincizeci, a fost în Corpul de spionaj din Germania. Vânătoarea de nazişti se terminase, dar mai erau o mulţime de băieţi răi ascunşi în Germania de

Vest. Iar Fisher era unul din cei care trebuia să le dea de urmă. Şi, după cum spuneam, a avut numai succese. Era un vânător înnăscut. Şi mai era ceea ce numim astăzi un gânditor multilateral. Nu avea cine ştie ce instruire, dar era dotat cu o minte neobişnuit de pătrunzătoare. Vine, însă, o vreme în care vânătorii încep să aibă mai multe în comun cu vânatul decât cu ai lor. Şi-atunci începi să te întrebi dacă cei care iau deciziile, în legătură cu justeţea unei acţiuni, respectă sau nu regulile jocului. Sau dacă cei care dau ordine dintr-un birou oarecare sunt competenţi, în acest sens. Şi-atunci îţi dă prin minte, că, dacă e să se joace cineva de-a Dumnezeu, acela trebuie să fii tu şi nu cel din spatele vreunui birou. Cunosc două cazuri în care Fisher a eliberat vânatul, pentru că, după interogatoriu, a

simţit că arestarea nu era justificată. Trebuie să-ţi aminteşti că oameni în poziţia lui Fisher au puteri nelimitate. Nimeni, în Germania, nu putea să le zică nici dă-te mai încolo. Nici Milgov, nici alţi nemţi, nici chiar Armata britanică. Autoritatea lor depăşeşte pe oricare alta. Şi vorbesc acum de vremea când avea douăzeci şi… de ani – zise el, uitându-se la Thornton. Şi asta înseamnă foarte multă putere, pentru un tânăr. În orice caz, ştiu două cazuri în care i-a eliberat pe cei arestaţi şi le-a completat fişele, ca şi cum n-ar fi fost niciodată prinşi. În munca noastră, asta-i ceva destul de neobişnuit – adăugă el, dând din cap.

— Ce-ar fi trebuit să facă?

— Ar fi trebuit să informeze Londra şi să aştepte decizia celor de acolo.

— Şi de ce-a procedat după capul lui?

Clayton zâmbi strâmb:

— Dacă aş fi în stare să-ţi răspund la această întrebare, atunci prietenul nostru n-ar mai fi dat dispărut multă vreme.

— De ce nu?

— Pentru că nu există decât două motive plauzibile, pentru felul cum a acţionat în zilele acelea: fie dintr-un puternic simţ ai dreptăţii, fie pentru că se considera superior celor care îi dădeau ordine de la Londra – spuse el, zâmbind. Se pare că nu-i un lucru neobişnuit, în cazul lucrătorilor noştri de teren, chiar şi în zilele noastre. Thornton zâmbi, simţind aluzia.

— Cine mai ştie de aceste două cazuri?

Clayton dădu din umeri:

— Mă îndoiesc că mai ştie cineva.

— Şi dumneavoastră, de unde ştiţi?

Clayton zâmbi din nou.

— Eu dădusem dispoziţie ca oamenii aceia doi să fie arestaţi şi interogaţi, la Londra.

— Credeţi că a avut dreptate în ambele cazuri?

— În primul rând, el nu avea căderea să ia astfel de decizii. Misiunea lui se termina în momentul capturării lor.

După aceea, cei de la Londra dispuneau de ei. Dar să lăsăm asta. Unul dintre bărbaţii aceia se făcea responsabil de moartea mai multor persoane, în timpul războiului. Două fete şi doi băieţi. În al doilea caz, omul fusese negociatorul între Göring şi diferite familii olandeze, care se văzuseră nevoite să vândă opere de artă, pentru alimente. Nu era un păcat foarte mare, dar ar fi trebuit să ajute la înapoierea acestor lucrări celor în drept, după ce Forţele Aliate descoperiseră depozitul de lângă Hanovra. N-avea de ce se teme, doar fusese obligat.

— Aveţi vreo idee de ce i-a eliberat Fisher pe amândoi?

— Nici cea mai vagă.

— Şi cum aţi aflat?

— Mi-a spus unul din oamenii lui, mult după întâmplare.

— Şi nu l-aţi întrebat?

— Ba da, am făcut-o.

— Şi ce-a zis?

— A negat. Dar mi-am dat seama că minţea. Şi-a zis ceva ce mi s-a părut foarte relevant.

— Ce-a spus?

— A zis: „M-am depărtat de legalitate, doar pentru a mă înapoia la dreptate”. E un citat din discursul lui

Napoleon al III-lea, pentru a-şi justifica lovitura de stat din 1852.

— De ce e asta atât de relevant?

— O, este, este. Ştiu sigur. Faptul că a găsit imediat citatul. Şi-apoi, cuvintele însele. Atât de ciudate, atât de tipice acestui om şi felului său de a fi – adăugă el, făcând o pauză şi uitându-se la ceas. Cred că e timpul să ne întoarcem.

— Soţia lui cum era?

— Soţia lui? – întrebă el şi se opri, uitându-se cu intensitate la Thornton. Ce te face să mă întrebi despre ea?

Thornton ridică din umeri:

— La noi, figurează că a murit, dar nu sunt sigur.

— Nu ştiu nimic despre asta. N-am cunoscut-o. Era mult mai tânără decât el şi foarte drăguţă. Nu cred că e prea importantă – zise el, luând nota de plată. Hai să luăm un taxi. La urma-urmei, suntem în misiune oficială.

12

Westphal părea mai degrabă produsul Pentagonului, decât al celor de la Langley. Tunsoarea demodată, ochii vioi şi neîncrezători, şi maxilarul proeminent erau înşelătoare. Fusese un general de seamă, dar se mutase la CIA de zece ani. Titulatura sa oficială era DISPOS, Director de Stat la Personalul Operaţiunilor Speciale, dar actuala sa funcţie era mai puţin specială. Era pus să depisteze acele mici scurgeri de bani de la CIA, care apar, din când în când, semioficial şi secret, înainte de a fi autorizate sau clasate.

Avea acces direct la director, ori de câte ori era nevoie, dar nu se prea folosea de acest privilegiu. Era imparţial şi detaşat şi i se respecta totdeauna verdictul. În plus, reuşea să scoată din circulaţie acele mici afaceri private, fără să cauzeze resentimente şi supărare. Nu se grăbea să dea cu barda, dar, dacă încercai să-l fraieresti, devenea foarte dur. Dacă erai sincer, te mai lăsa un an, să-ţi revii financiar.

Când îi primi pe Schaeffer şi pe Lindgren, le zâmbi cu amabilitate.

— Operaţiunea, Acelus”. Spuneţi-mi, de ce nu se ocupă de asta SRI International, la Menlo Park?

Se hotărâse ca Schaeffer să fie purtătorul de cuvânt. Şi el lucrase, anterior, în armata americană şi sperau, în zadar de altfel, că Westphal ar fi putut fi influenţat de acest lucru.

— Mi s-a spus iniţial, că cei de acolo nu au aprobat proiectul nostru.

— De ce?

— Îl vedeau ca pe un abuz al cercetării psihicului omenesc.

— De ce?

— Pentru că l-ar clasifica drept armă ofensivă, care

are ca scop spionajul.

— Primesc şi ei rapoarte despre munca voastră?

— După câte ştiu eu, nu. Poate aşa, neoficial, din auzite. În niciun caz de la noi, nu.

— Dar *voi*, primiţi rapoarte în legătură cu cercetarea *lor*?

— Da. domnule. Suntem pe locul doi pe lista lor de priorităţi.

— Aţi observat cumva că ei fac cercetări de acelaşi fel

cu voi?

— Fac experimente cam în acelaşi domeniu, dar nu au acelaşi ţel. Ei fac doar cercetare pură, nu aplicată.

— Dar ar putea şi ei să facă ceea ce faceţi voi, dacă li s-ar da ordin?

— Bănuiesc că da, domnule.

— Vrei să spui că nu eşti sigur?

— Nu, domnule. Am spus doar că ar putea s-o facă.

— Atunci, ce justificare are continuarea cercetării voastre? – zise el întorcându-se spre Lindgren. Dumneata, domnule Lindgren, spune-mi dumneata.

— Cred că adevărata justificare este aceea că noi nu suntem oameni de ştiinţă. Noi nu avem decât un obiectiv: să folosim sau să încercăm să folosim puterile psihice ca armă a inteligenţei împotriva unui duşman potenţial care cercetează în acelaşi domeniu, având aceleaşi obiective.

— Pot spune că aceasta este o definiţie remarcabilă a ceea ce faceţi voi, dar nu e un răspuns la întrebrea mea.

Schaeffer interveni din nou.

— Cred că facem această treabă pentru că Washington-ul nu vrea să reitereze, la scară mică, ceea ce s-a întâmplat după Hiroshima şi Nagasaki, când oameni de ştiinţă de seamă, care au creat bomba atomică, au sfârşit prin a dezvălui secretul folosirii ei.

— Luminează-mă mai mult, domnule Schaeffer. Mă tem că nu v-am înţeles punctul de vedere.

— Aşa cum spuneam, domnule, cred că mai marii de

la SRI ar putea considera că folosirea forţei psihice de către noi este un abuz ştiinţific.

— Da, aşa mi-am închipuit şi eu. Bun, acum e clar; să trecem la treabă. Ce-aţi oferit celor de la Langley pentru banii pe care vi-i dau?

Schaeffer luă o mapă de plastic din servieta deschisă de alături şi i-o înmână lui Westphal, care scoase câteva foi şi le citi cu atenţie. Raportul era impresionant şi avea ca titlu: „Obiective şi localuri în care s-au semnalat cantităţi substanţiale de informaţie, programe şi documente secrete". Westphal citi pagină cu pagină, apoi se întoarse la prima foaie, care era de ajuns să-l impresioneze. Punctele înşiruite aici erau variate, dar toate de importanţă majoră.

1: Kapustin Yar (48, 4°N, 45, 8°E)

Primul centru de testare pentru rachete cu rază medie şi scurtă de acţiune: Soviet V-2, Shyster/Sandal, Skean. Teste ABM cu rachete SL-8, în două trepte, îndreptate spre Sary Shagan. Sateliţi mici.

2: Tyuratam (45, 8°N, 63, 4°E)

Centru de testare pentru ICBM-uri lansate spre peninsula Kamciatka şi către centrul Pacificului; suprafaţă mică de impact pentru rachete cu arie scurtă şi medie de acţiune, spre NE. Fotografii de satelit (52° 65°) SIS, supravegherea oceanului, FOBS etc.

3: Plesetesk (62, 9°N, 40, 1°E) ICBM – baza (ex.65 xă S-13). Sateliţi meteorologici militari. Fotografii de satelit (63°, 65°, 73°, 81°), sateliţi militari, sistem de alarmă, alţi sateliţi (74° şi 83°) ţinta SIS.

4: Severomorsk

Bază submarină importantă, lângă Murmansk, inclusiv submarine Delta, tip SS-N-8 SLBM.

5: Marea Barents

Activarea SS-N-8 SLBM din submarin către centrul Pacificului (ghidaj inerţial-stelar).

6: Severdvinsk

Şantierul de submarine cel mai mare din lume, lângă Arhanghelsk, construcţii de submarine din clasa Delta, cu

energie nucleară.

7: Dispozitive chinezeşti a. Centru nuclear Lop Nor 40° 20 în 90° 10 f E.

b. Centru de testare a rachetelor Shuang-ch eng-tze, 41°N, 100°E.

Westphal puse foile înapoi în mapa de plastic şi se uită câteva momente la cei doi bărbaţi fără să zică nimic. Apoi, rosti liniştit.

— Aceste date pe care le puteţi furniza v-au fost cerute de cineva de la CIA?

— Da, domnule. Toate.

— Şi le-aţi oferit informaţiile?

— Nouzăeci la sută, domnule. În câteva cazuri, însă, nu.

— De ce?

— Încă nu avem siguranţa.

— Şi informaţia furnizată i-a mulţumit pe cei interesaţi?

— Nu ştiu, domnule. N-am avut confirmarea lor.

— Dar dumneata, ce crezi?

Schaeffer riscă un zâmbet:

— Cred că, dacă nu aveam dreptate, ar fi revenit cu cerinţele. Şi, în afară de aceasta, cererile au crescut, în ultima vreme, considerabil. Trebuie să stabilim un program de priorităţi.

— Cu ce v-am putea ajuta?

— Nimeni nu ne poate ajuta cu nimic. Poate doriţi să vizitaţi casa şi să-i cunoaşteţi pe Siwicki şi pe Martínez. Cum să vă spun, e incredibil. Dacă nu găseam o persoană ca Martínez, nu aveam cum să progresăm. Lui Siwicki i-au trebuit luni de zile pentru a realiza relaţia potrivită cu Martínez. Acum, sunt ca doi soţi bătrâni – zise el, observând că Westphal ridică o sprânceană. O, nu aşa cum vă închipuiţi! Vreau să spun că între ei s-a dezvoltat o relaţie de simpatie. Siwicki îşi protejează partenerul iar noi îi încurajăm.

— Şi voi doi cum vă împărţiţi munca?

— Eu mă ocup de treburile administrative, iar

Lindgren de partea tehnică – arme, ţinte şi-aşa mai departe.

Westphal se rezemă de speteaza scaunului, cu mâinile la ceafă şi ochii închişi. Când îi deschise, zise:

— Va trebui să ocoliţi lista oficială, dar veţi fi finanţaţi fără limite – făcu o pauză. Sunt convins că ştiţi, dar vă mai atrag o dată atenţia că nu trebuie să vorbiţi cu nimeni despre operaţiunea voastră, nici chiar în cadrul CIA Aţi înţeles?

— Desigur, domnule.

— Nu e nevoie să vă spun că mulţi ar dezaproba ceea ce faceţi voi. Aşa că lucraţi sub acoperire.

— Aşa vom face, domnule. Vă mulţumim.

Westphal dădu încet din cap:

— Nu vă amăgiţi. Nu v-am ajutat Atâta doar că nu v-am pus beţe în roate.

Siwicki citea ultimele rapoarte ale SRI International, către Washington. Înainte de a i se oferi operaţiunea „Aeolus”, îi invidia pe cei de la SRL Fiind Stanford

Research Institute, aveau un program de multe milioane, care acoperea aproape întreaga arie a parapsihologici, iar rapoartele arătau nivelul ridicat ale experimentelor lor curente.

Când iniţiase operaţiunea, libertatea de acţiune, ţelul şi sentimentul independenţei îl îmbătaseră, dar acum, punându-se pe lucru, îşi dădea seama de ambiguitatea poziţiei sale. Ceva îl zgândărea şi îl făcea să se simtă neliniştit, îi spusese şi lui Schaeffer despre simţămintele lui, iar acesta o luase drept toană de savant, care trebuia să se liniştească.

Reveni la rapoarte. Trecu peste datele tehnice ale unui nou instalat generator binar cu numere aleatorii, şi se concentra asupra rezultatelor experimentelor telepatice. Le reţinu ca pe nişte posibile încercări cu Paul Martínez. Era un raport lung făcut de o delegaţie care vizitase recent Uniunea Sovietică, unde făcuseră confruntări în legătură cu telepatia. Una din note se referea la posibilitatea reducerii respiraţiei şi a bătăilor inimii unui subiect, de la

distanţă. O altă notă sugera că în Uniunea Sovietică savanţii reuşiseră să citească anumite gânduri de la distanţă, făcându-se precizarea că s-ar fi putut să fie o confuzie datorată traducerii şi că era posibilă o interpretare greşită a telepatiei la foarte mare distanţă.

Un raport vorbea de efectele meditaţiei şi ale fanatismului asupra conştiinţei transpersonale care conduceau subiecţii la părăsirea familiei şi a averilor lor, considerând asta preţul dobândirii cunoaşterii de sine. Continua cu consideraţii despre efectul asupra atitudinii opiniei publice faţă de paranormal, în general, şi ajungea la concluzia că majoritatea oamenilor respingeau acest subiect ca fiind de competenţa celor de la Hollywood şi a scriitorilor de romane de groază. Iar cei care credeau în paranormal erau, probabil, cei mai duri duşmani ai acestui fenomen: ciudaţii, fanaticii şi manipulatorii credulilor.

Făcuse o listă cu numerele de înregistrare ale rapoartelor la care se referea textul general, pe care ar fi dorit să le ceară lui Schaeffer. Se uită la ceas, în vreme ce cobora scările spre bucătărie, să-şi ia un suc de fructe din frigider. Era trecut de miezul nopţii, oră la care se întorcea Martínez. Se dusese să vadă *Câmpiile ucigaşe* la un cinematograf din Palo Alto şi ar cam fi fost timpul să vină acasă.

Siwicki tocmai ajunsese jos şi se pregătea să dea drumul televizorului, când auzi o maşină care opri. Ştia că va trebui să mai stea de vorbă puţin cu Martínez, înainte de a se duce la culcare.

Apoi, spre surprinderea lui, sună soneria. Probabil că Martínez îşi uitase cheile acasă. Păşi pe gresia din hol şi deschise uşa larg. În lumina becului de la intrare, observă că tânărul din faţa lui era blond şi avea pistrui.

— Domnul Siwicki?

— Da.

— Pot intra, să stăm puţin de vorbă?

— În legătură cu ce?

Tânărul băgă mâna în buzunar şi scoase o legitimaţie din piele, pe care o deschise, spunând:

— FBI-ul.

— Intraţi, vă rog.

— Mă numesc Roberts, domnule. Chuck Roberts.

Siwicki îl conduse în camera de primire şi opri televizorul, înainte de a se întoarce spre omul de la FBI.

— E vorba de Paul Martínez, domnule. Mă tem că a murit.

Câteva momente, lui Siwicki îi pieri graiul. Apoi, rosti încet:

— Sunteţi sigur? Nu avea absolut nimic, acu' câteva ore, când a plecat de-aici.

— Poliţia din Palo Alto a primit un telefon pe la nouă şi jumătate că a murit un om, într-un apartament de bloc. Bărbatul era în vizită.

— Dar el nu are prieteni la Palo Alto. Nu cunoaşte pe nimeni. S-a dus singur la cinema.

— Poliţia a cercetat cadavrul şi a găsit şi actul de identitate în portmoneu. Asta i-a făcut să mă caute la birou. M-am dus acolo şi am cercetat conţinutul acelui portmoneu şi al buzunarelor. Le am în maşină – adăugă el şi făcu o pauză. Apoi, am telefonat la Washington şi, după jumătate de oră, m-au anunţat să vin să vă văd pe dumneavoastră. Mi-au spus, de asemenea, să le cer celor de la poliţie să colaboreze cu noi şi să nu dea în vileag presei această întâmplare. Au mai adăugat să distrug orice hârtiuţă găsită asupra lui. Oricum, în afară de agenda de telefon, n-am găsit nimic.

— Şi unde e cadavrul?

— A fost transportat la Washington, la Langley. Au spus că vor face tot ce e necesar şi vor lua şi legătura cu familia.

— După câte ştiu, n-are pe nimeni.

— Veţi primi un telefon, domnule. Cred că va trebui să identificaţi cadavrul.

— Cine a anunţat poliţia?

— Proprietarul apartamentului în care a murit.

— Cine e, cum îl cheamă?

— E vorba de o femeie tânără, domnule. Poliţia locală

o cunoaşte.

Trecură câteva secunde, în care Siwicki încercă să se adune. Apoi rosti liniştit:

— Vreţi să spuneţi, o prostituată?

— O damă de companie, domnule. Nu cred că are vreun interes să-şi facă publicitate.

— De ce n-a chemat un doctor?

— Am înţeles c-a murit fulgerător. Când s-a întâmplat, era foarte excitat. Medicul legist a spus că se pare că a avut un infarct puternic.

— De unde o cunoştea Paul pe fata aia?

— A sunat-o de la un bar. Bănuiesc că i-a luat numele de la proprietarul acelui bar.

— Nu-mi vine să cred.

— Lucruri din acestea se mai întâmplă, domnule. Mai ales când n-o faci prea des.

— Nu asta am vrut să spun. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că nu se mai întoarce.

— Să mă duc să-i aduc lucrurile din maşină?

— Da, puteţi s-o faceţi şi pe-asta.

Schaeffer îi telefona lui Siwicki şi-i spuse să nu vină la Washington, pentru că identificase el cadavrul lui Martínez şi voiau ca el să rămână acolo, până se mai liniştesc apele.

Profesorului Rîkov nu-i plăcea să împartă camera cu nimeni, mai ales cu Abromov. Întrunirile aveau să dureze o săptămână şi le spusese pe ocolite, că, dacă nu-i asigurau cazare mai bună, avea să se întoarcă imediat înapoi, la Novosibirsk. I se cerură mii de scuze, dar o noapte trebuia să doarmă cu Abromov, un om pe care el îl detesta. Nu numai că nu-l avea la inimă, dar îl şi dispreţuia. Era un om fără scrupule care nu se dădea înapoi de la a face experimente pe care alţii refuzau să le realizeze. Experimente lipsite de etică, al căror unic scop era acela de a distruge minţile, nu de a lărgi orizontul uman.

Participanţii la conferinţa de la Moscova erau în fruntea celor mai importante instituţii de parapsihologic din Uniunea Sovietică. Ei, împreună cu oamenii lor, se

întâlneau zilnic, pentru discuţii în grupuri mici, pentru a schimba informaţii şi idei, în legătură cu munca prezentă şi viitoare de laborator. Erau acolo Vagner de la Bauman, Sokolov de la Institutul de Energetică din Moscova, Guliaev de la Leningrad, Iniusin din Alma-Ata – oameni pe care Rîkov îi respecta. Dar, la nivele mai scăzute, Rîkov întâlni o gândire de mâna a treia, o dorinţă de a demonstra că scopul scuză mijloacele.

Programele din a treia zi îl îngrijorară. Se uită prin opţiunile zilei şi prin rezumatele subiectelor. Era vorba de o scurtă discuţie asupra antrenamentului autogen, alta, asupra factorilor care afectau bioluminescenţa. Un raport asupra unor experimente încununate de succes privind arderea psihocinetică în corpul unei femei care nu ştia că se face această încercare. Rezultatele experimentale de oprire a inimilor de animal, de la distanţă mare, utilizându-se numai forţa psihocinetică a unei femei. Şi ultimul punct, care îl impresioanse adânc, experimente propuse pentru a influenţa de la distanţă sănătatea şi gândirea anumitor subiecţi care nu erau conştienţi că se acţiona asupra lor. Asemenea încercări puteau fi aplicate la Academgorodok. Nu fusese, însă, nominalizat omul de ştiinţă care să se ocupe de ele.

Rîkov asistă numai la discuţiile despre autogenie, fără să ia cuvântul şi plecând înainte de a se termina. Ieşi din Universitate şi traversă strada, îndreptându-se spre malurile râului Moscova. Se aşeză şi privi apa, fără să fie văzut de nimeni. Ceva nu mergea. Oare el să fi fost de vină? Demodat, rugând din faţa realităţilor vieţii în laboratoarele de la Academgorodok, detaşându-se de tot ceea ce se petrecea la Moscova. Sau greşeau ceilalţi, cei care nu se ocupau de ştiinţă, administratorii care decideau ce să facă şi ce nu? Oameni ambiţioşi să parvină, fără scrupule morale. Dar era dură lumea pe care cei de la Kremlin trebuiau s-o înfrunte zi de zi. O lume hotărâtă să distrugă tot, sovietele şi felul de viaţă realizat de ele. Dacă cercetarea aceasta ar fi înarmat poporul împotriva duşmanilor, atunci cine era el ca să se amestece în

moralitatea şi etica savanţilor? Gândurile îl duseră la Mihail Lomonosov, care ajutase la fondarea Universităţii. Avea un tablou al lui, acasă, pe perete. Nu fusese numai om de ştiinţă, ci şi poet. Un om al secolului optsprezece, care considera că ştiinţa şi arta erau una, un amalgam de imaginaţie şi spirit practic.

Rîkov se uită la ceas, apoi sări în picioare. Era timpul să se întoarcă.

Luase o gustare la cafenea, apoi trebuiau să aibă loc discuţiile în legătură cu cercetarea de la Academgorodok. Dacă avea noroc, scăpa, iar în noua acţiune avea să fie desemnat responsabil Simonov.

Simonov ţinu discursul de deschidere mai ales despre activitatea sa privind telepatia, dar apoi, trecu la cercetarea lui Rîkov, împreună cu Ursula Jaeger. Descrise primele încercări, cu subiecţi aleşi la întâmplare, apoi prezentă experimentele cu fotografii ale oamenilor de stat. Academicienii se amuzară, auzind remarcile fetei în legătură cu preşedintele Reagan. Omul se plictisea la şedinţe şi gândurile lui zburau spre cai, mai degrabă decât să se concentreze asupra discuţiilor despre bugetul federal. Mai mulţi se întoarseră spre Rîkov, care stătea acolo, cu ochii închişi. Ştia că n-avea niciun sens să se simtă jignit ascultându-l pe Simonov care descria experienţele sale cu fata. Dar i se părea un amestec în treburile lui. Ea, Uschi, trecea drept colaboratoarea lui, dar nu era decât o fată cu un dar special, care încerca să-i facă plăcere lui, bătrânului pe care ea îl plăcea în mod deosebit. Simonov îi apăru lui Rîkov în postura acelor bărbaţi care povestesc obscenităţi despre relaţiile lor amoroase.

Apoi, luă cuvântul alt bărbat. Se recomandă Litovkin, ofiţer KGB. Vorbi despre importanţa acestei noi arii de cercetare pentru cei de la Politburo. Serviciile de securitate erau gardienii Uniunii Sovietice. KGB-ul şi GRU-ul aveau toate resursele necesare pentru a obţine orice informaţie din lumea capitalistă, atât în domeniul armamentului, cât şi în cel al tehnologiei. Acum, aveau

nevoie de „spionarea intenţiilor”. Ce gândeau duşmanii? Care-ar fi reacţia lor la politica Uniunii Sovietice? Mulţumită cercetării profesorului Rîkov, fusese creată o nouă armă de apărare. Era bucuros să informeze publicul că, în Statele Unite, nu se făcuse încă o astfel de cercetare. Americanii nu acordau parapsihologiei decât trei milioane de dolari din buget. Uniunea Sovietică acorda acestor cercetări mai mult de trei sute treizeci şi opt de milioane de dolari. Era, de asemenea, bucuros să-i informeze pe cei de faţă că, de-acum încolo, toate aceste experimente vor fi coordonate de KGB şi de Minister.

Rîkov tresări, auzind aceste cuvinte şi murmurul aprobator al sălii. Abia mai fu în stare să audă ce concluzii trăgea Simonov. Când acesta propuse să se treacă la întrebări, se simţi uşurat, auzindu-l pe tipul de la KGB spunând că acest lucru putea afecta activitatea lor.

Mai târziu, în seara aceea, omul de la KGB veni să-l vadă la el în cameră. Maiorul Litovkin avea vreo cincizeci de ani.

— M-am gândit c-ar fi bine să stăm de vorbă, profesore Rîkov. Trebuie să ne cunoaştem, în vederea unei conlucrări constructive.

— Aveţi experienţă în genul acesta de cercetare?

Litovkin zâmbi cu amabilitate:

— De ce mă întrebaţi? Vă temeţi ca nu cumva să intru tropăind în laboratorul dumneavoastră?

— Vă întreb din curiozitate.

— Am doi ani de studii psihologice în Krasnodar, iar în ultimii patru ani am răspuns de înregistrarea realizărilor din Statele Unite, în acest domeniu – adăugă el, zâmbind în continuare. Sper că acest lucru să vă liniştească.

— Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră, tovarăşe maior. Nu-mi place ca munca mea să fie folosită ca armă.

— Înţeleg că, pe când locuiaţi la Moscova, eraţi un spectator frecvent la Bolşoi Balet.

— Da, aşa e.

— Sunteţi împotriva ieşirii trupei de balet în străinătate?

— Bineînţeles că nu.

— Ei bine, şi ei sunt o armă, tovarăşe profesor. O armă diplomatică.

— Nu înţeleg.

— Atunci când baletul sau orchestra noastră simfonică sunt trimise peste hotare, ele devin ambasadorii Uniunii Sovietice. Ele arată lumii întregi că nu suntem sălbatici, aşa cum ne prezintă ei. Nu toate femeile noastre sapă străzile Moscovei. Străinii văd că avem fete frumoase şi bărbaţi chipeşi. Oameni cu talent şi cu farmec. Şi acesta este adevărul, nu e nimic contrafăcut. Îşi schimbă cu toţii părerea despre noi. Ei, da, artiştii noştri sunt o armă. Nu una de război, ci, aşa cum am spus, una diplomatică – adăugă el şi se opri o clipă. Un meloman din străinătate căruia îi place muzica lui Ceaikovski, Rahmaninov, Glazunov şi chiar Şostakovici, s-ar putea să se întrebe cum poate poporul nostru crea astfel de talente, dacă suntem consideraţi varianta modernă a lui Gingis-Han.

Rîkov zâmbi, fără să vrea:

— Sunteţi un avocat foarte bun, tovarăşe maior!

— Şi acum despre munca dumneavoastră – zâmbi şi Litovkin. Şi temerile dumneavoastră. Vă asigur că singurele contacte cu KGB-ul vor fi prin mine. Nu mă voi amesteca în niciun fel în activitatea dumneavoastră. Va fi aşa cum intenţionaţi dumneavoastră. Dar, dacă aveţi nevoie de ajutor sau de resurse materiale, luaţi legătura cu mine şi vi se vor pune la dispoziţie imediat.

— Şi ce interesează KGB-ul din ceea ce fac?

— Pot, mai întâi, să vă întreb ceva?

— Da, sigur.

— Qnd colaboratoarea dumneavoastră aude gândurile cuiva, în ce limbă le aude?

— Nu le aude în nicio limbă. Nu-i aude pe oameni vorbind, le aude gândurile. Nu gândim în nicio limbă. Pur şi simplu, gândim. Bineînţeles, atunci când îmi relatează, ea vorbeşte în germană sau în ruseşte. A început să înveţe şi ceva engleză, dar lucrul acesta nu are nicio legătură cu experimentul nostru.

— Deci, limba subiectului nu are nicio însemnătate. Poate fi chinez, japonez, orice, că ea tot poate asculta gândurile şi-apoi le poate povesti.

— Da, aşa e.

— Şi-acum să ne întoarcem la întrebarea dumneavoastră. Cooperarea noastră constă în a contacta anumiţi subiecţi, din când în când, prin intermediul colaboratoarei dumneavoastră. Aceşti subiecţi vor fi oameni de stat, politicieni, care pot influenţa mersul evenimentelor, în lumea întreagă. Vă convine, tovarăşe profesor?

— Nu văd niciun inconvenient, tovarăşe maior.

Litovkin se ridică şi-i întinse mâna. Când Rîkov i-o strânse, omul de la KGB zise liniştit:

— Nu sunt decât un om, profesore. Amândoi ne iubim ţara, amândoi luptăm s-o apărăm. Fiecare în felul lui. Vă mulţumesc că aţi avut atâta răbdare cu mine. Şi, nu uitaţi:

eu sunt de partea dumneavoastră.

13

Schaeffer nu avea acces la rapoartele ambasadei de la Moscova, dar" se afla pe o listă a celor care primeau, săptămânal, rezumate ale acestor materiale. În iadul care urmă morţii lui Martínez, se ocupă cu citirea rapoartelor şi cu soarta hârtiilor în biroul său. Cineva de la Langley subliniase cu roşu pe margine orice referire la experimentele parapsihologice din Uniunea Sovietică şi din Polonia. Un punct îi atrase, cu precădere, atenţia:

„Două rapoarte recente sugerează că KGB-ul a preluat un laborator de experimentare a citirii gândurilor de la distanţă. Laboratorul se află chiar lângă Novosibirsk (probabil, la Academgorodok. Vezi rapoartele anterioare.) Se spune că persoana care poate face acest lucru e o femeie de altă naţionalitate decât sovietică.

Seriozitatea sursei: o sursă de mare încredere. O alta nouă, netestată încă. Felul în care au fost furnizate datele exclude intenţia de dezinformare. Mai departe, RL074".

Schaeffer telefona ofiţerului de legătură cu cercetarea şi i se arătă raportul original, de la ambasadă.

Se spunea acolo că de acest experiment se ocupa profesorul Rîkov şi era prezentat un rezumat al activităţii sale academice. Se adăuga, printr-o notă, că, din motive de securitate, ar fi bine ca numele lui Rîkov să nu fie menţionat, în legătură cu operaţiunea prezentată.

Îl sună pe Westphal care îl primi în zece minute. Generalul era distant, ca şi cum l-ar fi învinuit de moartea lui Martínez, sugerând că nu s-a preocupat îndeajuns de necesităţile lui şi ignorând complet faptul că acesta era un om liber, care se putea duce oriunde voia. Dar Westphal fu de acord ca Schaeffer să plece la Moscova să discute cu ataşatul care făcuse respectivul raport. De asemenea, aprobă să fie însoţit de Siwicki, bineînţeles sub o identitate din care să nu i se ghicească preocupările.

Schaeffer fusese surprins că ataşatul în cauză nu numai că era femeie dar nici măcar nu aparţinea CIA-ului, deşi vorbea ruseşte fluent. Înainte de asta, predase istoria artelor la Universitatea din Boston, apoi lucrase la Departamentul de Stat, timp de cinci ani. Frumoasă şi inteligentă, nu reacţiona în niciun fel la abordarea brutală a lui Schaeffer. Cu Siwicki fu altceva; el ştia cum să pună problema. Întrebările sale erau pertinente şi la obiect. După zece minute, Schaeffer înţelese şi se scuză. Plecă să stea de vorbă cu un prieten de la CIA, din ambasadă.

Melanie Tuchman îi zâmbi lui Siwicki:

— Ei, şi-acum s-o luăm de la început.

Siwicki rânji:

— Iertaţi-l, nu e obişnuit cu discuţii de felul acesta. A Încercat şi el să fie civilizat.

— Şi-a fost lamentabil. Ce-aţi dori să ştiţi?

— Câte ceva despre fata cu experimentul parapsihologic. Ce-mi puteţi spune despre ea?

— Mă tem că nu prea multe. Nu vreau să-mi compromit informatorii. Mă rog, pe unul din ei.

— Cum de v-a căzut în mână un asemenea subiect?

— Prima dată am auzit-o sub formă de bârfă, la o petrecere, la ambasada franceză. Un grup de oameni vorbeau despre cultele pseudoreligioase, mai ales despre

cei numiţi Lunaticii. Cineva m-a întrebat dacă membrii acestuia îşi vând totul, pentru a da, apoi, banii cultului respectiv.

Am răspuns că e adevărat, iar cineva de la ambasada bulgară a zis că majoritatea celor recrutaţi sunt fete tinere, uşor impresionabile. L-am întrebat dacă e ceva real sau doar o presupunere. S-a dovedit extrem de bine informat. Un american l-a întrebat dacă ştie cum procedează Lunaticii. Pun stăpânire pe fete. Şi cu relaţiile sexuale? A, da, şi asta, dar numai după ce reuşesc să stăpânească fetele, prin parapsihologic Siwicki o întrerupse:

— Aveţi, cumva, numele bulgarului?

— Da.

— El e sursa dumneavoastră?

— Nu. Dacă mă ascultaţi, o să vedeţi.

— Iertaţi-mă, vă rog.

— Atunci, cineva, un rus, făcu o remarcă răutăcioasă, spunând că bulgarii folosesc numai adolescente drăguţe pentru experimente şi adăugă că, probabil, le recrutează de la Lunatici, după ce aceştia termină cu ele. Bulgarul nu gustă gluma şi făcu îndată referire la profesorul Rîkov, care scotoceşte minţile micuţei sale blonde, la Academgorodok. Situaţia devenea neplăcută, noroc că un diplomat francez i-a potolit, spunând o glumă despre Nancy Reagan. Mai târziu, am aflat că rusul care începuse disputa era un om de ştiinţă sovietic. Dar nimeni nu şi-a amintit numele lui.

— N-aţi putea verifica pe lista de invitaţi ai ambasadei franceze?

— Am făcut-o deja, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Foarte mulţi invitaţi vin fără invitaţii scrise. Numele bulgarului este Talev. Nikola Talev.

— În raport se mai vorbeşte despre o sursă. Ce-mi puteţi spune despre asta?

— Da. Am ţinut o conferinţă unui grup de studenţi la Universitate, în legătură cu „Felul de viaţă american” şi, după, au fost, cum era de aşteptat, o mulţime de întrebări.

A durat ore întregi. Mă întrebau mai ales despre Bob Dylan, Pete Seeger şi despre spectacolele pop. Într-un târziu, se puse problema şanselor egale, între sexe. În ce măsură cele două ţări se puteau compara? Am dat exemplul fetelor care joacă tenis de performanţă, al atletelor, al cosmonautelor. Şi discuţia a devenit din ce în ce mai serioasă. S-a vorbit despre procentul femeilor doctor, în ambele ţări, despre avocate, conducători de întreprinderi şi pot să spun că m-au cam pus la încercare. Am schimbat subiectul spre aspecte ale creaţiei artistice, dând exemple de femei scriitori, Mary McCarthy, Joan Didion etc, iar ei au amintit femeile creatoare sovietice, baletul, filmul şi ştiinţele. Cineva a zis că ştiinţa nu înseamnă creaţie, şi toţi au început să protesteze, invocând nume de care nu auzisem niciodată. Şi, printre acestea, un nume german, Ursula Jaeger. Am întrebat cine este şi s-a lăsat tăcerea. Apoi, cineva a spus că era asistenta profesorului Rîkov, la Academgorodok. După aceasta s-a făcut din nou linişte. Am mai sporovăit vreo jumătate de oră şi asta-i tot!

— Ce-mi puteţi spune despre profesorul Rîkov?

— Am făcut un rezumat al carierei sale în raportul trimis. E tot ce ştiu. Am dat sfoară-n ţară să aflu mai multe de la cunoştinţe, dar, fie că n-au auzit niciodată de el, fie e prea bine păzit, că n-am aflat nimic.

— Şi fata?

— Nimic. Doar numele.

— Aţi putea afla mai mult? Să vă mai interesaţi un pic?

— Aş putea, dar n-am de gând s-o fac. Eu sunt ataşat cultural, nu CIA.

— Aşa, sub formă de bârfă.

Ea dădu din cap, zâmbind:

— În niciun caz, drăguţă. Îmi place munca mea şi n-am să mă bag în toate mizeriile. Pentru nimic şi nimeni în lume!

Schaeffer îl convinsese pe Westphal să-l lase pe

Siwicki să-i povestească lucrurile aflate la Moscova de la Melanie Tuchman. Era greu de precizat dacă subiectul acesta îl interesa sau nu pe Westphal. Ascultă impasibil, apoi se întoarse spre Schaeffer:

— Aşadar, ce doreşti, Schaeffer?

— Aş dori ca secţiunea „Soviete" să-mi afle mai multe despre Rîkov şi despre fată. Şi cu ce se ocupă ei.

— Şi după aceea? Schaeffer ridică din umeri:

— Depinde de ce vor spune ei.

— Mă voi gândi la lucrul acesta şi te voi anunţa ce hotărâre am luat. Săptămâna viitoare trebuie să sosească aici un britanic. Un specialist în Uniunea Sovietică. I-am dat permisiunea să ia legătura cu tine. E un tip de treabă.

De la SIS. Dar nu-ţi poate oferi nimic. Ei nu au programe de parapsihologic, ci doar informaţii despre ceea ce fac alţii. Să fii cooperant, dar nu peste măsură – zise el, zâmbind. S-ar putea să le cerem nişte favoruri, peste o lună, două. îl cheamă Clayton. E profesor de nu ştiu ce.

Schaeffer îl luă pe Clayton de la aeroportul Dulles şi plecară împreună, cu avionul, la San Francisco, unde îşi petrecură noaptea, înainte de a se duce la Siwicki. Lui Schaeffer nu-i plăcu britanicul acesta înalt şi dur, îmbrăcat într-un safari uşor, care părea să fi văzut multe în Africa cea neagră. Şi, din cauză că interpretase greşit o remarcă de-a lui Clayton, fură nevoiţi să petreacă o noapte de coşmar, făcând turul barurilor de homosexuali din San Francisco.

A doua zi, Schaeffer îl predă pe musafir lui Siwicki şi plecă cu o oră mai devreme.

Stând la un pahar de oranjadă, Clayton zise insinuant:

— Schaeffer ăsta e un tip ciudat.

— Daaa? în ce sens?

— M-a întrebat dacă nu vreau o fată, aseară. Direct! Ne cunoşteam doar de câteva ore. I-am spus că nu mă interesează şi ce credeţi că s-a-ntâmplat apoi? M-a purtat toată noaptea prin port, prin localurile acelea numai pentru bărbaţi. De ce nu mi-a mărturisit, pur şi simplu, că

e homo?

Siwicki râse strâmb:

— Credeţi că Schaeffer e homosexual?

— Păi, am petrecut toată noaptea cu homosexualii.

Siwicki izbucni în râs:

— Cred că s-a gândit că dumneavoastră sunteţi homosexual, pentru că nu v-aţi arătat interesul să vă întâlniţi cu o fată. Bătrânul Schaeffer e-aşa de puritan, încât, bănuiesc, a rugat pe altcineva să-i indice care sunt barurile de homosexuali, numai să vă facă să vă simţiţi bine.

— Sper că aveţi dreptate, domnule Siwicki. Vreţi să spuneţi că el încă mai crede că sunt homosexual? – adăugă el, după o pauză.

— Probabil. Am să-i comunic că a fost o neînţelegere. Dar mai bine să vorbim despre vizita dumneavoastră aici. Ce-aţi dori să ştiţi?

— Tot ce-mi puteţi spune. Poate îmi puteţi creiona o imagine a muncii dumneavoastră de aici.

— Doriţi să începem acum?

— Dacă nu vă deranjează…

Clayton îşi petrecu patru zile cu Siwicki, ascultând benzile, citind însemnările şi stând de vorbă. Siwicki sfârşi prin a-l plăcea pe englezul acesta scorţos şi rezervat, cu felul lui formal de a se purta şi cu accentul său preţios, aayton nu era prost deloc şi îi făcu aluzia că, dacă britanicii se gândeau să infiltreze un serviciu de parapsihologic, le-ar fi plăcut să-l ia pe Siwicki drept consultant. În actuala lui situaţie ambiguă, aceasta era o veste foarte bună.

Când Clayton îl întrebă dacă putea face şi el ceva în schimb, Siwicki îi spuse despre profesorul Rîkov şi despre fată. Întrebă dacă SIS putea să afle mai multe despre ei. Iar Clayton îi promise că va face tot ce-i va sta în putinţă.

14

Schaeffer fu surprins când primi primul raport de la Clayton şi de-a dreptul uluit de cantitatea de informaţii pe care cei de la SIS o adunaseră doar în câteva săptămâni.

Luă repede avionul şi apoi închirie o maşină ca să ajungă cât mai repede la Siwicki.

Erau opt pagini scrise la maşină, la un rând, şi două fotografii. Una din ele reprezenta un bărbat mai în vârstă, pe un podium, ţinând o conferinţă. Pe spate era lipită o etichetă pe care scria: „Profesorul Rîkov adresându-se delegaţilor de la seminarul de parapsihologic la Universitatea din Irkutsk. Fotografie din *Stroitelnaia Gazeta*. Recentă”. A doua poză era a unei fete tinere, cu părul blond, fluturând în vânt, uitându-se de pe un pod, la râu. După granulaţie, se observa că fotografia fusese mult mărită. Eticheta de pe spate spunea: „Jaeger, Ursula, pe podul peste Obi. În original, împreună cu mama ei şi cu un ciobănesc german. Recentă”.

În afară de descrierea experimentelor în curs, se mai afla o listă de subiecţi care fuseseră ţinta citirii gândurilor de la distanţă. Cei cu asterisc fuseseră folosiţi de mai multe ori. Pe listă erau treizeci de nume, toate, în afară de trei, fiind personalităţi publice. Între ele, preşedintele

Reagan, Secretarul de Stat al Statelor Unite, Olaf Palmer, primul ministru suedez, primul ministru israelian, politicieni din China şi din Republica Federală Germană, din Franţa, din Finlanda, mai mulţi oameni de ştiinţă americani, căpitanul unui submarin, doi senatori democraţi, câţiva membri de marcă din Politburo-ul polonez şi alţii, cărora li se dădea adresa, dar nu şi funcţia. Cei trei bărbaţi care nu erau cunoscuţi pe plan internaţional trăiau în Uniunea Sovietică şi erau persoane oficiale. Unul din ei, un superior în KGB, altul, ministru, şi ultimul, bibliotecar la GRU. Când Siwicki termină de citit raportul, zise liniştit:

— Cum pot, oare, oamenii ăştia să obţină astfel de informaţii în numai câteva săptămâni, când noi n-am aflat, în atâta timp, aproape nimic?

Schaeffer ridică din umeri:

— Mai întâi, ei fac jocul acesta de secole. În al doilea, sunt europeni şi sunt pe faţă. Şi-au infiltrat oameni în Uniunea Sovietică, îndată ce s-a terminat războiul. Nici ei

nu pot intra în competiţie cu noi, în ceea ce priveşte America de Sud sau, chiar, Orientul îndepărtat – zise el şi zâmbi. Observi că pe listă nu e trecut numele nici unui britanic. Pe ăştia nu ni-i dau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ne-au dat destule informaţii! E o plată onorabilă, pentru vizita lui Clayton. Şi-acum, ce facem cu astea?

— Dumneata ce-ai face?

— Le-aş arăta lui Westphal.

— Şi ce-ai obţine?

— Cel puţin nu ne-ar mai avea în colimator şi m-ar lăsa să găsesc pe altcineva, în locul lui Martínez. Apoi, aş începe din nou operaţiunea.

— Ai mai observat şi altă ciudăţenie, în afară de lipsa numelor britanice de pe listă?

— Nu.

— Bănuiesc că întreaga operaţiune este condusă de KGB şi de cineva foarte sus-pus.

— De ce spui asta?

— Niciun om de ştiinţă întreg la minte nu ar pune-o pe fata aceea să citească gândurile unui şef KGB, dacă unul şi mai mare nu i-ar cere-o. Lucrul acesta înseamnă că au rezultate bune. Ţin cont de tot ce spune fata aceea. Vor fi testat-o suficient, aşa cum scria şi Clayton în raportul său. Când i-au arătat fotografia unui om mort, a izbucnit în plâns şi-a fost bolnavă zile întregi. Cred că pun mare bază pe fetiţa asta.

— Şi, ce-ai face cu aceste informaţii? – întrebă Siwicki, arătând spre dosar.

— Aş sta de vorbă cu nişte prieteni, înainte de a mă duce la Westphal.

— Ce prieteni?

— Ooo, să zicem prieteni de la secţiunea operativă CIA.

— Ce ţi-ar spune prietenii ăştia?

— Nu să-mi spună, să facă.

— Ce să facă, pentru Dumnezeu?! Ce-i cu şaradele astea?

Schaeffer zâmbi vag:

— Ce ţi-ai dori cel mai mult, pentru cercetarea dumitale?

— Să-l scot pe bietul Martínez din mormânt.

— În afară de asta?

— Să găsesc pe cineva la fel de bun.

— Ce zici, fata aceea ar fi destul de bună? Siwicki se uită la el, încruntându-se:

— Nu înţeleg.

— Să zicem că ţi-o aducem.

— Eşti nebun, Schaeffer! Dumneata nu-ţi dai seama că n-ar fi niciodată de-acord? Şi de ce-ar fi?

— Nici nu e nevoie să fie de acord.

— Vrei să spui c-o veţi răpi?

— Da.

— Să răpeşti o fată din Siberia, de sub nasul KGB-ului. Visezi, Schaeffer. Nişte visuri foarte periculoase.

— Dar ai putea-o folosi?

— Bineînţeles! Cu condiţia să nu-şi iasă din minţi de frică.

— S-au mai văzut cazuri.

— Westphal nu ar accepta niciodată. Nici într-un milion de ani!

— Nu mă gândeam la Westphal. Ţinteam mult mai sus.

— Cât de sus? La cine?

— La director.

— Crezi c-ar sta s-asculte aşa ceva?

— Dacă prietenii mei spun că da, atunci va asculta l-am oferi o răsplată pe cinste. Imaginează-ţi-o pe fetiţa asta citind gândurile celor de la KGB şi de la Politburo.

— Prietenii ăştia ai dumitale fac parte din ceea ce se numeşte echipa de „farse murdare”.

Schaeffer rânji:

— Ei îşi zic Comitetul de operaţiuni clandestine.

— Nu conta pe mine, amice. Chestiile astea nu-s pentru mine.

— Dar o vei folosi, dacă ţi-o aducem?

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Te rog, chiar. Vom mai vorbi şi mâine. Şi-acum, spune-mi ce-ai făcut aici, de unul singur?

15

MacLeod a tot amânat întâlnirea cu Thornton, dar, în final, a stabilit o oră şi s-au întâlnit în biroul lui.

— Ei, bine, Thornton. Ce doreşti?

— Doar o discuţie despre domnul Fisher.

— O discuţie? Nu obişnuiesc să bârfesc ofiţerii. Vrei să fii ceva mai clar?

— Aş dori să cunosc părerea dumneavoastră despre el, ca ofiţer operativ.

— Îţi voi spune din capul locului că nu am fost un admirator de-al lui. Am lucrat împreună în diferite ocazii, dar numai pe perioade scurte de timp.

— Domnul Hallam mi-a spus că, într-o vreme, aţi fost destul de apropiaţi.

— Eu? Prieten apropiat cu Fisher?! Nu ştiu cum de şi-a putut forma Hallam o astfel de impresie. Într-una din operaţiunile noastre, ne-am văzut ceva mai des, dar lucrul acesta nu ne-a apropiat. Cred că Fisher l-a făcut să creadă asta. În niciun caz, nu eu.

— Chiar nu vă plăcea deloc? MacLeod ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu. Deloc.

— De ce?

— Cred că i se urcase succesul la cap. Mi se părea arogant. Numai el avea dreptate.

— Şi el vă antipatiza?

— Asta făcea parte din aroganţa lui. În ciuda diferenţelor dintre noi, mă considera un terchea-berchea, un funcţionar oarecare, de la Century House, care dă ordine sau „se bagă unde nu-i fierbe oala”, cum obişnua el să spună. Într-un cuvânt, nu ne înţelegeam – zise MacLeod, ridicând din umeri.

— Când aţi lucrat cu el?

— Acum vreo trei ani.

— Pe vremea aceea era în Germania, nu-i aşa?

— Aşa e. În Hamburg.

— De ce v-aţi dus acolo?

— Era foarte nedisciplinat. Refuza să îndeplinească ordinele de la Londra. Ne făcea tot felul de greutăţi. Aşa că am fost trimis ca să-l liniştesc.

— Şi, până la urmă, n-a mai făcut ce-a vrut?

— Noi aşa am crezut. Dar am descoperit apoi că tot ce a vrut el a ieşit, până la urmă. Aşa cum ţi-am spus, era arogant.

— Aţi mai avut de-a face cu el, după ce s-a întors în Marea Britanie?

— Nu, absolut deloc. Am făcut tot ce-am putut să scap de el – spuse zâmbind trist. Şi a fost promovat, trecându-se peste mine, aşa cum se întâmplă adesea la noi în SIS. Se pare că ne plac băieţii care nu se ţin de regulament. Atâta vreme cât se-ntorc acasă cu bucata de slănină, li se iartă orice. Din acest motiv îţi pierzi dumneata vremea cu mica lui aventură, acum.

— De ce credeţi c-a dispărut?

— Indiferent de motive, cred că aşa i-a convenit.

— Domnul Seymour crede c-a dezertat. Zicea că toţi credeţi la fel, dar nu vreţi să recunoaşteţi.

— Seymour ar trebui să vorbească numai pentru sine.

— Dumneavoastră credeţi c-a dezertat?

— Nu. Acesta-i ultimul lucru la care m-aş gândi. Ştie prea multe despre Uniunea Sovietică şi despre KGB, ca să dorească să-şi petreacă restul zilelor acolo.

— Dar viaţa lui particulară?

— Ce-i cu ea?

— Bani, sex, familie?

— Cu siguranţă nu era ceea ce se numeşte un cheltuitor. Ca majoritatea agenţilor, trăia din bonificaţii, iar salariul şi-l vărsa în bancă. În ceea ce priveşte sexul, nu se poate spune că exagera. Nu că ar fi fost imun la fetele drăguţe, dar bănuiesc că nu făcea din asta o pasiune. Şi-apoi, era căsătorit.

— Şi familia?

— Nu se poate vorbi de o familie, ci doar de o soţie.

— Aţi cunoscut-o?

MacLeod privi spre fereastră, apoi spre Thornton:

— Am întâlnit-o de vreo două ori.

— Cum era?

— Foarte drăguţă şi mult mai tânără ca el.

— E posibil să fi avut influenţă asupra lui?

— Aş zice că invers. Depindea întru totul de el. Era, în ochii ei, un fel de Făt-Frumos.

— Pot să vă întreb despre casa de la Wadhurst?

— N-am ştiut de existenţa ei, până acum câteva zile.

— De ce mi s-a interzis s-o văd? MacLeod îl privi sincer surprins:

— Da? Habar n-am avut de acest incident.

— Domnul Hallam mi-a spus că subcomitetul nu a fost de acord cu vizita mea acolo.

— Să ştii că pe mine nu m-a consultat nimeni, în acest sens. Dar nu m-aş fi opus dorinţei lui Hallam.

— De ce?

— Pentru că asta nu e problema mea, ci a lui Hallam. Dacă el nu voia să-ţi bagi nasul, avea motivele lui.

— Lucrul acesta nu-mi ajută cu nimic, în cercetarea mea.

MacLeod se ridică zâmbind strâmb:

— Ai să vezi că multe de felul acesta se vor întâmpla, băiete. Când scheletele încep să facă gălăgie în dulap, cei de la SIS închid uşile! Mă tem că trebuie să te dau afară acum. Mai am o întâlnire.

Şi Thornton avu sentimentul că MacLeod închidea şi el uşa dulapului în faţa lui.

Thornton îşi propusese să-l întâlnească pe Smallwood în afara instituţiei, de obicei la cofetăria din gara Victoria. Dar, în ziua aceea, se întâlniră la cafeneaua de la Hilton, la o gustare.

Smallwood lăsă ceaşca de cafea pe masă:

— Am făcut o scurtă excursie la Wadhurst, în weekend-ul ăsta. Şi a fost tare interesant.

— Ai fost să vezi casa?

— Nu. Am trecut pe la nişte agenţi imobiliari. Le-am

spus că vreau ceva drăguţ. Mi-au arătat câteva case, dar le-am povestit că am văzut un imobil frumos, numit „Little Croft” când am venit în sat. N-au ceva asemănător? Poate chiar „Little Croft”?

— N-o mai lungi atâta, Tom. Ce-ai descoperit?

— Primul tip s-a uitat prin hârtii şi a descoperit că aparţinea unui domn Fisher. I-o vânduse chiar el, cu trei luni în urmă. Şi nu credea că domnul Fisher ar fi fost interesat s-o vândă. Am notat, atunci, detalii despre alte case.

Al doilea tip era mai tânăr şi mai în temă. Cunoştea toate proprietăţile din împrejurimi. Despre „Little Croft” auzise că fusese de vânzare, cu câteva luni în urmă. Le telefona proprietarilor şi i se spuse că nu era de vânzare. Dar, în vreme ce eram şi eu acolo, a sunat un tip şi i-a spus că s-a vândut. El i-a cerut detalii. Omul lucra la Registrul funciar din Tunbridge Wells şi înregistrase vânzarea casei „Little Croft”, cu trei luni în urmă. Nu-şi amintea numele cumpărătorului. Dar mi-a indicat numele notarilor care au perfectat vânzarea. Amicul meu avea o prietenă printre funcţionarii de acolo şi mi-a promis că va întreba care-i situaţia. M-a costat o masă cam scumpă, dar am aflat că imobilul fusese al lui Fisher, dar, la trei zile după ce acesta îl cumpărase, fusese vândut lui Sir Arthur Beagley, KCB.

— Cine, naiba, e acest Sir Beagley?

— Sir Arthur este unul din capii Agenţiei de Servicii Imobiliare a Majestăţii Sale şi… – făcu el o pauză, pentru a creşte efectul … a cumpărat casa de la domnul David Fisher cu zece mii de lire mai mult decât dăduse acesta, cu câteva zile în urmă – adăugă Smallwood, servindu-se cu încă un pişcot. Ce-ai de gând să faci cu aceste informaţii, Thornton?

— Ce să fac?

— M-am gândit la asta, tot weekend-ul. Din tot ce ţi-am povestit, reies două lucruri.

— Zi-i mai departe.

— Mai întâi, se pare că cei de la SIS i-au înlesnit lui Fisher afacerea. Zece mii de lire, e ceva! Şi fără taxe.

— Şi al doilea?

— Al doilea este că cineva îşi bate joc de noi.

— De ce-ar face-o?

— Cred că nu vor să dăm de amicul Fisher. S-ar putea, chiar, să ştie unde e.

— Atunci, de ce m-au mai amestecat?

Smallwood ridică din umeri:

— Ca să consemneze în acte că s-au străduit să-l găsească. S-ar putea să fie o încercare de a-l acoperi – zâmbi el. Nu poţi să ştii niciodată ce e-n mintea tipilor ăstora. Par nişte şcolari nevinovaţi, dar nu sunt deloc aşa.

Niciunul – suspină el. Ştiu asta din proprie experienţă.

— Ai avut mai mult noroc în căutarea rudelor lui?

Smallwood dădu din cap:

— Am văzut certificatele de deces ale ambilor părinţi. Nu-i trăieşte nicio rudă, sunt sigur de asta.

— Ai lucrat o vreme pentru MacLeod, nu-i aşa?

— Da, am salahorit din când în când şi pentru el.

— Cum se înţelegea cu Fisher?

— Au avut câteva scandaluri. Mai bine zis, Mac se înfuria teribil, iar Fisher părea uimit şi amuzat, totodată. Dar se respectau reciproc. În felul lor, se plăceau.

— Când am stat de vorbă cu MacLeod, mi-a spus cu totul altceva. De fapt, mi-a spus că nu-l plăcea deloc pe Fisher, lucru care contrazicea ceea ce-mi povestise mie Hallam. L-am întrebat pe Hallam cine a remarcat primul dispariţia lui Fisher şi mi-a spus că, probabil, MacLeod a fost primul, pentru că Fisher nu a venit la partida de şah planificată.

— Aşa cum spuneam, tipii ăştia sunt nişte ticăloşi. I-am văzut adesea pe Mac şi pe Fisher împreună. Se înţelegeau foarte bine. Aveau diferendele lor, dar erau trecătoare. Mac n-a prea fost fericit când Fisher a fost promovat înaintea lui, dar s-a liniştit. Oricum, Fisher merita să fie promovat.

— În afară de tine, se pare că nimeni nu l-a avut la inimă pe Fisher.

Smallwood râse:

— Probabil că nu l-au cunoscut atât de bine ca mine. L-am văzut în acţiune, sub presiune, şi pot să spun că e tare ca piatra. îl respect şi îl şi admir. Bineînţeles, ei s-ar putea să mintă, din motive ştiute numai de ei. Care-or fi acelea…

— Nu am găsit nimic neobişnuit în dosarele lui.

— Ştiu. M-am uitat şi eu prin ele – zise Smallwood, rânjind. Cele care sunt interesante lipsesc, fii sigur. Nu au lăsat decât treburile de rutină. Ştiai că a mai dispărut o dată?

— Vrei să spui că nu e prima oară?

— Da. A lipsit vreo trei săptămâni.

— Nu mi-au spus nimic despre asta.

— Probabil credeau că ştii.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Pe vremea aceea, lucram pentru el. Eram la Hamburg. Cei de la Londra l-au trimis, pe neaşteptate, într-o operaţiune urgentă, la Berlin, mi» pare. A plecat câteva săptămâni, apoi s-a întors şi-a dispărut. Noi credeam că e la Londra, iar cei de acolo, că e la Hamburg. Până la urmă, ne-am dat seama că nu era nicăieri. Toată lumea a intrat în panică, dar, după vreo zece zile, a apărut la Hamburg, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— A dat vreo explicaţie?

— La Hamburg, nu. Nici nu avea cui. El era şeful. Cred că le-a spus celor de la Londra că şi-a luat un mic concediu şi c-a omis să-i anunţe. Nu era genul de om care să uite ceva, dar, cum nu mai avusese concediu de vreo cinci ani, nu i-au zis nimic. Aşa că s-a muşamalizat treaba.

— Unde locuia atunci?

— Avea o casă în afara Hamburgului. În Blankanese.

— Cum era?

— N-am intrat niciodată acolo. L-am condus acasă cu maşina de vreo două ori, o dată l-am luat de-acolo, dar nu m-a invitat niciodată să intru.

— M-ai mai putea duce acolo?

— Da. Nicio problemă!

— Hai să dăm o fugă până acolo, să vedem. Smallwood păru surprins, dar zise:

— Să comand bilete, la administrativ?

— Da.

Când Smallwood aproape că ajunse la uşă, Thornton spuse:

— Stai puţin, Tom. Trebuie să mă mai gândesc vreo două zile. Nu vreau să mă grăbesc şi iar să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Bine?

— Cum zici, căpitane! Am să cercetez ceva hârtii, până te hotărăşti.

— Bine. Dar să ţii legătura cu mine.

Smallwood zâmbi, pocni din călcâie şi salută milităreşte, în glumă, deschizând uşa.

După plecarea lui Smallwood, Thornton rămase pe gânduri multă vreme. Încercă să pună în ordine tot ce aflase despre Fisher. Informaţiile erau contradictorii: arogant, dar sensibil, singuratic, un ofiţer operativ plin de succes, nu respecta ordinele, era deopotrivă iubit şi urât, din aproape aceleaşi motive.

Smallwood ştia mai multe despre Fisher decât ceilalţi, pentru că îl văzuse în acţiune, nu de la un birou, din

Londra. Apoi, mai era casa de la Wadhurst, rapoartele lipsă, moartea reală sau falsă a soţiei lui, dispariţia aceea, de la Hamburg. Şi atitudinea contradictorie a celor din autoproclamatul subcomitet.

Dar nici pe Smallwood nu se putea baza prea mult. Dur şi cinic cum era, părea tipul de om care-şi supraestimează şeful, făcând din el un erou. Iar părerile lui despre Hallam şi ceilalţi erau discutabile. Suspiciunea şi cinismul îi caracterizau pe toţi cei de la SIS, pentru că numai dacă erau astfel, îşi puteau salva viaţa, în anumite situaţii. Hallam şi ceilalţi nu erau chiar aşa de răi, cum îi descria el. E adevărat, trebuiau să ia decizii dure, dar asta era slujba lor. Oricum, erau oameni cinstiţi şi morali, aşa cum se cerea în profesiunea lor.

Dar, privind lucrurile în ansamblu, ceva nu mergea.

Şi nu ştia ce. Ar fi fost fatal să tragă concluzii pripite. De fapt, nici nu avea ce concluzii să tragă, pentru moment. În orice operaţiune, ajungi la un moment dat să nu mai ştii încotro s-o iei şi-atunci numai Dumnezeu te mai poate ajuta. Despicarea firului în patru putea să fie dăunătoare, în astfel de situaţii. Nu ştia de ce, dar i-ar fi plăcut să discute despre problemele lui cu Penny. Nu putea, ca alţi bărbaţi, să-i povestească bârfa de la birou. Ea era singura care vorbea. Mai rău, însă, era faptul că ea se aştepta ca el să-i mai povestească, uneori, despre anumite personalităţi publice, atunci când îi arăta prin reviste câte o fotografie a unor dezertori cu funcţii înalte. Se minuna cum asemenea babalâci făcuseră pe Mata Hari a timpurilor moderne. Iar el nu făcea altceva decât să zâmbească şi să dea din umeri. Se întrebă dacă Hallam îi povestea Gabriellei lucruri interzise.

Telefona la teatru, s-o invite pe Penny în oraş, la masă, dar ea era în ultima săptămână de repetiţii şi termina programul târziu. Auzi, prin receptor, voci şi sunetul pianului cântând melodia ei. Totul părea cald şi prietenos. Poate va veni s-o ia de la teatru, ca să-i insufle şi lui puţin entuziasm.

16

După primul flux de informaţii de la SIS, în legătură cu activitatea profesorului Rîkov şi cu fata, mai marii de la CIA începură să-şi critice oamenii că nu fuseseră în stare să afle singuri aceste lucruri. Contraargumentul fu că erau lucruri de mică importanţă care nu interesau CIA. Dar Westphal răspunsese că, atunci când vrei ceva, important e să afli.

După ce se aşează praful peste toate, ambele părţi avură de învăţat câte ceva. Westphal înţelese că era înţelept să se folosească de poziţia sa şi să se ducă să stea de vorbă cu directorul însuşi. Iar opoziţia realiză că operaţiunea „Aeolus”, oricare-ar fi fost ea, avea destulă importanţă, pentru a îi acorda mai multă atenţie.

În nici două săptămâni, CIA reuşi să stabilească un contact. În termeni profesionali, informaţia nu era de

valoare, pentru că se rezuma la zvonuri. Totuşi, furniza detalii despre viaţa de zi cu zi a fetei.

În acest timp, Westphal şi Schaeffer discutau aprins despre răpirea ei. În final, Westphal fu de acord să facă propunerea directorului general.

Directorul de atunci fusese numit de Casa Albă pentru a înnoi aerul din această instituţie şi a depăşi puritanismul conservator care se instalase în rândurile şefimii, de pe vremea administraţiei Carter. Cei din Marină nu aveau o părere grozavă despre el, dar politicienii erau de altă opinie. Directorul îl ascultă pe Westphal cu atenţie, iar când acesta termină, îşi ţuguie buzele:

— Ce şanse de succes avem?

— Nu ne-apucăm de treabă, decât dacă suntem siguri de succes.

— Îţi dai seama că, dacă dăm greş, sovieticii ne mănâncă?

— Da, domnule.

— Ai discutat lucrul acesta cu oamenii care se vor ocupa de răpire?

— Da, domnule.

— Şi-au spus că vor putea duce operaţiunea la bun sfârşit?

— Dacă va exista coordonare, da.

— Am să discut cu omul să văd ce zice.

— Mai doriţi şi alte informaţii, domnule?

— Nu. Cred că ajunge.

Pe agenda de lucru, înaintea operaţiunii „Aeolus” mai erau alte patru subiecte de discutat. Preşedintele arătă spre dosarul de pe birou:

— L-am citit cu multă atenţie – zise el, zâmbind trist. Nu-mi place deloc.

— Aţi văzut ce tip de inteligenţă am putea obţine. Nu vom mai bâjbâi să aflăm intenţiile celor de la Kremlin.

— Da, am văzut.

— Vă temeţi de repercusiuni, în cazul în care dăm greş?

— Da. Dar mă tem şi de repercusiunile în cazul că

reuşim.

— Fata nu e rusoaică. Încă are cetăţenie germană.

— Îmi pare bine. Ca să fiu sincer, chestiunea asta cu parapsihologia mi se pare detestabilă. S-ar putea să am prejudecăţi dar, pentru mine, n-are mai mare valoare ca un film de groază. Ca *Exorcistul*, de exemplu. Aceeaşi porcărie. Nu mi-ar face nicio plăcere să susţin aşa ceva în faţa Congresului.

— Bine, domnule Preşedinte. Am să închid acest dosar.

— Aş dori, chiar, să faci mai mult de-atât, Joe. Ar fi bine să stopezi întreaga operaţiune. Ai grijă ca băieţii implicaţi în asta să nu fie dezavantajaţi, dar gata cu flecăreala. Nu e demn de America. Şi mi se pare chiar o chestiune obscenă – suspină el. Şi, dacă asta te consolează, voi pune pe cineva să vadă ce fac şi cei de la Stanford.

Directorul se ridică:

— Vă mulţumesc că mi-aţi acordat din timpul dumneavoastră.

— N-ai pentru ce. E normal să stăm de vorbă. Ce-ţi mai face familia?

— Bine, mulţumesc, domnule Preşedinte. Navighează cu toţii, undeva, în golful Massachutsetts.

Preşedintele râse:

— Ai grijă să nu se întoarcă cu accentul irlandezilor din Boston! Nu pot să suport!

Întâlnirea directorului cu Schaeffer nu fu complicată. Preşedintele îşi spusese cuvântul şi nu începeau comentarii. Schaeffer era vizibil şocat că încercarea lui condusese la abandonarea întregii operaţiuni. Dar era destul de vechi în meserie să ştie că asemenea lucruri se puteau întâmpla. Atunci, trebuia să te retragi şi să aştepţi o schimbare de atmosferă.

— Câtă vreme trebuie să închid acest dosar, domnule?

— De azi înainte, operaţiunea „Aeolus” nu mai există, Schaeffer. Rezolvă repede totul. Voi da ordin să ţi se livreze plata pe şase luni înainte, pentru cheltuielile de închidere

a operaţiunii. E la discreţia ta, cum îi împărţi. Vreau să răsplăteşti pe toată lumea cum se cuvine, înainte de a muşamaliza totul.

— Vă mulţumesc, domnule.

— În ceea ce te priveşte, vei primi altă funcţie. Vei fi promovat.

— Vă mulţumesc, domnule.

Lucră jumătate din zi în biroul său, apoi luă avionul spre San Francisco. Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că Siwicki va fi o problemă. Directorul avusese grijă să nu-l citeze prea mult pe Preşedinte, dar menţionase expresiile „nedemn de America" şi „obscen", ca să se asigure că Schaeffer îşi dădea seama de iminenţa hotărârii. Gândindu-se la Siwicki, Schaeffer realiză că era şi-aşa destul de deprimat ca să-i mai spună şi remarcile Preşedintelui. Oricum, Schaeffer ştia din proprie experienţă că, atunci când aduci o veste rea, e bine să intri în detalii, altfel lucrurile pot lua o întorsătură nedorită. Schaeffer îşi propuse să se descurce la faţa locului.

Când ajunse, Siwicki nu era acasă. Unul din servitori îi spuse că se dusese să vadă un prieten la Stanford şi Schaeffer bănui că încearcă să pătrundă şi acolo, să vadă dacă e vreo şansă. Şi dacă asta voia, atunci îl va ajuta cât va putea.

Era aproape ora unu când se întoarse Siwicki. Intră grăbit în casă, văzând maşina închiriată, dornic să afle noutăţile.

— Bună – zise el, zâmbind. Am presimţirea că-mi aduci veşti bune, Schaeffer.

„Trăiască parapsihologia!", gândi Schaeffer, dar reuşi, totuşi, să zâmbească relaxat.

— Ce mai e pe la Stanford?

— Nu-şi mai văd capul de treburi, după cum spune prietenul meu.

— Ţi-ai făcut vreun plan să lucrezi pentru ei?

— Mi-ar plăcea, d. că nu ne iese pasienţa.

— Am primit ordine de sus să stopez întreaga operaţiune.

— Asta ce-nseamnă?

— Se fac economii mari, pentru moment. Şi operaţiunea noastră e una din victime. Se suspendă pe timp nedefinit.

— În ciuda a tot ceea ce le-am dat?

— Mă tem că da. Şi-acum, că Martínez a murit, nu le mai putem oferi nimic.

— Dar cum rămâne cu fata aia? Cu planul de răpire?

— Asta nu se acceptă, din motive politice. Cu un nou tip la Kremlin, vor să aştepte să vadă cum vor ieşi negocierile. Şi nu se va întreprinde nimic din ceea ce i-ar putea supăra.

— Şi eu? Ce voi face?

— Dacă vrei să te duci la Stanford, te voi ajuta. Dacă preferi să lucrezi ca neurolog consultant la Operaţiuni Clandestine, de asemenea. Vei primi plata pe trei luni, fără impozitaşi orice referinţe doreşti.

— În cât timp trebuie să mă hotărăsc?

— Până mâine dimineaţă, când vom sta din nou de vorbă.

Siwicki opta pentru Stanford, contrazicând, astfel, presupunerile lui Schaeffer. Dar, îşi zise el, un om care preferă activitatea academică celei de la CIA nu reprezintă cine ştie ce pierdere pentru Langley.

În ciuda simţămintelor sale, Schaeffer se făcu luntre şi punte ca Siwicki să fie primit la Stanford şi să aibă aprobarea unor oameni influenţi de la CIA Sigur, lucrul acesta nu fu pe placul celor de la SRL

Siwicki se instala repede, se mută într-un apartament confortabil din Palo Alto şi fu introdus într-o echipă care cerceta datele intuitive.

Schaeffer fu mutat într-un alt birou, iar vechea încăpere în care lucrase fu curăţată şi redecorată cu totul, ca şi cum cineva s-ar fi temut să nu se contamineze, prin simpatie. Răspundea acum de rapoartele agenţilor din blocul de la Varşovia, ca şef al acestui departament. Avea în subordine o secretară şi doi funcţionari. După câteva zile, se simţi uşurat că scăpase de misterele minţii

omeneşti. Era conştient de utilitatea cercetărilor din acest domeniu, dar nu se simţea în largul său acolo. Nu era o muncă pentru un adevărat bărbat.

17

Anna Jaeger se uită la scrisoarea de mână de pe biroul ei, apoi luă telefonul şi formă numărul lui Rîkov. Acesta răspunse personal.

— Profesore, sunt Anna. Anna Jaeger.

— Ce bine îmi pare că te-aud!

— Am primit o scrisoare de la soţul meu, tatăl lui Uschi. E în Berlinul de Est. Ar dori s-o vadă, dar nu-i place să călătorească. Întreabă dacă e posibil să vină să-l viziteze vreo câteva zile – spuse ea şi se opri o clipă. V-ar conveni lucrul acesta?

— Desigur, desigur.

— Mă gândeam aşa, cam într-o lună. În jurul sărbătorii de 1 Mai.

— Când hotărâţi voi, draga mea. Nu e nicio problemă. I-ai spus deja?

— Nu. Am să-i spun diseară.

— Cred că va fi foarte bucuroasă. Vorbeşte adesea despre el.

— Mulţumesc pentru înţelegere.

— Cu multă plăcere. O să-i facă bine o scurtă vacanţă.

Până la urmă, planurile lui Uschi trebuiră să fie schimbate ca vizita să aibă loc cu şase săptămâni mai devreme. Între timp, apărură emoţiile pregătirilor de călătorie: paşaport, permise, schimb de bani, şi chiar o sumă de ruble în plus, pentru cadouri şi haine noi. Servitorii făcuseră glume, spunând că pregătirea acestei călătorii în Berlinul de Est costa cât cea pentru lansarea satelitului Sputnik I.

Singura persoană imună la toate aceste agitaţii fu bătrânul care mătura curtea, aducea lemne pentru sobe şi avea grijă de grădină. Tot el făcea şi reparaţii pe lângă casă: instalaţii, grădinărit şi desfundarea diverselor conducte. El nu stătea niciodată la bârfă cu ceilalţi

servitori şi vorbea rareori. Unii spuneau că e înapoiat mintal, dar el îşi făcea treaba conştiincios şi executa orice i se cerea. Nimeni nu ştia exact de ce naţionalitate era. Vorbea prost ruseşte şi o rupea pe germană. Oricum, nimănui nu-i păsa de el. Era total inofensiv.

De fapt, era polonez. Fusese luat prizonier când ruşii ajunseseră, în sfârşit, la Varşovia. îl încărcaseră împreună cu alţii într-un tren, ca pe vite, şi ajunsese într-un lagăr de lângă Novosibirsk. Şi, la fel ca toţi ceilalţi, muncise la construcţia de drumuri, la defrişarea pădurilor, aproape zece ani. Când li se oferi posibilitatea să se întoarcă în Polonia, el refuză, neavând niciun motiv să mai plece. Pe vremea aceea, ştia ceva ruseşte, aşa că într-o zi ieşi din lagăr şi se îndreptă spre oraş. La Novosibirsk erau mulţi străini, aşa că se pierdu repede în rândurile lor. Exista şi un aşa numit ghetou al polonezilor, în oraş. Pe două sau trei străzi, se vorbea mai mult poloneza, decât rusa. Inevitabil, se afla acolo şi o piaţă neagră şi se implică şi el în acest comerţ: colportarea mesajelor, negocieri de alimente şi alcool.

Doi polonezi conduceau această piaţă. Unul din ei îi spusese despre noul oraş care fusese construit pe malul celălalt al fluviului. Acolo, erau multe posibilităţi de lucru. Bătrânul putea să câştige mai mult decât în oraş. Aşa că, văzându-l că ezită, polonezul îi spuse nu numai că va fi plătit pentru munca sa, ci şi că îl va răsplăti el însuşi. îi făcuse cu ochiul şi rânjise. Voia anumite informaţii. Îi va spune el despre ce era vorba.

Bătrânul se gândi vreo două zile, înainte de a-i da răspunsul. Polonezul era sigur că acesta va face tot ce-i va cere. Ceea ce-i oferea era irezistibil. Bătrânul avea să câştige într-o zi mai mult decât câştiga, de obicei, într-o săptămână. Dar va creşte ştacheta gradat. Nu voia să trezească suspiciunea. Polonezul nu era un bun psiholog. El avea convingerea că toţi cei din ghetou erau la fel de lacomi ca el. Singura diferenţă era că se mulţumeau cu mâncare şi cu ceva ruble. Banii lui luau calea băncilor elveţiene.

Aşa cum se întâmplă cu mulţi oameni greşit judecaţi de semenii lor, bătrânului nu-i păsa de toate aceste dedesubturi. Aşa cum i se ceruse, se duse la Akademgorodok, unde îşi făcu treaba conştiincios şi ascultă tot ce se discuta în jurul lui. Începând cu însemnările rămase neşterse pe o tablă dintr-un laborator şi până la bârfele despre relaţiile amoroase adulterine – totul intra în sfera de interes a polonezului. Nu realizase niciodată că bătrânul ştia exact la ce foloseau aceste informaţii. Iar motivaţia lui nu erau, în niciun caz, banii, ci amintirea tinerei sale soţii violate de trei mongoli din infanteria pe care Zuhov o trimisese să elibereze Varşovia. Mai avea, încă, pe trup urmele cizmelor lor, care îi frânseseră coastele. Din acest motiv, nu se mai întorsese în Polonia. După ani de indiferenţă faţă de propria-i soartă, avea, în sfârşit, ocazia să se răzbune pe ruşi.

Şi toate aceste informaţii furnizate de bătrân despre activitatea comunităţii de la Akademgorodok şi despre viaţa tinerei Uschi Jaeger ajunseră, în final, la Langley, Virginia.

Metodele polonezului erau diverse şi numeroase. Dacă era riscant să trimită pe calea obişnuită informaţii omului său de la Moscova, se găseau alte mijloace. Intermediarii erau relativ inocenţi, ştiind că fac transporturi pentru piaţa neagră. Se mulţumeau cu fructele şi legumele primite şi încheiau, în felul acesta, verigile care lipseau.

Dacă ar fi ştiut că fac parte dintr-o reţea de spionaj, s-ar fi speriat foarte tare.

Omul din Moscova era maistru de scenă la Bolşoi Teater. Un adevărat expert în aranjamente, el făcea rost de bilete, în schimbul unor bunuri de strictă necesitate. Făcea tot felul de tranzacţii, care să-i aducă profituri de mai mult de două-trei sute la sută. Ultima verigă a lanţului era un tehnician de la secţia de întreţinere a postului Radio Moscova. Culegea mesajele codificate de trei ori pe săptămână. Uneori, ascunse sub o bancă de pe malul râului Moscova, în spatele parcului Gorki. Alteori, din câte-

o ladă de gunoi amărâtă, din gara Pavlersky, din Piaţa Lenin. Iar în cazuri de urgenţă maximă, se întâlnea cu americanul prin câte-o toaletă de la circul de pe bulevardul Tventoi. Cu excepţia bătrânului, niciunul din acest lanţ nu făcea această treabă din motive ideologice. Lăcomia era singura lor motivaţie.

Informaţia în legătură cu Uschi Jaeger era deja veche de cinci zile, când ajunse pe masa lui Schaeffer, alături de alte rapoarte. Când o citi, îşi dădu seama că era o ocazie excelentă pentru răpirea fetei.

Distanţele în timp şi spaţiu îţi dau o perspectivă mai bună asupra lucrurilor, aşa că Schaeffer realiză abia acum importanţa informaţiilor furnizate de Siwicki şi de Martínez. Pătrunseseră mental într-una din cele mai importante instalaţii secrete din Uniunea Sovietică. O descriseseră în detaliu, dând o imagine exactă a ceea ce până atunci nu fusese decât un zvon nesigur: sediile şantierului din Urali, baze de testare a rachetelor fuseseră prezentate ca şi cum le-ar fi avut în faţa ochilor. La început, toţi fuseseră încântaţi de această realizare; apoi, însă, o luaseră ca pe ceva normal, de parcă informaţiile le-ar fi fost furnizate de computere sau de arhivă. Ca şi cum li s-ar fi cuvenit. Le convenea să păstreze secretul acesta: un experiment diletant, pe coasta de vest. Dacă succesul ar fi fost recunoscut aşa cum se cuvine şi dacă superiorii ar fi fost informaţi mai bine, poate că directorul însuşi ar fi fost nerăbdător să o aibă pe fată de partea lor.

În ciuda atitudinii sale de militar în rezervă, Schaeffer nu se lăsă pradă dezamăgirii şi, în vreme ce se uita la o reluare a *Filierei Franceze* la televizor, ajunse la concluzia că singurul de condamnat fusese el. Nu făcuse nimic pentru a promova importanţa muncii lui Siwicki şi a lui Martínez. Acceptase, doar, sfaturile celorlalţi să ţină totul sub tăcere. Nu fusese un sfat bun, iar el înghiţise nada. Lor le convenea. Erau invidioşi. În felul acesta, operaţiunea „Aeolus” nu primise niciodată recunoaşterea pe care o merita.

Dacă ar fi făcut ce trebuia, cei de la Washington ar fi

putut pătrunde în mintea noului preşedinte sovietic şi nu şi-ar mai fi pierdut vremea cu estimări şi presupuneri, în legătură cu intenţiile ruşilor privind dezarmarea nucleară şi alte probleme politice. Fusese un prost şi, poate, un laş. Stătuse de-o parte şi îi lăsase pe Siwicki şi pe Martínez să pară nişte ciudaţi, în loc să-i prezinte ca pe nişte adevăraţi eroi. Era timpul să repare lucrurile.

Trebui să caute în agendă numele britanicului. Îndată ce-l găsi, nu mai pierdu timpul. Se interesă telefonic dacă profesorul Clayton era la Londra. De fapt, vorbi chiar cu el şi aranja o întâlnire, fără să-i spună despre ce era vorba.

Folosindu-se de importanţa funcţiei sale în Departament, reuşi să facă o rezervare la avionul Concorde care pleca a doua zi dimineaţă, de la Dulles. Apoi, luă un taxi şi se duse la London Hilton, unde închirie un apartament, pentru o săptămână. Făcu un duş, se tunse, apoi îl aşteptă pe Clayton şi pe prietenul său.

Sosiră la opt fix, aşa cum fusese aranjat. Schaeffer gândi că profesorul arăta mai elegant şi mai sigur pe el, aşa, îmbrăcat în costum, al ei acasă. După ce îşi strânseră mâinile, Clayton se întoarse să i-l prezinte pe cel cu care era:

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe colegul meu, Bill Hallam.

— Încântat de cunoştinţă, Bili. Nu vreţi să luaţi loc? – zise el, făcând semn spre fotolii. Beţi ceva?

Clayton vru o bere slabă fără gheaţă, iar Hallam, o oranjadă. Schaeffer le oferi paharele şi se aşeză în faţa lor.

— I-ai spus lui Hallam despre ce ţi-am arătat în Statele Unite?

— Da. L-am pus la curent, după ce m-am întors.

— Nu-i aşa că nu aveţi încă o astfel de cercetare, aici, în Anglia?

De data aceasta, îi răspunse Hallam, făcându-l pe Schaeffer să presupună că el era şeful.

— Avem câţiva psihologi care studiază materialele şi rezultatele din alte ţări, dar nimic mai mult.

— Aveţi vreo informaţie în legătură cu ceea ce-au

realizat sovieticii în această privinţă?

— Nimic, în afară de faptul că investesc o mulţime de bani în cercetarea parapsihologică.

— Aţi auzit de un anume profesor Rîkov?

Hallam se uită la Clayton, care, la rândul lui, se uită la

Schaeffer.

— Am transmis informaţiile în legătură cu el şi cu o fată de naţionalitate germană, pe nume Ursula Jaeger, acum câtva timp.

— Şi-aţi auzit de Academgorodok?

Hallam se uită din nou la Clayton, care zise:

— Da. Două din universităţile noastre au trimis oameni la seminarele de la Kiev, pe teme de psihologie criminală, şi ei s-au întâlnit cu persoane din „Cetatea Ştiinţei" – parcă aşa-i spun ei.

— La asta mă refeream, prieteni. Şi vreau să discut cu voi despre Rîkov şi despre fată. Cât timp îmi puteţi acorda?

Hallam ridică din umeri, zâmbind:

— Suntem, la dispoziţia dumitale, domnule Schaeffer.

Timp de o oră, Schaeffer le povesti tot ce ştia despre experimentele telepatice, despre cele ce se petreceau în laboratorul lui Rîkov şi despre ceea ce ştia în legătură cu biografia fetei. Le reaminti şi de informaţiile pe care ei le transmiseseră la Langley. Apoi, le spuse despre lipsa lui de fermitate şi insistenţă în prezentarea realizărilor obţinute de Siwicki, în Statele Unite.

Prezentă încetarea operaţiunii „Aeolus" mai puţin definitivă decât era, dar recunoscu faptul că, pentru moment, CIA nu avea autorizaţia să continue experimentele parapsihologice. Totuşi, e spera că starea aceasta de lucruri nu va dura la infinit.

Schaeffer juca tare, apoi le spuse că, dacă vor reuşi să răpească fata, îl vor trimite pe Siwicki să lucreze cu ea, iar informaţiile vor fi împărţite între SIS şi CIA De altfel, CIA va susţine material o mare parte din experiment.

După ce-şi termină expunerea, Schaeffer simţi nevoia

să bea ceva, dar se abţinu, dorind să menţină aceeaşi atmosferă tensionată. Primul care rupse tăcerea fu Hallam:

— Spune-mi, Schaeffer, ce se întâmplă dacă fata nu vrea să coopereze?

— Siwicki crede că va putea depăşi asemenea inconveniente.

— Mai precis, cum?

— E un băiat foarte plăcut şi are experienţa relaţiei cu Martínez, care nici el n-a fost prea receptiv, la început. Crede că ar putea repeta experienţa cu fata.

— Crezi că cei de la Langley şi-ar da aprobarea? Mă refer la şefi.

— Nu, domnule. Lucrul acesta se va petrece sub auspiciile departamentului Operaţiuni Clandestine şi şefii cei mari nu vor să ştie de-aşa ceva.

— Dar dumneata eşti autorizat să faci aşa ceva?

— >

— Da, domnule.

— Spui că mai avem patru săptămâni şi câteva zile, înainte ca fata să vină în Berlinul de Est.

— Mai exact, de-acum mai sunt patru săptămâni şi trei zile.

— Deci, nu ne rămâne prea mult timp pentru a pregăti operaţiunea.

Cum Schaeffer deschise gura să spună ceva, Hallam i-o luă înainte, continuând:

— Oricum, e o cursă contra cronometru. Înainte de a-ţi da un răspuns, voi sta de vorbă cu vreo doi colegi de-ai mei.

— Puteţi să-mi spuneţi în cât timp voi primi un răspuns, domnule Hallam?

— Bineînţeles. Ne-am putea întâlni aici, mâine, pe la cinci după-amiază? îţi convine?

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule Hallam.

Hallam se ridică, apoi Clayton făcu la fel şi, pe când

se îndreptau spre uşă, primul din cei doi zise:

— Ne veţi găsi cam închistaţi faţă de băieţii vioi din Statele Unite. Trebuie să aveţi răbdare cu noi, când vedeţi că ne mişcăm cam încet.

— Vreau să subliniez, domnule, că, dacă vom reuşi, vom avea un succes extraordinar. Iar dacă nu, vom considera că am pierdut ceva timp şi nişte bani, şi-atâta tot!

Schaeffer îi conduse la lift şi, când uşile se închiseră în urma lor, Hallam se uită la Clayton:

— „Puţin timp şi nişte bani" care să ne prindă în colimatorul celor de la ambasada sovietică. N-o să ne-o ierte.

— Dar şi dacă reuşim…

Hallam privi în jos, la pantofii lui mari, apoi la Clayton. Rosti liniştit:

— E incredibil, nu-i aşa? Să stai într-o cameră, la Hilton, şi să citeşti gândurile lui Gorbaciov. Ce lume, Clayton. Ce lume nebună, în care totul este posibil şi fezabil.

Îţi poţi închipui ce faţă va face Seymour, când îi vom povesti? – zise el zâmbind.

Hallam le telefona lui MacLeod şi lui Seymour să vină la Traveller's Club, să se întâlnească cu el şi cu Clayton. În timp ce aşteptau, Hallam rezervă o cameră privată, iar Clayton, una la Piccadilly Hotel pentru el şi pentru Seymour.

Hallam le explică situaţia, iar Clayton prezentă partea ştiinţifică precum şi posibilele recompense. Când terminară, Seymour zise liniştit:

— Doar nu vorbiţi serios, nu-i aşa?

— >

Hallam dădu din umeri:

— De ce nu?

— Dacă nu reuşeşte răpirea, îţi dai seama ce repercusiuni vor fi? Au să ne crucifice. Şi pe bună dreptate.

— Cine să ne crucifice?

— Parlamentul, presa, publicul, guvernul, Naţiunile Unite, guvernele celor două Germanii şi sovieticii. Nu ştiu cine n-ar face-o. Nimeni nu va îndrăzni să pună o vorbă bună pentru noi.

— Clayton, citeşte, rogu-te, lista cu oamenii noştri cărora Rîkov şi fata pare-se că le-au citit gândurile. Primul ministru, Secretarul de externe, oameni de ştiinţă, mai mulţi miniştri, printre care şi cel al apărării. De ce ar fi normal ca ei să facă aşa ceva, şi noi nu?

— Nu mă refeream la asta, ci la faptul că trebuie să o răpim pe fată, în acest scop.

— Vrei să spui că e mai corect să omori opoziţia, decât s-o răpeşti.

MacLeod interveni în discuţie privindu-l pe Seymour:

— Te temi de răpirea în sine, sau că nu va reuşi?

— Mă tem că e posibil să nu reuşească. MacLeod ridică din sprâncene:

— Atunci, să lăsăm vorbăria şi să discutăm răpirea. Hallam suspină.

— Înainte de asta, spuneţi-mi, nu-i aşa că am căzut cu toţii de acord că ar fi grozav să avem acces la astfel de informaţii? Ce zici, Seymour?

— Bineînţeles c-ar fi.

Hallam se uită la ceilalţi doi care aprobară dând din cap.

— Atunci, hai să discutăm despre răpire şi despre precauţiile pe care trebuie să ni le luăm, în caz că dăm greş.

— Ai de gând să-l anunţi pe directorul general şi pe ministru?

Hallam scutură din cap:

— Bineînţeles că nu. N-o să ştim decât noi patru, şi cel care va face treaba.

Seymour întrebă:

— Cine va răpi fata?

Hallam îl privi:

— Am pe cineva în minte, dar, mai întâi, trebuie să

convenim asupra problemei principale. O facem sau nu?

MacLeod se uită la Clayton.

— Profesore, dumneata n-ai spus nimic. Şi ştii mai bine decât oricare dintre noi dacă merită sau nu.

Clayton tăcu câteva momente:

— Nu garantez nimic, dar, din ceea ce-am văzut în

Statele Unite, cred că Siwicki ar putea face multe. Ştim că fata şi-a dovedit puterile. S-ar putea să dureze până să se acomodeze, dar sunt sigur că Siwicki va avea putere de convingere.

MacLeod spuse cu voce tare ceea ce gândeau cu toţii:

— O vom lua-o înaintea americanilor şi a sovieticilor, în acelaşi timp o să întrecem şi KGB-ul. Ar fi o nebunie să pierdem şansa asta.

Seymour dădu din cap:

— Cred că ai dreptate – zise el şi se uită la Hallam. Cine-o să răpească fata?

— Fisher este singurul în care am încredere.

— Unde e el acum?

— În Hamburg.

— Ce face?

— Conduce o operaţiune de infiltrare peste graniţă. Dar se poate ocupa de asta şi ajutorul lui.

Hallam se uită de la unul la altul.

— Şi să stabilim clar: noi, Siwicki şi Schaeffer vom fi singurii care vor fi la curent cu acest lucru.

— Şi Fisher – adăugă Seymour. Hallam dădu din cap:

— Nu. El nu trebuie să ştie la ce avem nevoie de fată.

— Îi vei da mână liberă de acţiune?

— Bineînţeles – zâmbi Hallam. îl cunoaşteţi şi voi pe

Fisher la fel de bine ca mine. Chiar dacă i-am sugera noi vreun stil de acţiune, tot nu ne-ar asculta. Şi poate aşa trebuie să facă.

Mai statură de vorbă vreo jumătate de oră, căpătând tot mai multă încredere şi entuziasmându-se.

Peste două zile, Fisher ateriza pe Heathrow şi se întâlnea cu Hallam. Folosiră unul din birourile speciale de

la aeroport, pentru a discuta operaţiunea. Hallam îi dădu fotografia fetei, i-o descrise şi-i spuse data când fata planificase să sosească în vizită la tatăl ei. I-l descrise până şi pe tatăl ei, spunându-i şi adresa din Berlinul de Est.

Fisher ascultă în linişte şi, la sfârşit, nu avu decât două întrebări.

— Când mi se va spune precis data şi ora la care soseşte?

— Nu ştiu sigur. Probabil, săptămâna viitoare.

— Şi ce ecouri vor fi după răpirea ei?

— Niciunul, în public. Dar KGB-ul şi est-germanii o vor căuta cu disperare, după ce vor observa că n-a ajuns la tatăl ei.

— Am un avion spre Hamburg, peste o oră. Mai ai nevoie de mine?

— Nu. Du-te şi ia-ţi bilet, apoi să mâncăm ceva la restaurant.

— Nu mi-e foame – zise el, ridicându-se. Aştept să iei legătura cu mine. Pe curând.

În vreme ce se întorcea la Londra, cu taxiul, Hallam se întreba cum e oare să fii un om ca Fisher. Atât de bun, dar şi plin de sine. Dur, dar şi extrem de vulnerabil. Era exemplul viu care infirma spusele lui John Dorne cum că omul nu e o insulă. Era curios cum se descurca Fisher cu femeile. Era un bărbat bine şi avusese mai multe iubite, dar nicio legătură nu durase prea mult. Dar, ceea ce era mai ciudat, ele se mai gândeau la el cu dragoste şi după ce se despărţeau. Cel puţin aşa vorbea lumea. Cu siguranţă, avea mare trecere la femei. Nu numai pentru că arăta bine, dar era şi foarte independent şi stăpân pe sine. Nu avea nevoie de sfatul nimănui. Un om întreg. Un om pe care te puteai baza.

18

Thornton fu surprins să primească un telefon de la Padstow, la birou. Şi chiar şi mai surprins, când acesta îl întrebă dacă pot să se întâlnească urgent. Padstow sugerase să se vadă spre seară, la Connaught. Thornton îl întrebase despre ce era vorba, dar Padstow spusese că era

ceva personal. Thornton fu de acord să se întâlnească la ora şase.

Thornton sosi cu zece minute mai devreme dar îl găsi pe Padstow deja acolo. îl întâmpină şi îl invită să ia loc pe un fotoliu, apoi comandă ceva de băut. Pentru el, un Glen Livet şi pentru Thornton un Périer. Când chelnerul le aduse paharele, Padstow se aplecă în faţă:

— Ce bine îmi pare că ai venit! îţi sunt recunoscător.

— Nu-i nicio problemă.

— Probabil că te întrebi de ce vreau să stăm de vorbă.

— Spuneai că e o problemă personală.

— Aşa e, aşa e – zise el şi tăcu o clipă, privindu-l pe Thornton. Poţi să-mi spui în ce moment ai hotărât să te desparţi de Elaine?

— Nu înţeleg. Ea a divorţat de mine. Pentru că voia să se căsătorească cu dumneata.

— Chiar aşa? Mie mi-a spus că dumneata vrei să divorţaţi şi că va face ea primul pas, pentru ca să ţi-o ia înainte. M-a făcut să mă simt vinovat.

— N-am avut nicio discuţie despre divorţ. Pur şi simplu, am primit citaţia acasă.

— Ai încercat s-o convingi să stea cu dumneata?

— Nu.

— De ce nu?

— Îmi convenea. Mă săturasem.

— E destul de neplăcut să te întreb aşa ceva, dar ce făcea când era cu dumneata?

— Cred c-ar fi bine să-mi spui de ce îmi pui aceste întrebări.

— Pentru că m-am săturat şi eu. Vreau să divorţez.

— Din ce motive?

— În mod normal, ar trebui să spun că nu ne mai înţelegem. Dar nu suntem căsătoriţi de multă vreme şi va trebui să conving Curtea de comportamentul ei necorespunzător.

— Dacă a rămas tot cea pe care o ştiu, nu e greu de demonstrat aşa ceva.

— Nu s-a schimbat deloc, crede-mă. În primele câteva luni, a fost foarte drăguţă. Auzisem tot felul de lucruri, de pe vremea când era căsătorită cu dumneata, dar m-am gândit că fie nu-ţi păsa de ceea ce făcea, fie că se comporta astfel tocmai din cauza indiferenţei dumitale. Mi-a spus că se simţea singură, pentru că o neglijai.

— N-am neglijat-o, dar s-ar putea să se fi simţit singură. Cu slujba mea, sunt mereu plecat. De cele mai multe ori, pe neaşteptate.

— Te supăra ceea ce făcea?

— Bineînţeles. Am încercat să o opresc, până mi-am dat seama că e imposibil.

— Tot asta am păţit şi eu, Thornton. Crede-mă, am încercat totul. Dar nimic n-o poate schimba.

— Ai avut dovada infidelităţii ei?

— O, Doamne-Dumnezeule, da! Acum vreo câteva săptămâni, am vărsat ceaşca de cafea la masă şi mi-am pătat costumul. M-am întors acasă, să mă schimb. Era în patul nostru, cu un francez de la Ambasada lor. Un tip cu cinci ani mai bătrân ca mine. Şi-au mai fost şi alţii. Lipsea nopţi întregi, făcându-mă să mă gândesc la tot felul de accidente. Vreau să-ţi spun că era un coşmar. Mai bine n-o întâlneam niciodată pe căţeaua asta!

— Mă tem că nu te pot ajuta cu nimic.

Padstow se foi în fotoliul său şi Thornton îşi dădu

— >

seama că se simte, oarecum, vinovat.

— De fapt, m-am gândit c-am putea conlucra.

— În ce privinţă?

— Avocatul meu mi-a spus că şansele de reuşită vor fi mai mari dacă voi demonstra că a avut acelaşi comportament şi în căsătoria anterioară.

— Şi?

— Şi ai putea să vii ca martor sau să dai o declaraţie în acest sens, zise el, râzând nervos. Nu-ţi cer să spui minciuni, bineînţeles! Doar prin ce-ai trecut.

— Nu cred c-ar arăta grozav în faţa Curţii ca un bărbat să depună mărturie împotriva fostei soţii.

— Lucrul acesta te-ar putea ajuta în legătură cu fiul tău, Jamie.

— Cum?

— Cu mărturia mea şi-a dumitale, ai putea s-o dai în judecată şi să ceri să-l iei în custodie.

— Jamie e şi fiul ei, la fel ca şi-al meu. Şi n-am pretins custodia când am divorţat.

— Crezi că e mamă bună pentru băiat?

— Nu e ideală, dar, în felul ei deosebit, îl iubeşte.

— Cum îi va putea oferi un cămin potrivit? Poţi să-mi spui?

Thornton inspiră adânc.

— Domnule Padstow, ceea ce se va întâmpla cu Jamie depinde de o mulţime de factori. Dar în niciun caz de mărturia mea împotriva mamei sale. Realmente, îmi pare rău că aveţi probleme familiale. Sunteţi, cu siguranţă, tracasat şi trist că lucrurile au luat o astfel de turnură. Dar lasă-l pe avocatul dumitale să se ocupe de caz, fără ajutorul meu. Sunt sigur că va face tot ce trebuie. Acum, trebuie să plec – zise el după o pauză, ridicându-se. Îţi urez mult succes. Din tot sufletul.

În vreme ce terminau de mâncat, ea îl ascultase cu atenţie cum povestea despre întâlnirea cu Padstow şi el simţi că nu era de acord cu ceea ce făcuse.

— Ce crezi?

Se uită la el, clătinând uşor din cap:

— Nu ştiu ce să zic, Robbie, nu ştiu…

— Nu crezi că m-am comportat corect?

— O, da, te-ai comportat foarte corect.

— Atunci, unde-am greşit?

— L-ai lăsat pe Jamie pradă aiurelilor lui Elaine. L-ai lăsat cu o femeie isterică, nevropată. Ştii mai bine decât mine cum e ea. Doar ai trecut prin experienţa convieţuirii cu ea. Dar n-ai făcut ceea ce trebuia pentru Jamie.

— Dar ea e mama lui, draga mea.

— Mamă înseamnă mai mult decât naşterea unui copil.

— Crezi că înseamnă să mă aliez cu Padstow?

— Da, aşa cred.

— Şi ce-o să zică Jamie, când o creşte, şi-o afla că am depus mărturie împotriva mamei sale, în favoarea altui bărbat?

— Şi ce dacă? Nu poate decât să-ţi fie recunoscător pentru asta. îi demonstrezi că l-ai iubit destul ca să lupţi pentru el.

— Şi dacă o iubeşte? Sau îi place să trăiască împreună cu ea? Copiii nu-şi judecă părinţii după cum o fac adulţii.

— Nu se pune problema iubirii filiale. Chiar dacă va sta cu tine, poate s-o vadă şi pe ea. Dar nu va fi nevoit să crească cu gândul că trebuie să-şi facă de cap în fiecare seară, lăsându-se pradă tentaţiilor facile şi tăvălindu-se în mocirlă, considerând ăsta modul ideal de viaţă.

— Oricum, mă îndoiesc că tribunalul mi l-ar da în custodie. Ea e măritată şi, în plus, e mama lui. Eu sunt burlac.

Penny îl privi minute întregi, aşteptând să continue. Până la urmă, renunţă:

— Mâine seară e ultima repetiţie. Ţi-am adus o legiţimaţie de presă. E deasupra şemineului – zâmbi ea. Hai, sus capul! Nu mă lua în seamă. Am şi eu ideile mele.

Oricum, eu nu pot fi obiectivă. S-ar putea să nu am dreptate.

Săptămâna aceea păru să fie a telefoanelor bizare. În seara următoare, când se întoarse acasă, găsi un bileţel de la Penny. îi telefonase Elaine. Voia să vorbească neapărat cu el. îi spusese s-o sune la o prietenă de-a ei. Pe bileţel era scris şi numărul de telefon.

Formă numărul şi prietena i-o dădu pe Elaine. Voia să-l vadă urgent. Era disperată. Plângea. îi propuse să se întâlnească în holul hotelului Charing Cross. Nu era chiar mohorât, dar avea un aer demodat şi solemn, şi atât musafirii, cât şi personalul erau tentaţi să vorbească în şoaptă. Acolo, ea nu şi-ar fi putut da drumul. Nu era loc pentru cabotinism.

Lacrimile ei nu-l mai mişcau de multă vreme. Avea un

talent înnăscut să plângă şi, în acest sens, avea mai multe stiluri: de la o lacrimă rostogolită încet pe obraz, la ochi înceţoşaţi şi suspine îndurerate.

Thornton se aşează la o masă de două persoane, lângă fereastră. Peste zece minute, apăru şi ea, dichisită şi diafană, în verde-brotăcel, şi mirosind fin şi insinuant. Dar fardul nu-i putea ascunde roşeaţa ochilor şi el îşi dădu seama că plânsese de-adevăratelea, nu cu mult timp în urmă.

Thornton se ridică şi-i trase scaunul.

— Ce-ai dori să bei?

— Mi-ar plăcea un Bloody Mary.

— Mă-ndoiesc că pe-aici s-a auzit vreodată de-aşa ceva. Dar să vedem ce putem face.

Apăsă butonul din perete, apoi se întoarse spre ea.

— Nu pot să stau mult, Elaine. Sunt în drum spre teatru.

— Ticălosul ăla a luat legătura cu tine, nu-i aşa? El zâmbi.

— Ce ticălos anume ai în minte?

— Vorbesc de Padstow. Rahatul ăla. Am primit o solicitare din partea avocatului său, să stăm de vorbă. El mi-a spus că s-ar putea să depui mărturie în favoarea lui Padstow şi că vei spune în faţa Curţii că sunt o nimfomană beţivă, pentru a susţine afirmaţiile lui Padstow.

— Continuă.

— A zis că s-ar putea să-l pierd pe Jamie, dacă nu mă port cum trebuie şi că ai putea să mi-l iei tu.

— Ce înţeleg ei prin a te purta cum trebuie?

— Să divorţez de Arthur, acceptând o anumită sumă pentru întreţinere.

— Ce sumă?

— Două mii pe an, până mă căsătoresc din nou. Din momentul acela, ajutorul încetează.

— Ce i-ai spus avocatului?

— I-am spus să se ducă dracului!

— Bun. Şi-acum, spune-mi ce i-ai spus, de fapt. Ea zâmbi.

— I-am spus că mă voi consulta cu avocatul meu.

— Cinee?

Ea ridică din umeri şi chicoti:

— N-am niciun avocat. Am vrut doar să vorbesc cu tine. Ai de gând să faci ce vor ei?

— Nu.

Ea se încruntă:

— De ce nu?

— De ce să-l ajut pe Padstow? Şi de ce să mă amestec? N-are nicio legătură cu mine.

— În afară de Jamie. Mi-a spus că te-ai putea prezenta din nou în faţa Curţii şi, având în vedere comportamentul meu, cu siguranţă că-l vei lua pe Jamie.

— Ei, şi?

— Şi nu va mai sta cu mine.

— Dacă aş fi vrut acest lucru, nu aş fi procedat aşa.

— Ce vrei să spui?

— Adică, vreau să spun că avocatul lui Padstow minte. Soţul tău s-a întâlnit cu mine să discute această problemă – spuse el şi se opri o clipă. Dar l-am respins.

— Ştiam eu că băşinosul ăla bătrân minte.

— Cum îl cheamă?

— Sir Nicholas, sau cam aşa ceva. Logan. Sir Nicholas Logan. Mă dezbracă din priviri, de câte ori stau de vorbă cu el.

Elaine avea impresia că toţi bărbaţii vor să se culce cu ea. De zeci de ori îi spusese şi lui acelaşi lucru. La început, lucrul acesta îl enerva, deşi ştia că nu era adevărat. Se supăra, pentru că ea gândea aşa. Acum, însă, i se părea patetică o astfel de aserţiune.

— Unde e Jamie, acum?

— E cu mine, la prietena mea.

— Te-ai mutat de la Padstow?

— Da. Acum două zile.

— Va trebui să plec. Ea îl privi în faţă:

— Tu cum o mai duci, Robbie?

— Bine. Ea suspină:

— Îmi pare rău că te-am şicanat.

— Las-o baltă! Ce-a fost a trecut.

— Îţi mulţumesc că nu faci ce-ţi cere Arthur. Probabil că te-a tentat ideea, din cauza lui Jamie.

El se ridică:

— Să-ţi chem un taxi? îmi pare rău că n-au Bloody Mary. Aici e linişte, dar serviciul lasă de dorit.

Se ridică şi ea, privindu-l intens:

— Sărută-mă, Robbie. De dragul a ce-a fost, mai demult, între noi. Aşa, pe obraz.

El îi privi chipul frumos şi zâmbi:

— Ai rămas la fel de drăguţă. Apoi, plecă.

Duminică îl duseră pe Jamie la Grădina zoologică şi Penny Lambert se aşeză pe o bancă, privindu-i pe cei doi, tată şi fiu. Robbie îl ţinea pe băiat pe după umeri şi se uita la chipul băiatului care, la rându-i, îl urmărea pe îngrijitor cum arunca peşti la foci. Se vedea clar cât îl iubea pe băiat. Robbie arăta relaxat şi tânăr, zâmbea, aproape că râdea. Şi, totuşi, era pregătit să-l lase pe Jamie mamei sale. Ticăloasa aceea nevropată şi egoistă care aproape îl distrusese cu comportamentul ei meschin şi lasă-mă să te las. Era sigură că aproape orice bărbat ar fi încercat să-şi salveze copilul de viaţa lângă o psihopată mincinoasă din fire.

El îi povestise de un incident. Odată, la o petrecere, ea plecase, fără să spună nimic, la Paris, cu un bărbat de-acolo. Se culcase cu el în noaptea aceea, şi, a doua zi, se întorsese pleoştită, dar amuzată şi încântată de scandalul pe care îl produsese. Citise, cândva, *în căutarea iubirii* şi i s-a părut că e ea însăşi o *femme fatale*. E drept, era foarte drăguţă, dar avea instincte de curvă.

Se întrebă, o clipă, dacă nu cumva el o mai iubea pe Elaine, dar respinse acest gând. Thornton o considera pe fosta lui soţie o victimă. O victimă a eredităţii ei. Oricare

bărbat ar fi urât-o, dar nu Robbie Thornton. El zicea că ura e un semn de slăbiciune şi de eschivare. Nu trebuie să te ascunzi după deget, ci să-ţi vezi şi propria vină.

Într-un fel, îi admira consecvenţa în ceea ce priveşte

sistemul său de valori. Când vedea slăbiciunea celorlalţi, i se declanşa imediat un mecanism de protecţie. Era ca un cavaler în armură. Oricum, se bucura că n-o priveşte ca pe-o gâsculiţă.

Stătea în camera de baie micuţă, ştergând aburul de pe oglindă ca să vadă cum îi stau noii cercei. Cel din urechea stângă era de forma unei inimi de plastic, mare şi roşie, pe un inel aurit în dreapta, o perlă modestă de cultură, într-o floare galbenă, cam prea simplă. Făcută parcă să-şi răspândească dulceaţa în aerul de la Dorchester. Îi schimbă şi îşi puse două steluţe strălucitoare. Întoarse capul, să-l privească. El stătea în singurul fotoliu pe care îl aveau, uitându-se la macheta unei locomotive într-un ambalaj de plastic. Se apropie de el, zâmbind:

— Asta ce e?

El îi zâmbi, la rându-i, ridicându-şi privirea:

— E o Homby Dublo, „Ducesa din Atol", pentru Jamie. Când eram copil, mi-am dorit foarte mult aşa ceva – adăugă el, râzând încet.

Ea îşi trase un scaun şi se aşeză, privindu-l.

— Cum aşa?

— Mi se părea tare frumoasă. Toate supapele acelea, strălucirea, culoarea – zâmbi el. Şi cred că mă atrăgea atât, pentru că mi-era inaccesibilă. Visam să am şi eu una. Şi-acum mi-aş dori una, uneori…

— Povesteşte-mi de copilăria ta. El ridică din umeri:

— Nu prea e nimic de povestit.

— Cum era tatăl tău?

— Mi se pare că nu l-am văzut decât o dată. Era marinar comercial. Un tip vesel, căruia îi plăcea berea.

— Şi mama ta?

— Era foarte drăguţă, dar nu se prea dădea în vânt după copii. Mai ales după mine.

— De ce crezi asta?

— Pe la noi venea mereu câte un bărbat. Un şir întreg de „unchi". Bănuiesc că îi cam stăteam în cale. Mă ameninţa mereu că mă dă de suflet cuiva sau că mă dă la

casa de copii. Nu ştia să se poarte cu copiii. îi plăcea să iasă, tot timpul.

— Cine avea grijă de tine, când pleca?

— Aveam eu singur grijă de mine – zise el şi se opri o clipă. E timpul să plecăm. Am rezervat masa pentru ora opt.

19

risher luase un apartament de două camere la Schweizerhof care dădea spre Brandenburgerstrasse, peste drum de grădina zoologică şi de parc. Lângă fereastră erau două scaune confortabile. Fisher se aşează pe unul din ele. Pe masă se aflau o mulţime de paşapoarte, un teanc de documente şi o tavă cu un ibric de cafea, zahăr, frişca, o ceşcuţă şi o farfurioară. După ce mestecă în cafea, cu ochii pe fereastră, îşi aprinse un Stuyvesant din pachetul roşu cu auriu de pe masă, de lângă teancul de hârtii manuscrise. Întinse mâna după ele, inhalând adânc. Apoi luă calculatorul. Verificase planul de zeci de ori. Cronometrase, o săptămână, fiecare porţiune de drum pe care aveau s-o parcurgă. Tot drumul va dura două ore, din momentul ieşirii ei din vamă, cu condiţia să nu fie aşteptată de nimeni. Dacă era, mai avea nevoie de jumătate de oră. Verifică punctualitatea cursei Moscova-Varşovia-Berlin şi află că nu fuseseră întârzieri în ultimele două săptămâni.

Cu un taxi ar fi ajuns mai repede, dar cu metroul era mai sigur. Nu vor putea discuta multe, cu zgomotul de acolo, aşa că nu va fi nevoit să-i explice nimic, până nu ajungeau la Alexander Platz şi la cafenea. Judy Miller şi Miles Putnam vor fi deja acolo şi îl vor acoperi.

Sună telefonul şi el se ridică să răspundă. Era recepţia. Cei doi musafiri sosiseră. îi chemă sus, la el.

Adună toate hârtiile, cu excepţia a doua paşapoarte de pe masă, şi le puse în servieta veche din şifonier.

Când intrară Miller şi Putnam, Fisher mai trase un scaun.

— Vrei să mai verificăm odată planul?

Putnam dădu din cap.

— Am făcut-o, deja, astăzi. Cred că-ţi dai seama că, dacă o aşteaptă cineva şi noi trebuie să ne interpunem, nu vom mai putea să te acoperim, nici la cafenea, nici la vamă.

— E-n regulă. Mi-am luat măsuri şi în acest caz.

— Cine e fata asta? Nu pare să fie din cele cu care suntem obişnuiţi.

În vreme ce vorbea, Putnam se aplecă să ia o ţigară din ale lui Fisher. Acesta îi ignoră întrebarea.

— Nu uita să strecori bancnotele acelea în paşapoarte. De asemenea, nu treceţi împreună.

Judy Miller zâmbi.

— Nu era o fotografie prea grozavă, dar seamănă cu Gretă Garbo, la tinereţe. Poate o nouă Ninocica?

În ciuda stării sale de îngrijorare, Fisher îi zâmbi tinerei femei.

— Vrei să-ţi fac un compliment. Tu semeni cu Garbo.

Ea râse şi Fisher zise liniştit:

— Ne vedem cu toţii mâine.

Înţeleseră că erau liberi şi, îndreptându-se spre uşă, femeia se întoarse şi zise:

— Mult noroc.

Fisher făcu un semn cu capul şi zâmbi imperceptibil. Apoi, îşi întoarse privirea spre fereastră.

Fisher folosi un paşaport american pentru a trece graniţa, apoi o luă pe jos spre Friedrichstrasse şi o coti pe Leipzigstrasse. Se opri pe podul de la Muhlendamm şi privi râul, asigurându-se că nu era urmărit. O luă, apoi, pe străduţe lăturalnice spre Alexander Platz.

La gară, cumpără un bilet pentru Jannowitzbrucke, o staţie. Ieşi din gară şi se opri în briza vântului de primăvară ca să respire, înainte de a o lua spre malul râului. După o jumătate de oră, se întoarse în gară şi cumpără un bilet pentru aeroportul Schönefeld.

Tabela electronică arăta că zborul Moscova-Varşovia nu avea întârziere. Avionul sosea în douăzeci de minute. Pe aeroport aşteptau muncitori est-germani, să se întoarcă la

Moscova, şi familii întregi, pentru zborurile de la Praga şi Budapesta, precum şi pentru zborurile interne de la Dresda şi Rostock.

Se uită la pasagerii care coborau din avioanele ce sosiseră deja, cum treceau prin vamă. Se părea că până şi bagajele de mână erau verificate cu atenţie. O mulţime de poliţişti urmăreau coada din vamă. Din când în când, transmiteau câte ceva, prin radio. Prin ferestrele uriaşe, puteai vedea toţi pasagerii, care, după verificare, treceau printre bare metalice, spre cei care îi aşteptau în aeroport. Nu era greu s-o repereze, imediat ce cobora din avion.

Intră în cofetărie şi comandă o cafea. Fu tentat să se mai uite o dată la plan, dar îşi reprimă această pornire. Luase în calcul orice s-ar fi putut întâmpla. Aruncă o privire spre ieşire şi îi văzu pe Judy Miller şi pe Miles Putnam stând de vorbă lângă un şir de taxiuri. Fata avea un buchet de garoafe roşii în mână. Păreau atât de relaxaţi şi de naturali, cum râdeau şi discutau, încât nimeni n-ar fi bănuit că sunt altceva decât nişte persoane oarecare, aşteptând nişte rude sau prieteni.

Apoi, difuzoarele anunţară sosirea avionului de la Moscova. Aşteptă zece minute, până să o pornească încet către ieşirea din vamă. În momentele următoare, văzu grupul care venea de la Moscova. Apoi, o zări pe ea. Era mult mai drăguţă decât în fotografie, aşa cum zâmbea şi stătea de vorbă cu o stewardesă de la Aeroflot, pe când se apropiau de vamă. Răspunse la mai multe întrebări, în vreme ce funcţionarul de-acolo îi răsfoia paşaportul. În final, i-l înapoie şi ea se aşeză pe una din băncile din vamă, cu geamantanul lângă ea. Bagajele îi fură controlate de o femeie cu o faţă urâtă, care dădu din cap şi trecu la alt pasager, lăsând-o pe fată să-şi pună lucrurile la loc în geamantan.

Fisher respiră adânc, văzând-o că se îndreaptă spre zona de recepţie. Nu dădu niciun semn că se aştepta să fie întâmpinată de cineva, dar el avu răbdare până când fata se îndreptă spre staţia de taxiuri sau spre metrou. Era mai înaltă decât se aşteptase el şi destul de elegantă. O ajunse

din urmă chiar la ieşire:

— Uschi.

Ea era atât de concentrată, încât îi trebuiră câteva momente să realizeze că fusese strigată. Se întoarse spre el.

— Uschi Jaeger?

— Da – zise ea, neîncrezătoare. Câne sunteţi dumneavoastră?

— Vin în numele tatălui dumneavoastră – zise el, apoi făcu o pauză. E o mică problemă, aşa că am venit să vă dau o mână de ajutor.

Ea se încruntă:

— Ce s-a-ntâmplat?

Fisher îi luă geamantanul şi o invită afară:

— Hai să luăm trenul, spre oraş. Am eu bilete – zâmbi el. Aţi avut o călătorie plăcută?

Eazâmbi:

— Da. Am băut şi şampanie franţuzească. El o luă de braţ şi o conduse spre staţie.

— V-a plăcut? Ea râse:

— Nu tocmai. Iar mama mi-a spus să nu beau lichide acidulate în avion pentru că-mi fac rău la stomac.

— Te simţi bine?

— Da. Mă simt excelent. Spuneţi-mi, ce problemă s-a ivit?

— Când ai vorbit ultima oară cu tatăl dumitale?

— N-am vorbit. Acum zece zile, am primit o scrisoare de la el. Poate sunt două săptămâni…

— A avut un accident uşor. Nimic serios, dar trebuie să stea în spital pentru tratament.

Ea păru şocată:

— Ce s-a-ntâmplat?

— A căzut pe scări. Şi-a frânt glezna, aşa că e în ghips.

— Putem să mergem direct la spital?

— Vom lua o ceaşcă de cafea în oraş şi discutăm acolo.

— >

Cum ajunseră pe peron, sosi trenul. Ea se aşeză la fereastră, uitându-se la casele cu grădiniţe aranjate, de-a lungul căii ferate. Când se apropiară de Karlshorst, ea se întoarse şi zise:

— Are dureri?

Li o auzi cu greutate, din cauza zgomotului din tren. Dădu din cap:

— Nu chiar.

Ea stătea cu bărbia sprijinită în palmă, uitându-se, în continuare, pe fereastră. Şi iată-i în mijlocul blocurilor de pe Warschaustrasse şi de la Ostbahnhof. În sfârşit, Alexander Platz.

În vreme ce se îndreptau spre scuar, el zise:

— Aimâncat?

— Da. Prea mult – râse ea.

— Atunci, să bem o cafea şi să facem planul.

Ea păru surprinsă, dar nu zise nimic. Fisher o conduse pe o străduţă lăturalnică, apoi pe o alee şi printr-un pasaj. Îi văzu pe Judy Miller şi pe Putnam stând într-un colţ al cafenelei în care intrară. Se aşezară la o masă de lângă uşa spre bucătărie.

El comandă cafelele şi se scuză. Se îndreptă spre toaleta bărbaţilor. Putnam îl urmă şi, fără să-şi spună un cuvânt, schimbară seturile de paşapoarte.

Se întoarse şi se servi cu frişca, uitându-se la ea.

— Mă tem că problema nu constă doar în glezna aceea.

— Spuneţi-mi, atunci…

— Ştii că e unul din oficialii partidului, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles.

— A fost trimis în Berlinul de Vest să ducă un mesaj important şi confidenţial. Acolo a căzut pe scări. A leşinat şi a fost găsit de un trecător, care a telefonat la salvare. A fost transportat la spitalul Wilmersdorf, la urgenţă. Acolo se află el, acum.

— Asta înseamnă că e în Berlinul de Vest, deci n-am să-l pot vedea.

Fisher dădu scurt din cap.

— Am tras nişte sfori, Uschi. Te voi duce acolo, dar trebuie să ne întoarcem la punctul de frontieră înainte de a se închide, mâine. Ţi-am rezervat o cameră într-un hotel liniştit şi sper să aranjez ca tatăl tău să se întoarcă, mâine, cu noi, în Berlinul de Est – zise Fisher, oftând. Nu e prea uşor, pentru că trebuie să folosim acte false. Dar am vorbit cu nişte prieteni şi mi-au spus c-au să rezolve problema.

— A făcut ceva ilegal?

— Mă tem că da.

— Ce prostie să faci aşa ceva!

Fisher zâmbi:

— N-avea de unde să ştie că va cădea pe scări, draga mea. A făcut ceea ce i-a cerut Partidul.

— Şi-atunci, de ce nu fac ceva pentru el?

— Fac, draga mea, fac. De-aceea sunt aici.

Ea suspină:

— Am aşteptat cu atâta nerăbdare să vină ziua aceasta! Şi-acum, s-a terminat totul.

— Hai, bea. Nu s-a terminat nimic. Să nu ne pierdem cumpătul.

— Ce-o să facem, acum?

— Am în buzunar două paşapoarte. Unul pentru tine şi unul pentru mine. Sunt paşapoarte englezeşti. Vom trece prin ceea ce ei numesc „punctul Charlie”. Ascultă cu atenţie ce trebuie să facem. E foarte uşor, crede-mă.

Îi explică procedura vreo cinci minute. Ea îi puse întrebări şi el o lămuri, în legătură cu banii şi cu planul lor.

— Mai ai vreo întrebare, Uschi?

Ea dădu din cap.

— Mai bine nu veneam aici. Nu cred că voi sta toată săptămâna.

— Aşteaptă să vezi cum te simţi mâine. Eşti gata?

— Da, cred că da.

Porniră spre Alexander Platz şi luară taxiul spre punctul vamal „Charlie”. Nu avea rost să facă niciun ocol. MIUer şi Putnam se asiguraseră că nu fuseseră urmăriţi.

Se alăturară unui grup de turişti. Primul trecu prin vamă Fisher şi vameşul observă traducerea cărţii lui Marx,

Studii din exil, în ediţia Penguin. După ce ajunse dincolo, o aşteptă pe fată, zâmbind, văzând-o cum se scotocea după bani. Şi iat-o şi pe ea în partea cealaltă!

El o luă de braţ.

— Să luăm un taxi.

În maşină, ea se întoarse să se uite pe fereastră, în vreme ce treceau de aeroport, apoi se întoarse spre el, să-i vorbească. Deschise gura, dar el îi făcu un semn discret să tacă, arătând spre şofer.

Pe măsură ce se înnopta, traficul devenea tot mai intens, aşa că le trebuiră vreo douăzeci de minute să ajungă la scuarurile Alpental, Sorgentrei şi Roseneck – echivalentele germane ale parcului Dunroamin. Opri taxiul cam la o sută de metri de casă.

În vreme ce el vorbea cu şoferul, ea se uită în jur. Apoi, plecară şi se opriră în faţa unor porţi mari, de fier. El scoase o cheie mare şi veche şi descuie.

O invită şi ea intră, ezitând pentru o clipă. îl privi cum închide porţile la loc, apoi îl urmă pe aleea de pietriş spre casă. Se mai linişti, văzând că le descuie uşa o femeie de vârstă mijlocie.

Fisher spuse liniştit:

— Ea e domnişoara Makinen. E finlandeză, dar vorbeşte bine limba germană. Va avea grijă de dumneata, cât stăm aici.

— E casa ei?

— Nu. Ea e cea care are grijă de casă. Hai, intră.

Fata intră în hol, iar Fisher îi aduse geamantanul.

— Să-ţi arăt camera dumitale, Uschi.

Ea îl urmă, la etaj, într-o încăpere mare, cu mobilă veche, confortabilă. Pe noptieră se afla o vază cu flori şi fereastra era deschisă. Vântul unduia uşor perdelele de lasetă.

Fata se apropie de fereastră şi privi în grădină. Era de două ori mai mare decât a caselor din jur.

Se întoarse încet spre Fisher:

— Mi-aţi spus că voi sta la hotel, în noaptea aceasta.

— M-am gândit că o să-ţi placă mai mult aici. E mai

confortabil decât într-un hotel.

Ea dădu gânditoare din cap:

— Ceva nu e în regulă.

— În ce sens?

— Totul a fost pus la cale minuţios. Am fost aşteptată. Aş vrea s-o sun pe mama.

— Telefonul de aici nu e conectat, Uschi.

— Trebuie să fie vreun telefon, pe stradă. îl găsesc eu!

— Uschi, dacă te opreşte poliţia, vom fi arestaţi amândoi. Paşapoartele noastre sunt false. O s-ajungem în puşcărie.

— Dar când ne vom duce să-l vizităm pe tata? Ne pot opri şi-atunci.

— La asta mă gândesc şi eu, acum. Trebuie să facem un plan.

Ea se uită lung la el, apoi zise:

— Nu vă cred. E ceva ciudat în tot ce se-ntâmplă. Mai bine mi-aţi spune despre ce e vorba. Eu n-ar trebui să fiu aici, în Berlinul de Vest. E o nebunie. Aşa cum aţi spus şi dumneavoastră, aş putea fi arestată. Oricum, am încălcat deja legea, folosind documente false. Eu n-am făcut în viaţa mea aşa ceva – zise ea, dând din cap. Vreau o explicaţie cinstită.

Fisher îi susţinu privirile, cu intensitate.

— Ai să faci ce-ţi spun eu, Uschi. Atunci, n-o să ţi se întâmple nimic Dar, te avertizez, dacă scoţi piciorul de aici, te vor resta în câteva minute. Ai comis o mulţime de ilegalităţi serioase şi-ai să fii închisă. În câteva zile, am să-ţi pot spune ce se va întâmpla în continuare. Până atunci, fii cuminte şi fă ce ţi se spune.

Dintr-odată, ea nu mai fu femeia dinainte. Se transformă într-un copil cu ochii plini de lacrimi şi cu buzele tremurând, când rosti:

— De ce-mi faceţi asta?

Şi se întoarse, fără să aştepte vreun răspuns.

El mai dădu câteva instrucţiuni scurte celei care avea grijă de casă. Era învăţată să-i asculte ordinele. O adusese

de la Hamburg, pentru că avea încredere în ea. Părea o adevărată moştenire de familie. Nu făcea parte din SIS, dar dovedise totdeauna multă solicitudine. Foarte puţin conştientă că se întâmplau lucruri ciudate în jurul ei, îşi vedea conştiincioasă de treabă, fără să-şi pună întrebări.

Merse pe jos până la Ullsteinstrasse, de unde luă un taxi şi se întoarse la hotel. Îşi mai prelungise şederea acolo cu încă zece zile. Formă numărul direct al lui Hallam, dar i se făcu legătura la acesta acasă. îi răspunse soţia lui.

— Gabriella Hallam. Cine e la telefon?

— Sunt Fisher, doamnă Hallam. Pot să vorbesc cu soţul dumneavoastră?

— Bineînţeles. Aşteptaţi un moment.

Se pare că era pe-aproape, pentru că Hallam luă receptorul imediat.

— Eu sunt. Cum a mers treaba?

— Bine. Am primit pachetul.

— Excelent. Vreo problemă?

— Cred că da.

— Ce?

— Nu e de-a noastră. E foarte naivă şi nesofisticată.

— Şi asta ţi se pare o problemă?

— E tare supărată că nu-l poate vedea pe tatăl ei. Habar n-are ce se întâmpla, de-aceea e foarte îngrijorată. Aş zice, chiar speriată.

— Nu poţi s-o linişteşti?

— Trebuie să ştiu care-i treaba. Nu fac decât să bâjbâi. Scenariul pe care i l-am prezentat e ridicol. Nu mai ştiu ce să-i spun. N-am decât să-ncep să vorbesc chinezeşte, altfel se prăpădeşte.

— Eşti sigur că nu exagerezi, David?

— Foarte, foarte sigur.

Urmă o pauză lungă, apoi Hallam zise:

— Am să-l trimit mâine pe profesor. El o să te pună la curent. Poţi, apoi, să-i spui şi ei ce s-a întâmplat. Foloseşte-l şi pe profesor, dacă e cazul.

— Spune-mi ceva.

— Ce?

— Va fi cu noi în permanenţă de acum încolo?
— Da.
— N-o să-i placă asta. Niciun pic.
— Cu-atât mai rău pentru ea!
— Nu e decât un copil, Hali.
— Are douăzeci şi doi de ani.
— Şi cu toate astea, e un copil.
— Asta-i situaţia, prietene.
— Spune-i profesorului să vină direct la casa închiriată.
— Bine. Mă voi ocupa eu de tot. Altceva? Fisher oftă, ezită o clipă, apoi zise:
— Nimic. Mulţumesc. După care închise.
— Ai dormit bine? Ea dădu din cap.
— Nu. N-am putut să dorm – răspunse, sorbind din ceaşca de cafea şi uitându-se la el. Dimineaţă, pe la cinci, am auzit o privighetoare. Puteţi să vă imaginaţi, dimineaţa!
Şi Fisher îşi dădu seama că vorbea ca să-şi ascundă frica.
— Credeam că ele cânta numai noaptea.
— Da, de obicei, noaptea. A fost foarte frumos. Cunoaşteţi poezia lui Galici?
— Mă tem că nu.
— Are un vers frumos în poemul *Noapte albă*.
— Spune-mi-l.
— Nu-l ştiu decât în ruseşte. Înţelegeţi limba rusă?
— Puţin. Mi-ar plăcea să-l aud.
Ea se aplecă puţin, închise ochii zâmbind şi spuse, ca pentru sine:
„Acolo, departe, în inima de ceaţă
A nopţii de-o primăvăratică albeaţă, Privighetoarea vesteşte-al verii hotar
Cu glasul ei de tunet diafan”.
Apoi, deschise ochii şi îl privi nerăbdătoare:
— V-a plăcut?
— Da. E foarte delicată – îi răspunse el, făcând apoi o pauză. Ai o voce frumoasă pentru poezie.

Ea zâmbi:

— Nu ştiu ruseşte prea bine. Vă place poezia?

— Nu prea o cunosc.

— Dar muzica? Ce gen preferaţi?

— Îmi plac lucrurile iubite de toată lumea: Elgar, Ceaikovski şi Rahmaninov. Şi jazz-ul – adăugă el după o pauză.

Ea zâmbi:

— De primul nume n-am auzit, dar se pare că sunteţi un romantic. Dacă facem abstracţie de jazz.

— Nu eşti de acord cu jazz-ul?

— Îmi place jazz-ul vechi, nu cel nou.

— Spune-mi o bucată de jazz care-ţi place.

Earâse.

— Poate nu e chiar jazz, dar îmi place un cântec numit *Manhattan*.

— De ce-ţi place?

— Are o melodie foarte frumoasă, iar cuvintele îmi dau senzaţia că ştiu New York-ul dintotdeauna. Aţi fost vreodată acolo?

— Da, chiar am locuit acolo, o vreme.

— Cântecul spune: „Şi, spune-mi, există, oare, ceva mai frumos ca Mott Street în iulie?” – recită ea şi se opri.

Înţelegeţi englezeşte?

— Da.

— Povestiţi-mi despre Mott Street. Cum arată?

— Cuvintele fac parte din umorul newyorkez. Mott Street nu are un nume prea bun. E strada unde se fac haine ieftine.

Ea zâmbi şi dădu uşor din cap.

— Pentru mine, înseamnă mult mai mult. Mott Street e foarte veselă. Cu mesteceni argintaţi şi cu cafenele cu jaluzele colorate.

Fisher râse uşor.

— Spune-mi despre mine – zise ea, privindu-l intens, cu ochii albaştri.

— Ce, în legătură cu dumneata?

— Sunt prizonieră, nu-i aşa? Dar de ce?

— Astăzi, vine cineva să stea de vorbă cu dumneata.

— Despre ce?

— Despre situaţie. Despre situaţia dumitale.

— Atunci, spuneţi-mi dumneavoastră despre situaţia mea.

— Vom vorbi despre asta mai târziu sau, poate, mâine.

— Omul acela vine de la Moscova sau de la Novosibirsk?

Fisher ezită o secundă:

— Vine de la Londra.

Văzu cum surpriza de pe faţa ei se transformă în neîncredere şi apoi, încet-încet, în spaimă. Mâna îi tremura când puse ceaşca de cafea pe tavă. Apoi îşi încrucişa braţele, ca şi cum îşi apăra trupul, să nu se destrame.

— Pot să vă întreb cum vă numiţi?

— Mă tem că nu-ţi pot spune, încă, numele meu.

— Vă rog, spuneţi-mi-l! Mi-e tare frică. Mi s-a făcut frig şi simt c-am să leşin.

Tremura din ce în ce mai tare. El spuse:

— Nu-ţi fie frică. Nu ţi se va face niciun rău, îţi promit.

Ea se aplecă şi părul i se revărsă peste farfuriile de pe masă. Apoi, îşi ridică ochii spre el:

— Am crezut că privighetorea va fi un semn bun pentru mine şi că astăzi voi avea noroc. Aproape că începusem să am încredere în dumneata. Am fost o proastă, nu-i aşa?

— Aşteaptă să stai de vorbă cu omul acela – zise el, uitându-se la ceas şi ridicându-se. Dacă doreşti ceva, femeia de-aici te va ajuta.

— O vreau pe mama – zise ea. Vreau să merg acasă.

Fisher o chemă pe menajeră şi, când intră, el făcu un semn către fata care suspina cu capul în mâini, sprijinită de masa unde se vărsase cafeaua şi frişca. Când femeia îşi puse braţul pe umărul ei, Fisher ieşi. Nervos, fără să ştie de ce.

Clayton sosi chiar în după amiaza aceea şi Fisher îl

luă în birou, dornic şi nerăbdător să-l asculte.

— Nu ţi-au dat nicio lămurire?

— Nu. Numai că trebuie să răpesc fata.

— Cum colaborează?

— „Colaborare” nu e cuvântul cel mai potrivit pe care l-aş folosi. E supărată şi înfricoşată iar vorbăria mea incoerentă, în necunoştinţă de cauză, nu m-a ajutat cu nimic.

— În regulă – zâmbi Clayton. Potoleşte-te, bătrâne. Hai să te pun la curent.

Clayton vorbi vreo douăzeci de minute, explicând numai parţial situaţia şi evitând să răspundă la întrebările lui Fisher. Dădu numai câteva detalii în legătură cu ceea ce putea să facă fata şi cu ce aveau ei de gând. Când termină, Fisher rămase tăcut câteva minute. Apoi, îl privi pe Clayton în ochi:

— Cine poate să citească gândurile oamenilor? Nu cumva e un truc?

— Nu citeşte gândurile oamenilor, David. Cel puţin, nu în felul în care o fac cei despre care am mai auzit. În niciun caz nu e vorba de un truc. Nu ştim exact ce-au t obţinut prin experimentul lui Rîkov dar KGB-ul şi Politburo nu i-ar fi lăsat să continue, dacă n-ar fi simţit că e ceva de valoare – zâmbi Clayton. Crezi că ei n-au fost la fel de sceptici ca tine, la început?

— Şi crezi că americanu’ ăla, Siwicki, ar putea obţine rezultate similare?

— Aşa credem. Şi el zice la fel. A mai avut succese de felul acesta. Depinde foarte mult dacă va reuşi să creeze o atmosferă potrivită, care s-o facă pe fată să coopereze. O să mai dureze.

— Şi dacă refuză să coopereze?

Clayton dădu din umeri:

— Hai să nu vorbim înainte de vreme. Vrei să-i spui tu, fetei, sau o fac eu?

— Fă-o tu. Eu voi sta acolo şi voi asculta.

Clayton vorbise cu voce scăzută şi foarte curtenitor, mai bine de o oră; fata plângea cu lacrimi mari, ţinând în

mână o batistă udă. Când nu mai fu nimic de zis, profesorul se opri aşteptând un răspuns. Dar ea se întoarse spre Fisher, căruia îi vorbi cu glas tremurător:

— Tot ce mi-aţi spus despre tatăl meu a fost o minciună, nu-i aşa?

Fisher dădu din cap:

— Da. Îmi pare rău că ţi-am făcut aşa ceva. Tatăl tău n-a avut niciun accident.

— Cum puteţi sta amândoi acolo, liniştiţi, când ştiţi că n-am să-mi mai văd niciodată mama şi căminul părintesc?

Clayton, vădit mişcat, vru să spună ceva, dar Fisher i-o luă înainte:

— Uschi, ţi-am spus că nu ţi se va întâmpla nimic rău. Vor avea grijă de tine. Dar trebuie să-ţi aminteşti că făceai parte dintr-o organizaţie de spionaj – KGB-ul. Ai fost direct implicată. Ai fost spioană, la fel ca tipii aceia care mişună pe la ambasada sovietică de la Londra sau de la Washington.

— N-am vorbit în viaţa mea cu cineva de la KGB.

— Uschi, toată activitatea ta cu profesorul Rîkov a fost coordonată de KGB. Ai fost folosită pentru a citi gândurile preşedinţilor şi ale primilor miniştri şi ale mai multor oameni influenţi. De ce crezi că Rîkov i-a ales tocmai pe ei ca ţintă?

— Nu mi s-a spus niciodată cine sunt. I-am recunoscut pe câţiva, dar nu pe toţi.

— Crede-mă, Rîkov ştia cine sunt.

Clayton se aplecă spre fată:

— Uschi, dacă ar fi vrut să facă doar experimente ştiinţifice, ar fi ales numai oameni pe care-i puteau verifica.

Oameni din Uniunea Sovietică, nu străini. Au părut foarte satisfăcuţi de rezultate, deşi nu le-au putut verifica niciodată.

Fata dădu încet din cap:

— Dar mama mea? Şi tata? Vor fi foarte îngrijoraţi.

Nu vor şti ce mi s-a întâmplat. Nici măcar dacă

trăiesc sau am murit. Oameni buni, pe dumneavoastră nu vă interesează asta? Simţămintele umane nu contează?

Clayton fu încurcat.

— Poate vom găsi o cale să-i liniştim, când se vor mai limpezi apele.

Fisher se enervă pentru că pe Clayton îl luase gura pe dinainte. Aşa ceva nu se putea întâmpla vreodată. Era însă, o reacţie de evaziune tipică unuia care face spionaj de la birou. Dur în teorie, dar topindu-se îndată ce erau puşi în faţa victimei. Era ca aceia care adoră un muşchiuleţ bun în sânge dar leşină la vederea unui abator. Neîndurător pe hârtie, dar slab în practică. Din acest motiv stăteau în spatele birourilor şi îşi ziceau „ofiţeri de caz", lăsând munca murdară pe seama altora. Cei ca Fisher trebuiau să şteargă lacrimile şi sângele.

Fisher se ridică. Clayton se bucură că a găsit un pretext să plece, aşa că îl urmă. La uşă, Fisher se întoarse şi o privi cum stătea acolo, cu capul în jos.

— Mă întorc în câteva minute, Uschi.

Ea nu răspunse nimic. Fisher închise uşa şi îl trase pe Clayton în biroul de alături.

— Să nu mai promiţi vreodată oamenilor ceva ce nu vei putea să faci! Ai să pari un băiat bun, dar rezultatul e şi mai dureros, mai târziu.

— Îmi pare rău, bătrâne. Pur şi simplu, mi-a muiat inima. Trebuie să fie o situaţie îngrozitoare pentru ea, care nu e decât un copil.

— Când vine tipul ăla, Siwicki? Are nevoie de vreo preocupare cu care să-şi omoare timpul. Şi încetează să-i mai dai speranţe!

— Şi dacă nu va mai coopera?

Fisher zâmbi strâmb:

— Chiar aşa, şi tot e mai bine decât să nu facă nimic. Dacă tipul e valoros, va avea, cel puţin, cu cine să stea de vorbă. Deci, când va sosi?

— Cred că e o chestiune de zile. Hallam se ocupă de asta.

— Pleci cu avionul de seară?

— Da.

— Te conduc până-n stradă, să oprim un taxi.

Când se întoarse, fata era deja în camera ei, aşa că nu se văzură decât a doua zi dimineaţă. Refuzase să vorbească cu el toată ziua din ajun şi el nu forţase nota. Acum însă părea mai calmă. Mâncară împreună la masa de seară. Pe când ea îşi bea cafeaua, Fisher o privi.

— Vrei să stăm de vorbă despre ceva anume?

— Acum puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Cred că da. Mă numesc David Fisher.

— Şi faceţi parte din KGB-ul britanic, nu-i aşa?

— Sunt ofiţer de contraspionaj, dacă asta vrei să spui.

— Aţi fost instruit să-i distrugeţi pe oameni? Să spuneţi minciuni? Să-i răpiţi?

Fisher puse încet ceaşca de cafea pe masă şi se uită la ea.

— Uschi, şi eu aş putea spune la fel de bine ca tine:

Eşti în serviciul KGB-ului? Le furnizezi informaţii?

Despre ce? Despre ceea ce gândesc preşedinţii Reagan şi

Mitterand? Sau cancelarul Kohl? Dacă eşti sinceră, va trebui să răspunzi afirmativ. Îţi foloseşti talentul, sensibilitatea, pentru a pătrunde în mintea şi în intimitatea oamenilor. Abuzezi de o altă fiinţă omenească, fără să ştii sau fără să-ţi pese că îi faci un rău. Nu-i aşa?

Ea dădu din cap:

— N-am cum să vă combat. Vorbiţi prea bine pentru mine. De altfel, sunteţi învăţat să procedaţi aşa.

— Uschi, acum vorbesc ca de la om la om. Încerc doar să-ţi spun că şi tu poţi fi privită din mai multe puncte de vedere: Ca o fată finuţă, sensibilă şi foarte drăguţă, sau ca membru fidel al unei organizaţii de spionaj foarte redutabile. Ambele aserţiuni conţin parţial un adevăr, niciuna, însă, pe cel absolut. Tu nu te simţi ca făcând parte dintr-un serviciu de spionaj. Şi nu crezi în descrierea pe care ţi-am făcut-o eu. Aşa nu cred nici eu în ceea ce spui tu despre mine.

— Atunci, cum vă vedeţi dumneavoastră?

Fisher ridică din umeri:

— Nu sunt decât un om obişnuit, angajat pentru a-mi apăra patria împotriva celor care încearcă să distrugă liniştea noastră.

— Şi ruşii ar spune acelaşi lucru, anume că apără Uniunea Sovietică de relele capitalismului.

— Hai, mai bine, să vorbim despre situaţia ta. Vreau din tot sufletul să fac în aşa fel încât să-ţi fie cât mai uşor.

— >

— Povestiţi-mi despre american.

— Despre Siwicki?

— Da.

— Seamănă mult cu profesorul Rîkov. Numai că e mai tânăr.

— A mai făcut cercetare parapsihologică până acum?

— Da. Aceasta e specialitatea lui.

— Când soseşte aici?

— Am cerut să fie trimis cât mai repede. Probabil va sosi în următoarele zile.

— Sunteţi căsătorit?

— Nu.

— Aţi fost vreodată?

— Nu. Niciodată.

— De ce?

— Cu slujba mea, n-am vrut să-mi iau responsabilitatea unei familii. N-ar fi fost cinstit – zise el, privind-o. Dar dumneata?

— Nu, nici eu nu sunt căsătorită.

— De ce nu? Eşti foarte drăguţă. Cred că te curtează o mulţime de băieţi.

— Oamenii pe care i-am întâlnit până acum nu mă interesează.

— De ce?

Ea ridică din umeri, zâmbind. Fisher remarcă zâmbetul. Era un semn bun.

— Fie că am întâlnit savanţi care te plictisesc, fie lichele, care nu voiau decât să se culce cu mine. Singurul

bărbat care-mi place cu adevărat este profesorul Rîkov, iar el e deja căsătorit şi fericit.

Fisher dorea s-o ţină de vorbă, să nu se mai gândească la situaţia ei.

— Unde ţi-ar plăcea să trăieşti: în Germania sau în Uniunea Sovietică?

— La Akademgorodok era o comunitate mică şi nicidecum tipică pentru întreaga ţară. Dar mă gândesc la locul acela ca „acasă”, mai mult decât la Dresda. Acolo sunt păduri şi câmpii prin care îmi plăcea să mă plimb şi aveam timp să citesc şi să meditez – suspină ea. Nu cred că am ştiut să apreciez cum trebuie ceea ce-am avut şi cât am fost de fericită acolo. Până acum.

El îşi puse domol mâna pe braţul ei sprijinit de masă.

— Vom încerca să facem totul cât mai uşor posibil. Ea păru surprinsă:

— Sunteţi un om ciudat. Foarte ciudat.

— Şi-acum, e timpul să te odihneşti. Ea zâmbi.

— Şi asta este tipic pentru dumneavoastră. Orice bărbat căruia i-aş fi spus că e ciudat, m-ar fi întrebat imediat de ce. Dumneavoastră, nu. Ştiţi, fără cel mai mic dubiu, cine sunteţi. Nu aveţi îndoieli de vreun fel sau altul. Fisher e Fisher şi asta-i tot.

Fisher se ridică.

— Somn uşor, Uschi. Ne vedem mâine.

Bărbatul ieşi în grădină. Se opri pe pajişte şi privi cerul. Nu era niciun nor, iar luna aproape plină strălucea alături de luminiţele unui avion, licărind pe culoarul aerian către Tempelhof. Părea un avion militar. „Probabil american” – gândi el. Şi, stând aşa, acolo, auzi privighetoarea. Trilurile fermecătoare păreau foarte puternice în liniştea grădinii. Erau fraze muzicale scurte, urmate de note singulare, de înaltă intensitate. Se gândi la fată şi îşi întoarse privirile către fereastra ei. Era acolo. Observă ovalul palid al feţei sale şi albeaţa rochiei. Ea îi făcu un semn de-acolo, apoi se retrase.

Nu-i venea în minte nimic care să-i poată uşura situaţia. Nefericirea ei părea o rană deschisă. Doar timpul

o putea cicatriza. Nu i se spusese încă dacă va fi oprită în Germania sau vor pleca în Marea Britanie, nici dacă va mai avea vreo legătură cu ea, după începerea experimentelor.

20

Thornton se întâlni de câteva ori cu Smallwood. Niciunul din ei nu reuşi să descopere ceva nou. Ajunseseră la concluzia că Fisher trebuie să se fi căsătorit în Statele Unite, pentru că Smallwood nu găsise nici urmă de certificat în Marea Britanie.

Fotografia găsită în biroul lui Fisher fusese arătată vecinei care pretindea că o văzuse recent pe soţia lui, iar aceasta confirmase că despre ea era vorba.

Când se întâlniră în ziua aceea, Smallwood fu cel care puse problema lipsei dosarelor de lucru ale lui Fisher.

— Am întrebat-o pe fata de la registratura centrală ce s-a întâmplat cu dosarele retrase, iar ea mi-a spus că asemenea cazuri au fost foarte rare. Nu ştia care le era soarta, dar părea să creadă că se distrug. Dar am mai făcut nişte cercetări pe ici-colo şi am aflat că, undeva, în Wales, există un bunker în care se păstrează dosarele strict secrete. E înregistrat la noi sub denumirea de… – zise Smallwood, deschizându-şi agenda… „Unitatea Arhivelor Generale”. Asta ar putea însemna mult, sau nimic – zise Smallwood zâmbind. Cine poate şti?

— Am să-l întreb pe Hallam dacă ştie mai multe. E clar că nu vrea să discute despre aceste dosare care lipsesc.

Mi-am dat seama de asta încă din prima clipă în care am pus problema.

— Să fiu în locul dumitale, n-aş face asta, şefu’. O să şteargă toate urmele.

— De ce spui asta?

— Sunt absolut sigur că aşa se va întâmpla. Vă cam duc cu zăhărelu’, şefu’ – zise el, uitându-se la Thornton.

— Zi-i mai departe!

— Am mai văzut eu chestii d-astea. Ştiu eu semnele.

— Ce semne?

— Ooo, dosarele care lipsesc. Probabil că oferă indicii

vagi sau chiar să ne conducă pe o cale greşită. Aveţi impresia că, dacă Fisher ar lipsi cu adevărat, ne-ar pune numai pe noi doi să-l căutăm? O armată de oameni ar trage zi şi noapte, să-l găsească.

— Altceva?

— Da. În ultimele zece zile am fost urmărit de doi bărbaţi şi de o fată.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur – zise el zâmbind. Din fericire, nu prea sunt grozavi. Eu cunosc Londra de o mie de ori mai bine ca ei. Sunt, probabil, tinerei, începători în Brigada cinci, care îşi fac ucenicia cu mine, în loc să se ducă la Southampton. Apoi, mai e aşa-numitul conac de la Wadhurst. Când am ajuns noi acolo, ei cercetaseră locul de săptămâni întregi. Aşa că, dacă era ceva de găsit, ei au făcut-o cu mult înainte. Deci, de ce nu ne lasă să intrăm acolo?

— Cred că e timpul să am o discuţie serioasă cu Hallam.

— Pot să vă fac o sugestie?

— Zi-i.

— Nu-i spuneţi că m-am prins că sunt urmărit. S-o ţinem pentru noi.

Hallam ascultă cu atenţie tot ce-i spuse Thornton, iar când acesta termină, zise:

— Asta-i tot?

Thornton răspunse:

— Da, domnule.

— Bine. Hai să analizăm câteva puncte. Mai întâi, ce înţelegi dumneata prin dosare lipsă? Nu e deloc aşa. Ele nu lipsesc. Au fost pur şi simplu retrase. Şi mi se pare, am explicat deja de ce. Sunt acolo materiale care se ocupă de dezertări şi n-am de gând să pun viaţa unor oameni în pericol, dând în vileag nume şi operaţiuni ce nu sunt, oricum, relevante pentru sarcina pe care o ai dumneata de îndeplinit.

Apoi, ceea ce numeşti lipsă de cooperare a celor patru din comitet. În ultima vreme, Fisher a stat cam mult

peste graniţă. Mai ales în Germania. Niciunul din noi nu a prea avut contact cu el. Iar a face comentarii în legătură cu cineva, influenţând în felul acesta atitudinea celor din jur, ar fi un act iresponsabil din partea noastră. Nu uita, Fisher a fost, ca şi tine, ofiţer operativ, pe când noi, noi am stat mai mult prin birouri. Cele două părţi nu prea au ocazia să se vadă. Putem avea lesne o părere greşită unii despre alţii. Noi suntem legaţi de Londra tot timpul, pe când ei hoinăresc prin toată lumea. Distanţa dintre cele două părţi duce la necunoaştere, chiar şi atunci când lucrezi cu un om de ani de zile.

Şi, în final, conacul de la Wadhurst. După părerea dumitale, e chiar aşa de important?

Thornton ridică din umeri:

— Nu ştiu, domnule. E ceva ce i-a aparţinut lui

Fisher. Trebuie să fie vreun semn, ceva, care să ne dea o indicaţie despre unde-ar putea fi el.

Hallam scoase nişte chei dintr-un sertar şi le aruncă pe birou. Erau legate cu sârmă.

— Iată cheile casei. Nu mai e nimeni acolo. Eşti liber să te duci şi să verifici, dacă asta te linişteşte. Mai ai ceva?

Thornton ezită o clipă şi inspiră adânc:

— MI5 ştie de dispariţia lui Fisher?

— Doamne fereşte! Ce te face să-mi pui o astfel de întrebare?

— Mi-a spus Smallwood că e urmărit de vreo zece zile.

Hallam păru uşurat:

— Băieţii ăştia scoşi de la naftalină, ca Smallwood, văd spioni la fiecare colţ de stradă. Pe vremea lui, urmăririle aveau mare importanţă, în antrenarea viitorilor agenţi. Şi, să recunoaştem, au trăit timpuri bune. Plus că se avea mereu impresia că SIS e supravegheată de fratele său mai mare. Vreau să te asigur, oricum, că MI5 nu a fost anunţat şi sunt convins că secretul n-a părăsit această clădire. E-n regulă?

— Da, domnule.

Pe când Thornton se ridica, Hallam făcu un semn:

— Să nu uiţi cheile. Să mi le aduci înapoi!

Thornton şi Smallwood sosiră la Wadhurst pe la mijlocul dimineţii. Mergând pe potecă, observară că iarba fusese de curând tăiată şi aranjată, iar straturile de flori frumos alineate.

Cheia cea mare se răsuci uşor în broasca de curând unsă. În hol, ferestrele formate din romburi mici de sticlă permiteau pătrunderea luminii şi pe tavan se vedeau grinzile masive, susţinute de coloane mari. Se simţea miros de dezinfectant. Thornton se întoarse spre Smallwood:

— Am să fac eu parterul. Dumneata du-te la etaj.

— Şefule, cauţi ceva anume?

— Nu. Nimic special.

Thornton zâmbi, văzându-l pe Smallwood urcând scările largi cu grijă, ţinându-se cât mai aproape de perete. Exact cum se recomanda în vechiul lor curs, ca să nu facă zgomot şi să evite scârţâiturile.

În ciuda grinzilor de stejar şi a podelei frumos lustruite, bucătăria şi sufrageria erau moderne, cu dulapuri albe suspendate şi cu un şir de vase de email nou-nouţe. Spre deosebire de apartamentul din Tumham Green, bufetele erau pline de porţelanuri şi de tacâmuri, de pacheţele şi de conserve, şi de alte lucruri necesare existenţei normale de familie. Se aflau acolo tot felul de lucruri în cantităţi mai mari decât le-ar fi fost necesare celor doi pe care-i întâlnise ultima oară când venise aici.

Privind prin celelalte camere, se vedea că se locuise tot timpul în această casă. Pe rafturi, o mulţime de cărţi. Tablouri pe pereţi. Ornamente, vaze şi alte fleacuri care indicau personalitatea cuiva.

Majoritatea cărţilor erau în format de buzunar. Vreo zece – douăzeci de clasici, editaţi de Penguin. Un şir lung de romane moderne. Câteva volume cartonate în germană, cu clasici. Thomas Mann era bine reprezentat. Mai erau câteva cărţi de istorie naturală şi câteva ghiduri turistice ale Marii Britanii.

Pe un raft lung, alb, se afla o combină muzicală miniaturală, cu două difuzoare stereo. Discuri nu erau; în

schimb, văzu vreo treizeci de casete gata înregistrate cu cele mai cunoscute concerte simfonice, dar şi cu Fats Waller şi Duke Ellington. Thornton puse vreo două casete şi constată că era ceea ce scria pe ele: Concertul numărul unu pentru pian al lui Rahmaninov şi Concertul pentru vioară al lui Dvořák.

Decorul şi mobilierul dădeau impresia de gust tipic clasei mijlocii. Era cuminte, fără îndrăzneli. Totul părea destul de demodat, ca şi cum ar fi fost cumpărat la mâna a doua. Bucătăria era singurul loc unde, se pare, fuseseră cheltuiţi ceva mai mulţi bani. Probabil că sotia lui Fisher

— >»

gătea cu pasiune.

Smallwood raportă că în dormitoare nu era nimic interesant, unul din ele fiind chiar gol. Două dormitoare duble şi unul single erau bine mobilate şi tot acolo se mai aflau o baie mare şi o încăpere mai mică pentru duş. Thornton urcă să se convingă cu ochii lui. Smallwood avusese dreptate.

Stăteau amândoi sus, la capătul scărilor, când Thornton îşi ridică ochii şi văzu pe tavan o trapă de lemn.

— Pare că e uşa care duce în pod.

— Vrei să mă caţăr şi să arunc o privire acolo, şefule?

— Du-te să vezi dacă nu e vreo scară în garaj.

Smallwood fixă scara uşoară de aluminiu de două cârlige de lângă trapă.

— De obicei, există un cârlig, prin care chestiile astea se pot deschide.

În vreme ce Smallwood se dădea la o parte ca să se ferească de trapă, văzu că pe faţa sa interioară se afla o altă scară de metal. O trase, iar Thornton mută din drum cealaltă scară.

Smallwood urcă primul şi observă că la capătul scării se afla un întrerupător prins în podea. îl apăsă şi deodată se aprinse o lumină fluorescentă, tremurătoare. Thornton urcă şi el, încet, după Smallwood.

Încăperea era destul de mică, iar pe jos, dintr-un perete în altul, se afla un covor elastic de cauciuc gros. În

faţa unei măsuţe se găseau două fotolii confortabile, unul lângă altul. Pe peretele opus era un raft lung şi adânc, pe toată lungimea camerei, acoperit cu un strat subţire de plută. Chiar deasupra, se afla un tub de ebonită prin care treceau patru cabluri ce duceau spre patru prize duble amplasate de-a lungul peretelui. Pe raft, erau un magnetofon Revox cu două role de bandă goale, foarte mari, un radio ICOM IC-R70, pe unde scurte, şi două receptoare de telefon, unul roşu, unul alb, cu o bară neagră la mijloc. Pe o etajeră mică de deasupra, se afla un dispozitiv de demagnetizare BIB, un aparat de proiecţie Leitz de 35 mm şi şase cutii cenuşii de plastic, precum şi un telefon fără fir, patru topuri de hârtie şi o planşetă cu clame.

Thornton porni radioul. Pe un fond muzical care se pierdea se auzi o voce: *Hier ist der Sender „Frieden und Fortschritt”*. Era Radio Moscova, serviciul de propagandă pentru străinătate, în limba germană, pe lungimea de undă de 11860 kHz. Cablul de antenă din spatele aparatului ducea spre panourile care antifonau camera. Nu era nici urmă de bandă de magnetofon şi nici dispozitive în casetele cenuşii. Telefoanele fuseseră şi ele deconectate.

Pe peretele din faţă atârnau două postere înrămate, amândouă moderne ca stil şi înfăţişând peisaje de la ţară.

Unul reprezenta un peisaj la marginea unei păduri, în care ceaţa se ridica deasupra copacilor, iar al doilea, un gard viu, cu flori sălbatice, de-a lungul unui lan de porumb, pictat în stil realist. Amândouă purtau semnătura aceluiaşi artist, indescifrabilă.

— Ce puteţi desprinde din toate astea, domnule Thornton?

— Habar n-am! Radioul e doar un receptor, fără posibilitate de transmisie. Poate nu e decât o cameră de hobby. Fotografie şi muzică. E prea confortabilă pentru a fi o încăpere în care se munceşte. Bănuiesc că ai observat că nu e niciun televizor în casă, deşi antena dublă de pe acoperiş poate prinde ambele canale BBC, plus Thames din Londra şi TVS din Maitistone. Iar combina nu are decât

antenă interioară.

— La capătul raftului se află un pat pliant şi o saltea. Thornton se aplecă şi privi.

— Da, da. Nu observasem. Cum arăta garajul?

— Dezordine. Tot felul de lucruri obişnuite pentru un garaj. O maşină de tuns gazonul, pâlnii de benzină, câteva unelte, un cauciuc uzat. Nimic interesant.

— Ce impresie generală ai despre locul ăsta?

— Aş zice că e casnic cu totul, excepţie făcând această cameră.

— Şi eu am aceeaşi părere. Totuşi, e ceva ciudat. Camera aceasta nu se potriveşte deloc cu restul casei. E ca şi cum aici ar fi locuit altcineva, diferit de cei doi Fisher. Un chiriaş. Numai că nu sunt condiţii de locuit aici, sus. Nici toaletă, nici bucătărie. Cu toate acestea, e mai curat decât în restul casei, parcă praful e şters mai de curând. Şi de ce oare cineva a scos tija aceea cu cârlig, cu ajutorul căreia se poate deschide trapa, făcând, în felul acesta, pătrunderea în încăpere mai dificilă? Cine a luat-o trebuie să fi ştiut că, în ciuda lipsei acesteia, dacă vrei să pătrunzi aici, nu e imposibil.

21

Când Schaeffer primi telefon de la secretara directorului să se prezinte imediat acolo, presupuse că era vorba despre sugestia pe care i-o făcuse el, în legătură cu conectarea rapoartelor de pe teren la computerul central. Toţi fuseseră de acord că era un lucru bun şi că timpul de distribuţie ar fi scăzut la jumătate.

În momentul în care intră Schaeffer, O'Hara vorbea la telefon, dând din cap, în vreme ce asculta, răspunzând monosilabic. Suspină când puse, în sfârşit, receptorul jos şi făcu semn către unul din scaunele din faţa biroului.

— Ia loc, Schaeffer.

Acesta întoarse încet scaunul cu faţa spre director, observând cum acesta îl studia cu ochii lui căprui. Ştia că privirea şefului era înşelătoare. Thomas Fitzgerald O'Hara era un politician care jucase un rol major în campania electorală a Preşedintelui. Talentul lui era că ştia să aleagă

grâul de neghină.

— Spune-mi, cu ce se ocupă departamentul tău, în momentul de fată?

— După cum ştiţi, nu e un departament mare. Exa minăm şi îmbunătăţim modul de centralizare a muncii de teren, pentru cei care trebuie să opereze.

— Aţi depăşit bugetul?

— Nu, domnule. Suntem la fix.

— Mai ai şi alte responsabilităţi? Ceva lateral? – zise el, făcând un semn vag cu mâna.

— Nu, domnule.

O'Hara îşi împreună mâinile şi se aplecă peste birou. Apoi zise foarte liniştit:

— Ce s-a întâmplat cu suma de o sută de mii de dolari, care era destinată operaţiunii „Aeolus"?

— Nu înţeleg, domnule. Totul e scris în acte.

— Cum se face că aceşti o sută de mii de dolari au ajuns într-un cont special, la o bancă comercială din Londra?

— I-am pus acolo, în speranţa că operaţiunea ar fi reluată.

— Dar de ce la Londra?

— SIS a decis să pună bazele operaţiunii de cooperare, dacă e de acord şi Langley. Aceasta era contribuţia noastră.

O'Hara dădu încet din cap şi Schaeffer crezu o clipă că a scăpat. Apoi, auzi cuvintele şi văzu mânia de pe faţa şefului.

— Domnule Schaeffer, unul din asistenţii mei personali se află acum în biroul dumitale. Pentru că, din acest moment, eşti concediat. Vom trimite un raport la Pentagon, cum că ai fost scos la pensie, într-un mod dezonorant şi cu pensie redusă. Consideră-te norocos că atât Pentagonul cât şi CIA nu sunt în situaţia potrivită pentru a te trimite în puşcărie. Ai minţit, ne-ai înşelat şi ai conspirat într-o manieră pe care eu o găsesc de neconceput. Mi se pare de domeniul fantasticului tot ce-ai făcut cu Londra. I-ai minţit până şi pe ei, cum că ai avea

aprobarea agenţiei noastre – adăugă întinzându-se pe spate, până când scaunul lui masiv pocni. Şi-acum, piei din ochii mei!

— Vă asigur, domnule, că intenţia mea…

— Ieşi afară, omule! Ieşi afară. Vei fi escortat la maşină, după ce ţi se va face percheziţie corporală, iar dacă mai iei vreodată legătura cu cineva de-aici, îţi jur că vei fi arestat.

Schaeffer se ridică încet, deschise gura să spună ceva, văzu mânia nestăpânită de pe faţa lui O'Hara şi, răzgândindu-se, porni spre uşă.

Pe omul care îl percheziţiona în biroul unde fusese condus şi care îi luă cartea de identitate înmânându-i doar efectele personale, îl cunoştea de ani de zile. Apoi, când fu escortat la maşină, se întoarse şi zise:

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că se va sfârşi aşa, Brett.

Celălalt ridică din umeri:

— Cred că ţi-ai ieşit din minţi, bătrâne, cu toată idioţenia pe care ai făcut-o în ultimele luni. Ai răscolit pe toată lumea şi toţi marii mahări de-aici s-au căznit cât au putut să domolească focul pe care l-ai aprins tu.

Omul văzu lacrimile curgând pe obrajii tăbăciţi ai lui Schaeffer şi nu mai zise nimic. Rămase acolo, până când luminile din spate ale maşinii se pierdură în întuneric.

Pe la ora două noaptea, Hallam fu trezit de soneria telefonului. Era de la Langley. Stătea pe marginea patului încercând să nu se gândească la implicaţiile spuselor omului de la CIA Când acesta termină de vorbit, puse receptorul jos, se îndreptă încet către baie, se spălă, se bărbieri şi se îmbrăcă. Înainte de a pleca la Century House, îi lăsă un bileţel Gabriellei.

Ajuns în biroul său, se aşeză şi începu să se gândească la ce avea de făcut. Întinse de câteva ori mâna spre telefon, dar se răzgândi. N-avea niciun rost să scoale pe toată lumea. De fapt, nu era o urgenţă. Numai că această indecizie îl chinuia cumplit. Fu tentat să-l sune pe Fisher şi să pornească lucrurile. Poate el avea o idee mai

bună. Bineînţeles, şi el, Hallam, se putea gândi la multe, dar era bine să afle şi alte alternative, care îi scăpau pe moment.

Lăsă un mesaj la ofiţerul de serviciu să fie anunţat imediat ce soseau ceilalţi. Acesta îi aduse aminte că

Seymour era la Camberra şi că nu avea să se întoarcă mai repede de zece zile.

Abia pe la zece dimineaţa Hallam îi sună pe MacLeod şi pe Clayton, să vină la el în birou. Aceştia se aşezară pe fotoliile mari de piele din faţa lui şi îl priviră. Hallam zise:

— Am primit un telefon de la Langley, azi-noapte.

Mă tem că nu sunt veşti bune – spuse el după o pauză. Au anulat înţelegerea. De fapt, după spusele tipului care m-a sunat, nici n-a fost vreo înţelegere. Schaeffer a făcut totul de capul lui, sperând că operaţiunea va fi încununată de succes. Nimeni, însă, la niciun nivel, nu l-a autorizat să acţioneze. Nici nu ştiau ce face el, până ieri.

Clayton zise calm:

— Şi cu Schaeffer ce s-a întâmplat?

— Se pare că l-au dat afară. L-au scos la pensie forţat. Nu mai are ce căuta la CIA Amicul nostru a cam păţit-o – adăugă Hallam, privindu-i. Oricum, Schaeffer ne interesează mai puţin. Problema noastră e fota. Ce naiba facem cu ea?

MacLeod ridică din umeri:

— O trimitem înapoi. O trecem graniţa.

Hallam îl privi pe Clayton şi zise:

— O să ajungă într-un lagăr, în gulagul lor. Nimeni n-o să creadă c-a fost răpită. Şi chiar dacă ar crede-o, ar rămâne o suspectă. Vor presupune că am convertit-o. Iar dacă o lăsăm acolo unde e, îţi dai seama ce-o să-i facă

KGB-ul.

Clayton dădu din cap:

— Nu ne putem permite să speculăm, Bill. Hai s-o trecem graniţa şi treaba lor ce-o să facă. În fond, e treaba

KGB-ului.

Hallam sugeră:

— Hai s-o lăsăm să trăiască în Berlinul de Vest. îi

fixăm o sumă, îi creăm o nouă identitate…

Clayton dădu din cap.

— Oricum, au s-o găsească, mai devreme sau mai târziu. Şi, înainte s-o ducă într-un lagăr, au să facă o conferinţă de presă şi-au să spună ce s-a întâmplat.

MacLeod adăugă:

— Probabil c-au s-o facă oricum, dacă o trecem peste graniţă.

Clayton scutură din cp:

— Mă îndoiesc. Dacă o găsesc în Berlinul de Vest, mai întâi o vor urmări. Au să vadă dacă lucrează sau nu pentru noi. Dacă însă nu o trecem peste graniţă, nu vor fi niciodată siguri.

Hallam zise liniştit:

— Deci, ce facem cu ea? MacLeod zise:

— O trimitem înapoi. Clayton ridică din umeri:

— Cred că e singura soluţie. Hallam respiră adânc:

— Bun. Am să-i spun lui Fisher să se ocupe de asta. După ce plecară, Hallam se apropie de birou şi rămase în picioare, uitându-se spre fluviu. Nu discutaseră chestiunea în amănunt. Se cam eschivaseră. Erau vulpoi bătrâni şi ştiau că, în munca lor, n-aveau cum să evite violenţa şi situaţiile neplăcute. Dar asta era între ei, profesioniştii. Agenţii din reţeaua de spionaj cunoşteau riscurile, în cazul în care ar fi fost prinşi. Erau antrenaţi să se apere şi să scape din tot felul de situaţii, cu orice preţ. Dar fata nu era de-a lor. Era doar un pion inocent. În ciuda acestui lucru, logic se putea considera că e şi ea vinovată. În fond, era sub comanda KGB-ului. Le furnizase mii de informaţii despre ceea ce gândeau oamenii de stat. Oamenii care luau decizii în legătură cu poziţia naţiunilor lor faţă de Uniunea Sovietică. Făcea parte din KGB la fel ca toţi cei care lucrau acolo, fără să ştie.

Hallam se uită la ceas. Era aproape unsprezece, iar Fisher trecea pe la hotel, pentru recepţionarea mesajelor, pe la amiază. 11 va anunţa că vor avea o convorbire telefonică la ora patru.

Cu Fisher nu se putea comunica decât prin telefon.

Casa din Berlin nu avea fax, iar aparatura de transmisie de la ei nu putea fi folosită, deoarece nimeni nu avea voie să ştie că Fisher e la Berlin. Cu atât mai puţin unde se afla cu exactitate.

Era patru şi zece când Fisher răspunse la telefon, în camera sa de hotel.

— Sunt Hallam. A intervenit ceva. Nu voi intra în detalii, la telefon. Prietenii noştri de peste ocean au anulat înţelegerea. Trebuie să duci pachetul înapoi.

Urmă o pauză lungă, după care Hallam adăugă:

— M-auzibine?

— Da, te aud – zise Fisher şi se opri o clipă. Ştii ce-nseamnă asta, nu-i aşa? Pachetul va fi distrus în tranzit

— Sper să nu fie-aşa. Dar, mă tem că asta-i situaţia. N-avem de ales.

— Trebuie să fie o cale, Hallam. Trebuie să se mai gândească.

— Am hotărât deja, Fisher. Nu mai încape niciun fel de discuţie.

— Cât timp am la dispoziţie? Nu vreau să mă grăbesc şi să înrăutăţesc şi mai mult lucrurile.

— Nu e nevoie să te pripeşti.

— Atunci, cât timp mai am?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Aş zice, o săptămână, zece zile…

— N-aş putea să vin să stăm de vorbă?

— E un ordin, Fisher.

Hallam fu tentat să închidă telefonul, pentru a da greutate spuselor sale. Dar asta l-ar fi înfuriat şi mai tare pe Fisher. În vreme ce se gândea, auzi un declic de la celălalt capăt al firului. Fisher i-o luase înainte. Dar îi era recunoscător pentru asta. Într-o săptămână, toate astea vor fi uitate. Fisher ar trebui să ştie să se descurce.

Hallam lua zilnic legătura cu el, să vadă dacă a rezolvat problema. În final, replicile laconice şi evazive ale lui Fisher începură să-l scoată din sărite.

— I-ai spus fetei ce plan avem?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu m-am hotărât încă ce voi face.

— Uite care-i treaba, n-am de gând să fac mai mult zgomot pe chestia asta decât merită, dar să ştii că nu-mi schimb hotărârea.

— Poate c-ar trebui să veniţi voi aici, să vă ocupaţi de toate.

— Vorbeşti serios?

— De ce nu?

— Bine. Am să-l trimit, mâine, pe MacLeod. El îi va spune persoanei ce avem de gând. Apoi, o trecem graniţa şi-ai să fii cu conştiinţa împăcată.

— Dar conştiinţa lui MacLeod?

Hallam închise telefonul.

În seara aceea, Fisher vorbi cu fata, conştient fiind că e alături de ea, împotriva alor săi.

— Mâine vine un coleg de-al meu, să discute cu tine. îl cheamă MacLeod. Îţi va da nişte veşti care, cred, au să-ţi placă.

— Atunci, de ce pari atât de supărat?

— Ascultă ce-ţi spun, Uschi, n-am de gând să-ţi spun acum ce-ţi va propune el, pentru că îşi va da seama după mimica ta că ştii despre ce e vorba – zise el şi făcu o scurtă pauză. Când îţi va spune ce-ai de făcut, te rog să fii de acord, chiar dacă nu-ţi place. Pur şi simplu, să fii de acord, ai înţeles?

— Da – zise ea, ezitând. Se pare că nici dumneata nu eşti de acord…

— Uschi, va trebui să ai încredere în mine. Fă ceea ce-ţi spun şi prefă-te că accepţi ce-ţi va spune. Bine?

— Da, aşa voi face.

MacLeod îi telefonase din Tegel, dar Fisher nu se oferise să vină să-l ia. I-l prezentase fetei şi stătuse acolo, impasibil, ascultându-l pe MacLeod.

— Ne cerem iertare din tot sufletul, domnişoară Jaeger, dar a fost o greşeală cumplită din partea noastră.

Am dori să vă ducem înapoi, cât mai repede posibil. Aş zice, în zilele care urmează. Vă convine?

Fisher o privi cum dă din cap:

— Da, vă mulţumesc.

MacLeod zâmbi larg, întinzându-i un plic:

— Aveţi aici o mie de mărci, domnişoară. * Poate doriţi

— *9* I

să cumpăraţi ceva pentru părinţii dumneavoastră.

— Vă mulţumesc foarte mult.

Fata puse plicul alături, pe canapea, fără să-l deschidă. MacLeod se ridică, întinzându-i mâna, iar când acesta i-o dădu pe a ei, zise:

— Călătorie plăcută, draga mea. Şi, încă o dată, mii de scuze.

Se întoarse să se uite la Fisher, apoi ieşiră împreună pe hol.

— De ce-ţi făceai probleme, David? N-ai văzut ce uşor a-nghiţit momeala?

Fisher îi indică un telefon:

— Am programat numărul de la taxiuri. Ridică-l şi chemă unul. Îţi doresc să ai un zbor plăcut.

MacLeod îl privi.

— Ţi-e bine, prietene? Mi s-a părut că n-ai nimic împotrivă.

Fisher respiră adânc, deschise gura să zică ceva, apoi o închise la loc atât de strâns, încât maxilarul îi pocni uşor, ca o capcană.

— La revedere, MacLeod. Acesta dădu din cap:

— La revedere. Unde ziceai că e telefonul?

Fisher i-l arătă, îi întoarse spatele şi se duse direct în cameră, unde o găsi pe fată stând în acelaşi loc, pe canapea.

22

Fisher aşteptă până terminară micul dejun, apoi zise:

— Dacă te-aş duce înapoi, la graniţă, ce-ai face? Ea ridică din umeri:

— Aş trece şi le-aş povesti ce mi s-a întâmplat.

— Şi ce crezi că ar urma?

— M-aş întoarce la Moscova şi, apoi, la mine acasă.

— Chiar crezi c-au să te lase să faci asta?

— Bineînţeles. De ce nu? N-am făcut nimic rău.

— Crezi c-au să te creadă?

— Cum să nu! – ripostă ea, indignată. Doar le voi spune adevărul.

— Şi ai impresia c-au să te creadă?

— De ce să nu mă creadă?

— Vor bănui că ai dezertat şi că te-am trimis înapoi, să-i spionezi.

Ea zâmbi:

— Arăt eu a spion? Nu sunt decât o fată obişnuită.

— Cum crezi că arată spionii?

— Sunt agresivi şi, de obicei, bărbaţi. Bărbaţi duri. Ca dumneata.

— Nu-ţi pui problema că vor crede că ai fost interogată, aici, despre activitatea alături de profesorul Rîkov?

— Am să-i asigur că aşa ceva nu s-a întâmplat.

— Iar ei au să te creadă pe cuvânt?

— Bineînţeles. De ce să n-aibă încredere?

Fisher se uită la ea lung. Era incredibil de naivă. Dar, ţinând cont de existenţa retrasă în Siberia, alături de mama ei, cu siguranţă că politica şi viaţa reală nu constituiseră preocuparea ei de căpătâi. În cazul ei, se putea vorbi mai degrabă de inocenţă, decât de naivitate. Era inteligentă dar nu avusese niciodată ocazia să fie suspicioasă, sau vicleană, sau ipocrită. Părea un personaj din cărţile Louisei M. Alcott. Cum s-o convingă că era în pericol? Dacă ar fi fost după dorinţa celor de la Londra, ar fi fost încântaţi de inocenţa ei. Trece-o graniţa şi las-o în ghearele şacalilor ălora! Nu-i nicio problemă!

Fisher se ridică:

— Hai să mergem puţin în grădină, până nu se face prea cald.

Sub o salcie plângătoare se afla o bancă şi Fisher o conduse acolo. Dimineaţa era prea frumoasă pentru ce

avea el de făcut. Două mierle stăteau nemişcate în iarbă, la pândă, iar un sturz scotea triluri plăcute în gardul de păducel. El se întoarse spre ea:

— Vreau să mă asculţi cu multă atenţie. Uschi. Şi, înainte de a începe, te asigur că tot ce-ţi voi spune e adevărat, îţi jur că-i aşa. Îţi cer să mă crezi. Nu pentru mine, pentru binele tău. Bine?

Ea aprobă:

— Bine – zise ea, fără convingere.

— Mai întâi, ai noştri mi-au spus să te trec graniţa la loc. Aşa cum zicea şi MacLeod, vor ca lucrul acesta să se întâmple cât mai repede. Eventual, în următoarele două-trei zile.

— Şi, care-i problema? Şi eu vreau asta.

— Bun. Şi-acum, am să-ţi spun ce se va întâmpla, cu siguranţă, de partea cealaltă a Zidului – adăugă el şi făcu o pauză. Când vei spune cine eşti şi că nu ai niciun fel de acte, te vor duce la Poliţia secretă germană, în Normannenallee. După un scurt interogatoriu, te vor da pe mâna KGB-ului, care se află în aceeaşi clădire. Te vor interoga, la rândul lor, vreo câteva zile, apoi vor trimite totul la Moscova. Următoarea fază va fi arestarea mamei şi a tatălui tău poate. Dacă lucrul acesta nu s-a şi întâmplat.

— De ce-ar face aşa ceva?

— Pentru că ar putea presupune că părinţii tăi au fost la curent cu dezertarea ta.

— Dar eu n-am dezertat.

— N-au să te creadă, Uschi.

— De ce să nu mă creadă?

— Pentru că, de câte ori prind un dezertor, acesta jură c-a fost răpit. Aşa sunt şi-ai noştri. Dacă m-aş duce în Germania de răsărit, fără să mi se ordone, şi-apoi aş fi prins şi readus acasă, nici ei nu m-ar crede pe mine.

— Dar e o prostie.

— Poate, dar asta-i situaţia. Nu există excepţii. Să revenim, însă, la Moscova. Vei fi închisă în penitenciarul KGB-ului, Lubianka. Te vor interoga săptămâni întregi. Poate, chiar luni sau ani. Vor folosi atât metode de

intimidare fizică, precum şi psihologică, pentru a te face să mărturiseşti că ai dezertat. Îţi vor spune că din cauza ta îi supun şi pe părinţii tăi la acelaşi tratament. Ţi se va spune că te iartă, dacă semnezi că ai dezertat şi că părinţii tăi ştiau despre asta.

— Ce înţelegi prin metode de intimidare psihică şi fizică?

— Păi, prin intimidare fizică înţeleg că te vor bate. Iar prin cele psihologice, că au să te pună, de exemplu, faţă în faţă cu mama ta, care va fi plină de vânătăi şi de lovituri. Şi îţi vor spune că toate acestea se întâmpla din cauza ta, că nu vrei să semnezi mărturisirea. Şi asta poate dura ani de zile. Indiferent ce-ai spune, nu te vor crede. Să zicem că, până la urmă, vei fi atât de slăbită şi de bolnavă, încât vei semna declaraţia. Atunci, vei fi trimisă într-un lagăr de muncă din Gulag. Părinţii tăi vor fi trimişi în altele.

Ea rămase vreo câteva minute, cu capul plecat. Apoi, îşi ridici încet privirile şi se uită în ochii lui:

— Cum să te cred?

— Nu ştiu. Va trebui să hotărăşti.

— De ce mi-ai spus toate astea, când puteai pur şi simplu să mă treci graniţa, aşa cum ţi s-a ordonat?

— Cred că diferenţa dintre cei de la Londra şi mine e că pentru ei nu eşti decât un nume, pe când pentru mine eşti o persoană în carne şi oase. Sunt de părere că nu meriţi să fii trimisă înapoi şi să treci prin toate acele chinuri.

— De ce?

— Pentru că ai fost răpită de noi. Eşti complet nevinovată. Şi, stând de vorbă cu tine în ultimele zile, mi-am dat seama că nu prea cunoşti lumea reală. În Siberia, ai trăit ca într-o poveste cu zâne şi feţi-frumoşi. Oricum, nici măcar cei care au de înfruntat viaţa reală din Uniunea Sovietică nu ştiu metodele folosite de KGB. Ştiu, bineînţeles, că trebuie să le fie frică de ei, dar sunt siguri că, dacă nu fac nimic rău, sunt feriţi de necazuri cu poliţia

secretă. Nu pot sau nu vor să creadă că oameni nevinovaţi ar putea fi trataţi ca infractori şi criminali, dacă aşa vrea KGB-ul.

— Şi ce vor zice cei de la Londra, dacă nu mă treci dincolo?

— N-am să le spun că nu le-am îndeplinit ordinul. Nu vor şti niciodată.

— Au să te chinuie dacă află?

El zâmbi:

— Să zicem că nu le-ar prea conveni aşa ceva. Oricum, n-au să afle. Sunt de prea multă vreme în serviciul ăsta, ca să nu mă descurc.

— De ce-am fost răpită?

— Din cauza muncii tale cu profesorul Rîkov.

— Dar sunt atât de neimportantă în munca lui! De ce nu l-ai răpit pe el?

— N-aveam cum să facem aşa ceva. El e în Siberia, dar tu ai venit în Berlinul de Est să-ţi vezi tatăl. Şi, oricum, contribuţia ta e mult mai importantă decât a profesorului Rîkov.

— De unde-aţi ştiut că vin în Berlinul de Est?

— Ne-a spus cineva care lucrează pentru americani, de-acolo, din Academgorodok.

— Şi de ce-a făcut-o?

— Pentru că, întâmplător, îi urăşte pe ruşi.

— Cum se face că tatăl meu nu a apărut la aeroport?

— Am pus pe cineva să-i spună că vei sosi cu alt zbor, mai târziu.

— Deci, nişte oameni din Londra, care nu ne cunosc nici pe mine, nici pe mama şi nici pe tatăl meu, pot, pur şi simplu, să ia nişte decizii care să ne ruineze familia, viaţa, totul!

— Mă tem că da. Pentru ei, tu nu eşti doar Ursula Jaeger.

— Dar ce sunt eu pentru ei?

— Eşti o tânără dăruită cu un talent deosebit, cu un simţ în plus, care lucrează pentru KGB.

— Cum să lucrez pentru KGB? N-am întâlnit nici

măcar o dată în viaţă pe cineva de-acolo.

— Experimentele lui Rîkov cu tine sunt plătite de KGB.

— Vrei să spui că ei îl văd pe profesorul Rîkov ca pe un kagebist?

— Da. E, poate indirect, un angajat al KGB-ului care face ce-i cer aceştia.

— E un bătrân liniştit şi cumsecade, care n-ar face rău nici unei muşte.

— Cu toate acestea, aşa îl văd cei de la Londra. Un kagebist, iar tu, asistenta lui. Şi experimentele voastre înseamnă spionaj. E foarte clar.

— Şi tot ce-au vrut oamenii voştri a fost să opriţi experimentele?

— Nu. E mai mult decât atât. Americanii au lucrat şi ei la ceva asemănător. Voiau să te convingă să colaborezi.

— Fantastic, nu-i aşa?

— Ce?

— Eu, stând într-o încăpere cu un profesor, în Siberia, discutând şi muncind, apoi ducându-mă acasă seara unde o întâlneam pe mama. Eu, citind cărţi şi plimbându-mă prin pădure. Şi-acum, iată, nişte necunoscuţi din America şi din Anglia care decid totul. Uite-aşa! – zise ea, pocnind din degete. Nici n-a fost nevoie de convingere, de discuţii – adăugă cu glasul înecat de lacrimi. Nu e cinstit. Nu-i aşa?

— Aşa e, Uschi. Dar aşa e la război, fie el rece, sau fierbinte. Oamenii sunt prinşi în capcană.

— Şi cei nevinovaţi?

— Uneori. Numai că tu nu eşti considerată inocentă, ci un vânat adevărat. Faci parte din spionajul sovietic şi acum trebuie să plăteşti. Dacă oamenii voştri m-ar prinde pe mine, m-ar toca mărunt în maşinăriile KGB-ului.

— Oamenii din ţara dumitale ştiu că se petrec astfel de lucruri?

— Nu, marele public nu. E cam la fel ca în Uniunea Sovietică. Oamenii bănuiesc ei ceva. Când partea adversă face o greşeală, apare justificarea propriei poliţii secrete.

Şi când ai tăi sunt prinşi în flagrant delict, ai motive să spui c-ai făcut-o din raţiuni bine întemeiate. E o practică veche, Uschi.

Ea îşi luă privirea de la el, îndreptându-şi-o spre casă. Părea calmă şi liniştită. Perdelele fluturau încetişor în bătaia brizei de amiază. Se întoarse şi el văzu că ochii îi erau plini de lacrimi. Vocea îi tremura uşor, când începu să vorbească.

— Ce-am să fac? Spune-mi, ce să fac?

— Nu trece graniţa.

— Atunci, ce să fac? Unde să mă duc? Cum să trăiesc? N-am nici bani, nici vreo calificare să-mi pot câştiga existenţa, iar aici nu voi fi decât o imigrantă ilegală.

— Îţi voi face eu rost de acte, ca să trăieşti aici, fără probleme.

— Şi mai departe?

— Să înţeleg că nu vei mai trece în Berlinul de Est? Ea dădu din cap şi oftă:

— Sunt prea laşă. Mă tem.

— Înseamnă c-ai crezut ce ţi-am spus.

— Da.

— De ce?

— De ce te-am crezut?

— Da.

— Mai întâi, pentru că pare adevărat. Şi-apoi, pentru că, într-un fel, am încredere în dumneata. Şi nu mai am pe altcineva.

— Atunci, mă voi gândi la ceea ce trebuie să faci şi vom mai sta de vorbă. Poate mâine. Acum plec în oraş şi mă întorc pe la nouă. Vrei să-ţi aduc ceva?

Ea dădu încet din cap:

— Poate o carte. O carte de poezie.

Fisher aprobă şi se întoarse, pornind-o spre casă, lăsând-o acolo, sub salcia plângătoare.

Luă un taxi spre cimitirul din Spandau, apoi se duse şi bătu la uşa cu numărul 139, într-un bloc cenuşiu, de pe Kronprinzstrasse. îi deschise un bărbat care îl studiase,

mai întâi, prin vizor.

După vreo oră, plecă de-acolo cu un paşaport vest-german. Fotografia era a unei blonde palide. Nu prea semăna cu Uschi, dar rareori fotografiile din paşapoarte semănau cu deţinătorii lor. Şi era un act autentic. Va fi bun, pentru câteva zile. îl va „îmbunătăţi" la Hamburg. Opri taxiul chiar în faţă la Kurfustendamm şi cumpără un buchet de trandafiri roşii.

Când ajunse acasă, fata adormise deja, dar el o rugă pe menajeră să pună florile într-o vază, lângă patul ei. Când femeia coborî, îi zâmbi:

— Fata asta are nevoie de toţi trandafirii din lume.

— A vorbit cu tine?

— Puţin.

— Despre ce?

— Nu-i niciun motiv să te îngrijorezi, prietene. N-a vorbit decât despre dumneata.

— Cred că mă urăşte din tot sufletul.

— Nu e genul care să urască pe cineva. Şi crede tot ce-i spui. Mi-a spus că ţi-a putut auzi gândurile, când aţi stat de vorbă. Şi că spui adevărul. Te crede.

— Mâine ne mutăm la Hamburg. Vezi să se scoale devreme.

Avionul spre Hamburg era aproape gol. Fisher stătea alături de fată, iar menajera, în spatele lor. După ce aterizară, le duse pe amândouă la Intercontinental. Acolo îi dădu menajerei un teanc de bani şi-i spuse s-o ducă pe Uschi în oraş şi să-i cumpere haine şi absolut tot ce-i trebuie. Îşi dădură întâlnire peste două ore, la Fontenay Grill.

Pe când le aştepta, îi telefona lui Hallam şi îi spuse că pachetul fusese expediat în dimineaţa acelei zile şi că acum se întorsese la treabă, în Hamburg. Puse receptorul în furcă şi îşi dădu seama, cu obidă, că Hallam răsuflase uşurat la auzul acestei veşti. îl înfuria faptul că Hallam crezuse că el ar fi putut îndeplini un asemenea ordin. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, unul devotat trup şi suflet muncii sale şi care să cunoască regulile jocului, ar fi fost

altceva. Dar era vorba de o fată a cărei minte fusese folosită abuziv de ai ei, şi cu care ai lui ar fi vrut să procedeze în acelaşi mod. Şi, din cauza yankeilor, fusese scoasă din cârlig şi i se dăduse din nou drumul în apă. Acum, Hallam putea să mănânce liniştit la clubul său şi să se gândească la alte lucruri. În schimb dacă Fisher i-ar fi ascultat ordinul, fata ar fi fost chinuită de cine ştie ce kagebist, într-o cameră de interogatoriu. Făcu un gest nervos, în vreme ce se îndrepta spre barul hotelului.

După ce comandă ceva de băut, se duse la telefon şi formă un număr local care nu se găsea în cartea de telefon.

— *Ja*, *bitte*.

— Sunt Fisher. Cu cine vorbesc?

— Smallwood, domnule.

— Spune-le că m-am întors. Vin acolo mâine dimineaţă. Să trimiţi pe cineva să-mi aducă maşina în parcare la Intercontinental. Să-mi lase cheile la portar.

— Da, domnule. Vreţi să vină domnul Mitchell pe la dumneavoastră?

— Nu. Discutăm mâine.

Deschise porţile mari de fier forjat ale casei şi conduse maşina spre garajul dublu. Deschise portbagajul şi-i spuse menajerei să ia sacoşele şi pachetele şi să le ducă în camera liberă, destinată fetei.

Se aşeză pe pat şi citi repede corespondenţa, care se cam strânsese cât timp lipsise. Erau oferte de împrumut de la companii financiare, care erau sigure că el dorea să-şi cumpere o maşină nouă sau să-şi extindă casa. Dări de seamă de la patru bănci diferite: două din Regatul Unit, una din Jersey şi una din Germania. Două scrisori personale de la nişte iubite de-ale lui: una din Olanda, alta din Saigon. Mai erau şi două chitanţe de plată, din cele folosite de SIS. Numai cu numărul de cod, fără nume. Un avertisment pentru plata taxelor rutiere. O sugestie că taxa de asigurări medicale s-ar putea să crească. Şi o scrisoare prin care i se cereau referinţe despre un tip care lucrase, cândva, pentru el, ca să poată fi angajat ca

detectiv, la o companie de asigurări.

Dădu corespondenţa la o parte şi se întoarse să privească pe fereastră spre grădina spaţioasă scăldată în soarele după-amiezii. În avion făcuse o listă mentală a mai bine de douăzeci şi cinci de greşeli pe care le făcuse în ultimele două zile. Pentru cel puţin jumătate din ele ar fi putut fi dat afară din SIS. Era obişnuit să tragă pe sfoară

Londra, dar numai când găsea că e absolut necesar. Dar criteriile după care se ghidase în asemenea situaţii aveau legătură strânsă cu succesul operaţiunilor sale. Era vorba de înţelepciunea pe care ţi-o dă experienţa îndelungată de teren, care nu ţine cont de logica unora aflaţi în spatele birourilor. Dar, în cazul acesta, nu se putea vorbi de munca sa. Era o judecată personală, care nu venea din experienţă, ci din felul lui de-a fi. Contrazicea tot profesionalismul său. Îşi instruise totdeauna oamenii că faptele erau mai importante decât simţămintele.

Pentru prima oară, după atâţia ani, se gândi la el însuşi. Şi ajunse la concluzia că toate calităţile sale erau strâns legate de muncă. Talentul şi virtutea, care făcuseră din el un ofiţer de contraspionaj plin de succes. Dar ca om, nimic. Nici măcar nu se putea spune că e bun. Grădina îi aminti de fată. Ea se simţea acasă, de îndată ce se afla într-un colţ de natură. Ştia numele florilor, ale arbuştilor şi-ale păsărilor. Îi trezea în minte un singur cuvânt: „linişte”. În ciuda presiunilor, reuşea să-şi revină şi să fie ea însăşi. Inocentă şi naivă, dar integră. Îşi purta nefericirea cu un soi de demnitate ciudată. Aşa fragilă cum părea, era mai puternică decât el. Fisher era un dur, însă ea avea o forţă interioară, ce părea impasibilă la stimulii exteriori.

În seara aceea, după masă, se plimbă cu ea prin grădină, rugând-o să-i spună numele plantelor care creşteau acolo. Nu păru surprinsă că un om mai bătrân ca ea era neştiutor într-un domeniu pe care ea îl cunoştea atât de bine. Când se opriră lângă piscină în lumina difuză a casei, el zise:

— De ce nu te-ai făcut botanistă? Ea zâmbi:

— Nimeni nu mi-a sugerat să fac aşa ceva.

— Puteai să ţi-o sugerezi sigură. Ea se uită calmă la el:

— Nu cred că se poate forţa nota. Dacă ceva trebuie să se întâmple, atunci, oricum, se va întâmpla. Dacă acţionezi împotriva curgerii fireşti, e dezastru.

— Eşti fatalistă?

Ea râse încetişor.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— O persoană care crede că ceea ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla.

— Atunci, da, sunt fatalistă.

O conduse în casă şi o invită în biroul lui. În vreme ce ea se uita în jur, el turnă Cola în pahare.

— Aceasta e casa dumitale?

— Pentru moment, da. N-am încă un domiciliu stabil. Se aşezară faţă în faţă. Ea zise:

— Eşti fericit?

El se întoarse şi se uită în ochii ei:

— Ce te-a făcut să-mi pui o astfel de întrebare?

— Nu te supăra. Nu m-am gândit la nimic.

— Atunci, cum?

Ea făcu un semn larg cu mâna, de jur-împrejur:

— Toate vorbesc despre asta.

— Despre ce?

— Despre faptul că eşti nefericit.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? Ea ridică din umeri:

— Nu tu cărţi, nu tu muzică. Pe pereţi, niciun tablou, nicio fotografie. Nicio plăcere. Doar o cameră. Un spaţiu. O celulă. Acum, trebuie să ne gândim ce fel de celulă: a unui călugăr sau a unui prizonier?

Se lăsă o tăcere lungă. Într-un târziu, Fisher spuse:

— Tu ce crezi, ce fel de celulă e asta?

— Poate un pic din amândouă. Călugărul şi prizonierul seamănă mult între ei. Amândoi sunt izolaţi de lume. Trăiesc după legi făcute de oameni care nu sunt fireşti şi, într-un anume fel, sunt crude. În cazul dumitale, aş crede că, fizic, semeni cu un călugăr. Mental însă, eşti

prizonier.

— Prizonierul cui? Cine-mi sunt temnicerii?

— Prizonierul vieţii, al experienţei dumitale. Iar temnicerii sunt cei de la Londra, care îţi spun ce ai de făcut.

— Atunci, cum se face că la ora asta nu te afli la interogatoriu, în Berlinul de est?

Ea zâmbi:

— Din cauza aceluiaşi amestec de puritate călugărească şi milă pe care un prizonier o simte pentru o victimă similară lui.

— Atât şi nimic mai mult?

— Ba da. O mie de alte lucruri. Dar toate stau sub semnul celor două.

— Ţi-e teamă?

— De ce să-mi fie teamă?

— De tot. De mine, de situaţia în care te afli, de viitor.

— La început mi-a fost teamă de dumneata. Acum, însă, nu-mi mai e.

— De ce ţi-a fost frică, atunci?

— Până acum, n-am mai întâlnit un om ca dumneata. Atât de hotărât, atât de implacabil. A fost ca şi când m-aş fi întâlnit cu un dinozaur sau ceva de genul acesta, cu ceva despre care-ai auzit sau ai citit doar, însă n-ai crezut că există. Nu-mi venea să cred.

— Şi ce părere ai de situaţia ta?

— Nu cred că m-ai salvat, ca apoi să-mi faci rău. Sunt sigură că mă vei ajuta, dacă o să poţi.

— Cum să te ajut?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu. Las la latitudinea dumitale. Voi face tot ce-mi vei cere.

— Cum ţi se pare camera? E confortabilă? – rosti el, conştient de banalitatea spuselor sale.

— Da. Îmi place foarte mult.

23

Oediul operaţional al lui Fisher se afla la ultimul etaj al unui bloc. Era format din două apartamente alăturate şi

conţinea patru încăperi de mărime potrivită: o cameră cu instalaţia radio, una administrativă şi alte două cu paturi de campanie, pentru dormit şi locuit. Aveau o mulţime de antene pe acoperiş, iar convorbirile confidenţiale se purtau pe coridor.

Când intră în sala de transmisiuni radio, simţi mirosul de ozon care indica o transmisiune recentă şi dădu drumul ventilatorului. Se obişnuiseră atât de mult cu l mirosul, încât nici nu-l mai băgau în seamă, dar el ştia că ozonul provoca greţuri şi dureri de cap. În coşul de corespondenţă de sârmă, se găseau o mulţime de plicuri cu numele lui, aşa că se aşeză la masă şi se uită prin ele. Scotea, din când în când, câte o scrisoare şi o punea deoparte, pentru a o citi mai cu atenţie. Când Robert, funcţionarul, intră, îi indică scrisorile rămase în coş:

— Pe-aslea le-am terminat. Înregistrează-mi-le, te rog, pe acestea – zise el, arătând spre teancul selectat.

— Am înţeles, domnule.

— Cine-i pe-aici?

— Mitchell şi Smallwood. Prichard e-n permisie, încă două zile.

— Bun. Spune-le că vreau să văd pe toată lumea, peste zece minute.

— Am înţeles, domnule.

— Cum merge cu „Rheingold”? – întrebă Fisher, uitându-se la Smallwood.

— Am trimis banii. Pare să meargă.

— Câţi bani ai trimis?

— Au cerut zece mii de mărci şi le-am trimis cinci. Fisher îşi notă ceva în agendă.

— Tu, Mitchell, ce-ai făcut?

— M-am ocupat de reţeaua din Lübeck.

— Vreo problemă?

— Da. Unul din ei nu mi-a raportat nimic de trei zile, şi nu-mi convine deloc.

— Ce-avea de făcut?

— Se afla la Wismar şi controla dispozitivele portuare. Se zvonise că urmau să se facă nişte amenajări

pentru o bază de ambarcaţiuni rapide sovietice.

— Şi cine-i omul?

— Biedermeyer.

— Băiatul ăla cu părul roşu?

— Da.

— Ce te nelinişteşte în legătură cu el?

— Faptul că nu a dat nicio explicaţie despre ce a făcut în astea trei zile.

— Şi tu ce-ai făcut?

— L-am lăsat acolo, dar mi-am retras cealaltă parte a reţelei, peste graniţă.

— Şi?

— Am să mă duc eu acolo, să văd cu ochii mei.

Fisher dădu din cap.

— Bun. Vom mai sta de vorbă, după ce mă uit prin dosare – rosti el şi făcu o scurtă pauză. Încă un lucru. Aţi observat ceva, aţi fost filaţi voi, sau locul ăsta?

Cei doi răspunseră negativ, aşa că Fisher îşi luă actele, puse într-o mapă de plastic şi se retrase în biroul lui. Pe când deschidea dosarele, se gândi la fată, întrebându-se ce făcea la ora aceea. Fu mulţumit că era atât de calmă şi de sensibilă, încât nu avea cum să facă un lucru necugetat. Ştia că va trebui să înceapă să se gândească la o soluţie pentru ea, ca să înceapă o nouă viaţă. Era atât de drăguţă, de inteligentă şi de tânără, numai că nu cunoştea realitatea. Avea nevoie să fie vaccinată împotriva virusului lăcomiei şi al egoismului.

Se uită la chipul ei, în vreme ce ea privea concentrată tabla de şah dintre ei. El juca cu negrele şi o încolţise, la un pas de mat. Ea nu mai putea face nimic. Îşi ţinea faţa în mâini, cu coatele pe masă. Şi, uitându-se la ea cum stătea aşa, fu uimit pentru a nu ştiu câta oară de acea aură de pace şi calm pe care o iradia. Ochii ei albaştri se fixaseră pe tabla de şah, iar genele i se revărsau, parcă, peste ei. Nasul îi era drept, cu vârful uşor ridicat. Fu prima oară când îşi dădu seama că era nespus de frumoasă. Avea o faţă tipică de nemţoaică. Tânără şi nevinovată, blândă şi caldă.

Atunci, ea mută. Greşit, bineînţeles. El puse regina la N3, ameninţându-i nebunul. Dar ea îşi apără nebunul, sacrificându-şi regina şi luându-i-o pe-a lui. Următoarea ei mişcare îl făcu şah-mat cu nebunul.

El îşi ridică ochii spre ea:

— A fost fantastic, Uschi. Am fost sigur că te bat.

— Combinaţia asta pe care-am făcut-o eu e foarte veche. Se numeşte „Moştenirea lui Philidor”. E frumoasă, nu-i aşa?

El zâmbi:

— Data viitoare când jucăm, am să te rog să-mi acorzi un avantaj.

Ea zâmbi, la rându-i:

— Poate – zise ea, aşezând piesele. Cum să-ţi zic?

— Vrei să spui, cum mă cheamă?

— Da.

— David.

— Pot să-ţi zic David?

— Bineînţeles.

— E un nume frumos. David şi Goliath. Ţi se potriveşte.

— Eşti obosită?

— Nu. Încă nu.

— Te-ai gândit la ce ţi-ar plăcea să faci? Aminteşte-ţi, acum eşti liberă. Poţi să faci ce vrei.

Fata ridică din umeri:

— Nu ştiu ce să fac, David – zâmbi ea. În Siberia aveau nevoie de mine. Aici, însă, nu prea cred că am ceva de ales.

— Ştii ceva engleză. Ar fi bine dacă ai vorbi fluent. M-am gândit că ţi-ar plăcea, poate, să iei nişte ore.

— Numai că ar trebui să câştig şi nişte bani, ca să-mi pot plăti lecţiile.

— Am să-ţi plătesc eu orele. Oricum, îţi suntem datori.

— Când aş putea începe?

— Am să-i sun mâine pe cei la care m-am gândit. Ai putea începe poimâine. Dacă vrei.

— Ţi-am spus. Fac tot ce-mi spui.

Fisher oftă ridicându-se şi uitându-se la fată:

— Nu eşti obligată să faci ceea ce-ţi spun, Uschi. Fă numai ce vrei şi tu. Te rog să iei singură deciziile. Eu nu voi face decât să te-ajut să faci ceea ce doreşti.

Stătea în bucătărie şi sorbea un pahar cu lapte, în vreme ce menajera aranja masa pentru micul dejun de a doua zi.

— Ce face când sunt la birou?

— Citeşte cărţile pe care i le-ai cumpărat dumneata, ascultă muzică şi se plimbă prin grădină.

— I-ai spus că poate părăsi casa când vrea?

— Bineînţeles. Zice că n-o interesează şi că se simte bine în acest loc.

— Ţi-a spus ceva despre ce vrea să facă?

— Nu vorbeşte decât despre grădină şi despre dumneata, bineînţeles.

— Cred că a început să aibă încredere în mine, ce zici?

Menajera se întoarse şi îl privi, cu mâinile în şold.

— Ştii ceva? Pentru un om inteligent ca dumneata, te prinzi cam greu.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut odată un film despre un savant vienez care studia animalele. Avea vreo şase rate care îl însoţeau oriunde mergea. Credeau că el era mama lor, pentru că le hrănise de când ieşiseră din ou – adăugă femeia, uitându-se la el. Eşti îndrăgostit de ea, domnule Fisher. Şi ea de dumneata.

Fisher zâmbi şi ridică din umeri:

—»

— Vrei să te conduc mâine în oraş?

— Nu. Am făcut cumpărăturile de-aici.

Elaine locuia încă la prietena ei, Joanna, în apartamentul ei din Fulham şi nu se mai opunea când Thornton dorea să-l vadă pe Jamie. Acum era mai uşor, pentru că nu trebuiau să se limiteze doar la weekend-uri.

Se întorceau pe jos de la un meci în nocturnă între

Chelsea şi Everton. îl duse pe băiat într-un restaurnat din Fulham Road, ca să ia o gustare. Ca de obicei, Jamie vru să bea Cola dietetică şi să mănânce pâine prăjită cu fasole coaptă. Când ajunseră la îngheţată, Thornton zise:

— Cum merg lucrurile unde stai acum? Jamie ridică din umeri:

— Bine.

— Îţi faci temele, înveţi?

— Mda.

— Te-ajută cineva? Jamie zâmbi strâmb.

— Mama m-a ajutat, într-o seară, la aritmetică. Am luat două puncte, din douăzeci posibile. Spune-mi, ea a fost vreodată la scoală?

— De ce mă-ntrebi?

Jamie râse:

— Păi, nu ştie nimic despre nimic. Şi Joanna, la fel. Am avut de-nvăţat despre Henric al optulea şi mama a sunat pe toată lumea să întrebe dacă nu rulează filmul acela, despre el şi Anne Boleyn. Astea două sunt încuiate rău. Dar sunt simpatice.

— Povesteşte-mi.

— Ooo, fac tot felul de chestii. Tanti Joanna îmi aduce mereu dulciuri şi amândouă joacă Monopoly cu mine. Au să mă-nveţe să joc şi poker.

— Îţi place acolo?

— Mda, e bine.

În vreme ce Thornton mergea pe jos către Fulham Broadway, după ce îl dusese pe Jamie acasă, se gândea la mama băiatului. Elaine avusese un tată beţiv şi-o mamă geloasă, care nu i-au oferit prea multe şanse. Familia se muta dintr-o casă-ntr-alta. Tatăl îşi codoşea fiica de cincisprezece ani, până când fusese închis la Wandsworth, pentru trei ani. Fata, cu frumuseţea şi cu trupul ei drept singură avere, a încercat să-şi croiască un drum, să-şi facă un rost. Reuşea adesea să-şi facă vreo relaţie, pe care, însă, o strica imediat, din cauza infidelităţii. Se simţea ca acasă în orice companie, la orice nivel şi se familiarizase atât cu hotelurile cele mai elegante, precum şi cu

speluncile de ultimă speţă. Şi avusese întotdeauna înfăţişarea aceea de fetiţă rătăcită. Era chipul neajutoratei care atrage foarte mulţi bărbaţi ce simt nevoia să fie zei, să sară în ajutorul celor mai slabi ca ei. O altă Marilyn Monroe, în devenire.

Era sigur că Jamie era adesea neglijat, dar băiatul părea că se simte bine şi ea era mereu acolo să-l aştepte când îl aducea înapoi acasă. Iar Thornton observase că, îndată ce se deschidea uşa, Jamie fugea lângă mama sa, în vreme ce părinţii mai schimbau o vorbă-două.

În următoarele cinci luni, Fisher fu foarte ocupat cu transbordarea unui agent est-german, de rang înalt. Petrecea mult timp în Berlinul de Vest, dar se întorcea la fiecare sfârşit de săptămână, la Hamburg. Acum spera că e pe ultima sută de metri cu operaţiunea şi că va fi ultima călătorie la Berlin. Se sprijini de speteaza scaunului, în vreme ce avionul decola, şi se gândi la fată. Făcuse progrese considerabile. Acum nu mai vorbeau decât englezeşte. Avea un uşor accent, fermecător, dar vorbea engleza aproape la fel de bine precât el, germana. Merseseră într-o zi la grădina zoologică. Altă dată, la cinema, unde văzuseră *Pe aripile vântului*. Ei nu-i plăcea la Hamburg. Zgomotul, neoanele, forfota de-acolo o speriau. O singură dată îl întrebase dacă poate să afle ce se întâmplase cu mama şi cu tatăl ei, iar el îi promisese că va încerca. Poate Lemke putea să le dea o veste, în acest sens, când va veni acolo. Sau poate era mai bine s-o lase baltă. El, oricum, nu avea niciun dubiu în legătură cu ceea ce li se întâmplase.

24

Fisher evitase să fie văzut prin Hamburg cu fata, dar în seara aceea o invită la masă, la Oelmann’s Strandhotel; apoi, porniră cu maşina pe faleză şi parcară acolo de unde se puteau vedea şlepurile cu bărcile lor pilot, croindu-şi drum încet, în susul Elbei, spre docurile principale. După ce priviră minute în şir, ea se întoarse spre el şi spuse:

— Povesteşte-mi despre copilăria ta. Despre părinţi, despre ce făceai pe vremea aceea…

— Păi, tata era învăţător şi mama, casnică.

— Erau nişte părinţi buni?

— Da. I-am iubit mult, pe amândoi. Poate că am ţinut ceva mai mult la mama, pentru că era tot timpul în preajma mea.

— Învăţai bine la scoală?

— N-aş zice. Am fost cam la mijloc.

— Ai fost la universitate?

— Da. Am fost la Oxford.

— Ce-ai studiat?

— Mai ales limbi străine. Rusa şi germana.

— Părinţii tăi trăiesc?

— Nu. Tata a murit într-un accident de maşină şi mama, un an mai târziu. Nu i-a putut supravieţui. Au fost foarte apropiaţi – adăugă el şi se întoarse spre ea. Crezi c-aş putea face ceva ca să fii fericită? Ea dădu uşor din cap:

— Nu. Mulţumesc. Mă simt bine aşa – spuse, uitându-se în ochii lui. Ai fost tare drăguţ cu mine. Să nu crezi că nu-mi dau seama şi că nu apreciez.

Fisher ar fi dorit să o întrebe despre părinţii ei şi despre viaţa pe care a dus-o în Germania şi în Rusia. Şi asta nu numai de dragul conversaţiei ci pentru că, realmente, ar fi dorit să ştie. Aşa, cum îl privea cu ochii aceia mari, fu tentat s-o sărute pe gura catifelată, frumos arcuită. Răsuci, însă, cheia în contact şi porniră spre casă.

După ce ea urcă să se culce, el mai rămase, ca de obicei, în bucătărie, să bea un pahar cu lapte, în vreme ce menajera aranja masa pentru micul dejun.

— Crezi că fata s-a liniştit?

Femeia îl privi cu mâinile în şolduri:

— Fata asta e tare curajoasă. Tare curajoasă. N-aş zice că s-a liniştit. Pare, însă, că se împacă cu orice situaţie. Uneori, vorbeşte de mama ei.

— Crezi că aş putea să-i fac viaţa mai fericită, în vreun fel?

— Nu ştiu. Poate, doar să-ţi pese de ea. Nu te mai are decât pe dumneata. Te divinizează, o ştim amândoi.

— E un copil dulce.

— Te cunosc de multă vreme, domnule Fisher. Te superi dacă-ţi pun o întrebare personală?

Fisher zâmbi:

— Nu ştiu. Încearcă-mă!

— Nu eşti de părere că e foarte frumoasă?

— Ba da. E foarte atrăgătoare.

— Atunci, de ce nu te culci cu ea? N-o doreşti? Fisher ridică din umeri:

— Bănuiesc că orice bărbat ar dori-o, aşa cum te exprimi tu. Iar eu, bineînţeles, nu fac excepţie. Dar nici nu-mi trece prin minte să mă culc cu ea.

— De ce nu?

— De ce? Păi, mai întâi, pentru că i-ar fi imposibil să mă refuze, chiar dacă nu i-ar conveni. Depinde de mine. Cum să spună nu? Ar fi de acord să împlinească o obligaţie, să-şi plătească datoria faţă de mine. Cred că merită mai mult de-atât.

— Te admir, domnule Fisher. Chiar aşa! Dar, uneori, eşti tare prost!

— Explică-mi.

— Ţi-am spus. Ea te venerează. Vorbeşte despre dumneata toată ziua. Se teme să nu-ţi ruineze viaţa şi cariera. Mă întreabă dacă n-ar fi bine, pentru dumneata, să dispară.

— Sper că i-ai răspuns ce trebuie.

— Şi ce anume trebuie?

— Că ea nu reprezintă, oricum, o problemă. Şi că mă bucur că o am lângă mine. Îmi e ca o fiică preferată.

Femeia zâmbi:

— Pentru ea, nu eşti deloc fratele preferat, ci bărbatul favorit.

— Îmi ascunzi, oare, ceva?

— Te iubeşte, bărbat prost ce eşti! Acum, du-te la culcare şi gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Se lăsase răcoarea toamnei, aşa că în şemineu ardea molcom o buturugă. Şi, pentru prima dată, avură vin la cină. O jumătate de sticlă. Paharele, însă, le erau încă pline.

Când o privi, ea rosti blând:

— De ce avem vin astăzi? El ridică din umeri:

— M-am gândit că, poate, îţi place. De ce mă întrebi?

— Mă gândeam că ai avut vreun motiv.

— Ce motiv să fi avut?

Ea se uită la pahar şi ridică din umeri.

— S-a întâmplat ceva, Uschi? – zise el, ridicându-şi bărbia uşor şi văzându-i lacrimile pe obraz. Ce e, Uschi?

Te rog, spune-mi.

Ea inspiră adânc şi zise cu voce tremurândă:

— Astăzi e ziua mamei mele. M-am gândit la ea toată ziua.

Fisher încercă să găsească un cuvânt potrivit, dar îi fu imposibil. îi înfăţişase deja un tablou limpede a ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu părinţii ei, ca să mai poată acum îndulci lucrurile. îi spusese adevărul. Şi nimic nu-l putea schimba. Dar îşi dorea cu disperare să-i spună ceva şi adevărat, şi dătător de speranţă. Nu-i ceruse lui Lemke să încerce să afle ce s-a întâmplat cu părinţii ei. L-ar fi pus în situaţii periculoase şi, în plus, ştia şi el foarte bine răspunsul.

O privi cum se ridică şi-i auzi suspinele, pe când ieşea. Fisher stătu la fereastră aproape o oră, privind petele de lumină revărsându-se prin geamuri, conturându-se clar pe stratul subţire de zăpadă. Pentru prima oară în viaţă, îi fu ruşine de ceea ce făcuse. Nu avea importanţă faptul că i se ordonase. Ar fi putut să refuze. Dar, atunci când o răpise, nu ştiuse despre ce era vorba. Nici nu se gândise la consecinţe. Atunci când, însă, începuse să încalce ordinele, era prea târziu să mai salveze şi pe altcineva decât pe fată.

Un lucru era clar. Era răspunzător de tot ce avea să i se întâmple, după ce luase hotărârea să nu ţină cont de ordinele de la Londra. Dacă ar fi fost alt gen de fată, ar fi fost mai uşor. I-ar fi găsit o slujbă, i-ar fi dat nişte bani din fondurile lor şi ar fi lăsat-o să se descurce. Dar, în cazul lui Uschi, asta ar fi fost ca şi cum ai fi lăsat un animal domesticit în mijlocul junglei. Ar fi procedat la fel ca acei

oameni mizerabili care îşi duc animalele de care s-au plictisit undeva, la ţară, şi le abandonează acolo, la mila Domnului.

Pe la miezul nopţii, se duse la culcare, dar nu putu să adoarmă. În final se îmbrăcă în halat şi coborî la r bucătărie, unde îşi făcu un ceai. Se gândea la acelaşi lucru, dar nu fu în stare să găsească o soluţie. Deşi nu ştia încă, pe biroul lui din oraş, în camera de transmisiuni, se afla un răspuns, sau, poate, un catalizator pentru rezolvarea problemei sale.

Hallam fusese destul de binevoitor la telefon. Se scuzase pentru semnalul criptic şi pentru bileţelul acela scurt. Dar avea nevoie de el la Londra, pentru a reorganiza filiera germană. Hallam părea că se aşteptase să întâmpine rezistenţă. În vreme ce vorbea, Fisher ştiu ce avea de făcut cu fata. Hallam îi dădu două săptămâni să-şi rezolve problemele în Hamburg şi să predea situaţia unui înlocuitor, încă nu ştiau cine va fi acela. Probabil, Seymour.

După ce mâncară în seara aceea, el o luă sus, în biroul lui. Ea se aşeză în singurul fotoliu de-acolo, iar el îşi trase un scaun. Uitându-se la fată, îşi dădu seama de vulnerabilitatea ei, de cât de mult depindea de el. Qnd zâmbi, el o întrebă:

— De ce zâmbeşti?

— Mă simt ca şi cum aş fi la liceu, în faţa dirigintei, care-mi vorbeşte despre notele proaste din catalog. Eram tare neajutorată la şcoală – râse ea uşor.

Fisher dădu din cap, inspiră adânc şi zise:

— Cu ce crezi că mă ocup eu?

Ea dădu din umeri:

— Nu sunt prea sigură. Am crezut totdeauna că te ocupi cu ceva asemănător celor de la KGB, numai că lucrezi pentru britanici.

Fisher zâmbi ciudat:

— Nu tocmai, draga mea. Dar fie şi-aşa – se opri el o clipă. Qnd cineva intră într-o astfel de organizaţie, învaţă că, atunci când e prins de adversari, e posibil să fie închis, sau torturat, sau chiar omorât, în funcţie de cine e acest

adversar. Una din diferenţele dintre organizaţia din care fac eu parte şi KGB este că aceştia din urmă se poartă la fel de dur şi cu civilii, care n-au nimic comun cu spionajul, şi cu agenţii duşmanului. Ai noştri nu implică, de obicei, pe civili, în treburile noastre. Cu tine a fost o excepţie.

Cred c-a fost o greşeală. Dar, ţinând cont de ceea ce făceai cu profesorul Rîkov, îi înţeleg. Asta nu înseamnă că sunt de acord. Ceea ce m-a făcut să mă opun cu vehemenţă a fost decizia lor de a te trimite înapoi. Ştiau la fel de bine ca şi mine ce ţi s-ar fi întâmplat. Din acest motiv nu m-am supus ordinelor. Şi iată-te!

Fata părea speriată şi el se întinse şi-i atinse mâna.

— Nu ţi se va întâmpla nimic rău, Uschi. Vreau doar să discutăm despre cum să te pun mai bine la adăpost, înţelegi? – zise el, privind-o în ochi.

Ea dădu din cap, iar el se lăsă pe speteaza scaunului, zâmbind:

— Am să-ţi pun o întrebare prostească. Spune-mi, ce ştii despre mine?

— Ce anume?

— Orice.

— Ce ştiu, sau ce cred?

— Amândouă.

Ea zâmbi:

— Eşti un bărbat dur, dar îţi plac eclerurile şi zahărul în ceai şi în cafea. Nu-ţi plac politicienii, aşa că schimbi totdeauna canalul, când aceştia apar la televizor. Ştii mai multe despre oameni decât arăţi. N-aş putea spune că te interesează prea mult cărţile, muzica sau artele, în general. Eşti foarte sigur pe tine şi… – se opri ea o clipă, iar eu mă simt apărată alături de tine.

— În ce măsură ai încredere în mine, în ceea ce te priveşte?

Ea ridică din umeri:

— Foarte mult. Probabil până în pânzele albe.

— Mă crezi că, realmente, îmi pare rău de ceea ce ţi-au făcut ai mei?

Ea zâmbi, cu capul lăsat într-o parte:

— Fireşte că te cred.

— Bun. Atunci, să trecem la următorul punct. Mi s-a ordonat să mă întorc la Londra. Pentru totdeauna. Şi vreau să mergi cu mine. Ce zici de asta?

Câteva momente ea tăcu, apoi zise liniştită:

— Nu e ilegal, aşa, fără acte şi fără vize?

— S-ar putea, dar vreau să-ţi sugerez o cale mai sigură. O treabă care va rezolva situaţia.

— Despre ce este vorba?

Fisher încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât o grimasă. Apoi, trase aer adânc în piept şi zise:

— Ţi-aş sugera să te căsătoreşti cu mine.

Ridică o mână, ca să oprească protestele, care, însă, nu fură rostite.

— Bineînţeles, va fi o căsătorie de convenienţă, numai cu numele. Lucrul acesta nu presupune niciun fel de obligaţie din partea ta. Am putea, amândoi, să folosim alte nume.

Încercă să citească pe faţa ei o reacţie. Dar nu văzu niciuna. În sfârşit, ea zise:

— Eşti un om tare ciudat, David Fisher. Tare ciudat.

— În ce sens mă găseşti ciudat?

— Ai fi putut să pleci la Londra, fără să-mi spui niciun cuvâni. Să îmi transmiţi, doar, prin menajeră că, de-acum încolo, sunt independentă. De ce să-ţi pese ce se întâmplă cu mine? Mi-ai oferit adăpost vreme de şapte-opt luni. Nu-i aşa că ţi-ai plătit datoria faţă de mine?

— Lucrul acesta ar fi mers la început. Acum, însă, nu.

— De ce nu?

— Pentru că acum te cunosc. Nu mai eşti doar un nume. Eşti o persoană în carne şi oase. O fată bună, care are nevoie de protecţie.

— De protecţie?

— Da. De ce nu?

— Îţi pasă de mine? Sau e vorba numai de corectitudine? Ca să nu mă simt ca la închisoare.

— Nu. Realmente, îmi pasă.

— Ai iubit vreodată pe cineva? Mă refer la vreo

femeie.

— Nu. Au fost câteva de care mi-a plăcut, dar iubire e un cuvânt prea mare.

— Ce prieteni ai?

— Femei sau bărbaţi?

— Şi una şi alta.

Se gândi, apoi ridică din umeri:

— Îmi plac o mulţime de oameni, atât femei, cât şi bărbaţi. Dar prieteni mă tem că nu am niciunul.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că tocmai tu ai avea nevoie de grija cuiva?

— Sunt destul de capabil să-mi port singur de grijă, Uschi.

— Într-o luptă, da. Într-un conflict cu autorităţile, da. Dar, în afară de munca ta, nu ai nimic. Nu ai dragoste, nu-i pasă nimănui de tine. Nu ai pe cineva care să se întrebe dacă eşti fericit sau nefericit. Nu ai nimic care să-ţi placă, un hobby, ceva de genul acesta. În cazul tău, nu se poate vorbi de viaţă, ci de supravieţuire.

— Cred că te-ai gândit mult la asta, deşi n-ai spus niciodată nimic.

— Nu a fost nevoie, David. E bătător la ochi.

— Bine, bine, dar toate astea nu constituie un răspuns la întrebarea mea. Dacă te căsătoreşti cu mine, nu te mai poate atinge nimeni.

— Deci, ce m-ai întrebat?

— Ai fi de acord să te căsătoreşti cu mine? Fără obligaţii, fără legături intime.

— Mă tem că nu, David.

— Bun – zise el, lăsându-se pe speteaza scaunului. Atunci, am să mă gândesc la altceva.

— Mai e o alternativă… El o privi cu speranţă:

— Care, Uschi?

Ea se uită liniştită în ochii lui:

— M-aş putea căsători cu tine normal. Cu obligaţii. Şi cu toate responsabilităţile care revin fiecăruia.

— Vrei tu asta?

— Bineînţeles că vreau.

— Cum aşa?

— Pentru că ţin la tine. Aproape din prima clipă am ţinut mult la tine. M-aş socoti foarte norocoasă, dacă m-aş căsători cu tine – rosti ea zâmbind, dar cu buzele tremurând. As încerca din tot sufletul să te fac fericit. N-ai să te plictiseşti lângă mine, îţi promit. El dădu încet din cap.

— Tu n-ai putea plictisi pe nimeni, fetiţa mea. Am să plec la Londra vreo două zile şi apoi, după ce vom face-o, vom avea câteva zile doar pentru noi, înainte să mă apuc de treabă – zise el şi se ridică, zâmbind. Ştii, încerc să mă obişnuiesc că nu visez. Va fi minunat.

Ea se uită cu dragoste la el. Ştia că bărbatul acesta nu va avea o reacţie emoţională promptă. Fără îmbrăţişări, fără săruturi. Dar ei nu-i păsa. Îl cunoştea prea bine, ca să se supere. Şi mai ştia că are ea destulă dragoste pentru amândoi.

O conduse spre dormitor şi, când se opri la uşă, el îi puse mâinile pe umeri şi o privi în ochi:

— Eşti mult prea frumoasă pentru mine, Uschi.

Şi, spre surpriza ei, se aplecă şi o sărută cast, pe obraz, după care se întoarse şi se îndreptă spre dormitorul lui. îl privi cum se depărta, fără să se întoarcă.

În camera sa, David Fisher privi pe fereastră la gazonul brăzdat de umbrele lungi ale arborilor. Închise ochii şi încercă să se concentreze. Gândurile îi erau răvăşite. Se întrebase de nenumărate ori: de ce se căsătorea cu Uschi Jaeger? îi spusese că o face pentru a o proteja. Şi acesta era adevărul. Dar nu în totalitate. Era vorba de mult mai mult.

Când aflase că va fi retras la Londra, gândul i se îndreptase spre ea. Aducând-o la Hamburg, nu ţinuse cont de viitor, ca şi cum lucrurile aveau să rămână mereu astfel, însă după telefonul lui Hallam, îşi dăduse seama de realitate. Nu suporta gândul că nu va fi mereu lângă ea. Uschi era balsamul care-i făcea viaţa suportabilă. I-ar fi fost dor mereu de vocea ei blândă, de chipul minunat şi de trupşorul acela firav. Şi, deodată, i se făcu ruşine, pentru

că înţelese că o dorea. La început, i se părea de neatins. Dar telefonul lui Hallam transformase imposibilul în posibil. îi dispreţuia pe bărbaţii care profitau de vulnerabilitatea femeilor. Dar el se gândise numai s-o protejeze. Nimic mai mult. Numai că răspunsul ei schimbase totul. Ţinea la el. Iar el la ea.

Se consolase totdeauna cu dictonul lui Kipling: „Cel care călătoreşte singur, călătoreşte cel mai repede”. Dar această filosofie i se părea acum aridă şi goală. Se întoarse de la fereastră, scuturând din cap, ca şi cum ar fi dorit să-şi pună ordine în gânduri. Şi, deodată, se linişti. Ceea ce făcea era corect, atât pentru ea, cât şi pentru el.

Se dezbrăcă încet şi adormi în cinci minute.

25

Când Uschi Jaeger coborî la micul dejun, Fisher se afla deja în avionul de dimineaţă, spre Londra. La vamă se folosi de un paşaport canadian şi, o oră mai târziu, trăsese la un mic hotel de pe Ebury Street.

Îşi petrecu întreaga după-amiază la Starea Civilă de la Catherine’s House, din Kingsway, urmând aceleaşi procedee ca KGB-ul. Cercetă, mai întâi, certificatele de deces, apoi, pe cele de naştere corespunzătoare. După vreo două ore, găsi două candidate potrivite, ambele cu numele de Hunter, amândouă de vârste potrivite şi amândouă moarte. Prima candidată era Ann Hunter, cealaltă, Michelle Joanna Hunter. Făcu patru clipii după ambele certificate de naştere şi îşi notă detalii de pe cele de deces.

Luă câteva formulare de la Biroul de paşapoarte din Petty France şi plecă la biserica parohială din Putney, cu o maşină închiriată. Mormântul lui Michelle Joanna Hunter avea o placă funerară mică, ieftină, pe care nu scria decât numele şi, simplu, „In Memoriam 1960 – 1983”. Se vedea că mormântul fusese cam neglijat. Prin iarba sălbatică ce împânzise totul, înfloriseră păpădiile şi rochiţa rândunicii. Era exact ce-i trebuia.

Întors la Hamburg, o luă, a doua zi, pe Uschi şi se duseră să-şi facă patru seturi de fotografii. Apoi, completă

formularele şi o puse pe Uschi să semneze cu numele de Michelle Joanna Hunter. A doua zi, plecară împreună la Londra, folosindu-se de paşaportul cu care venise la Berlin.

Statură împreună în sala de aşteptare a Biroului de paşapoarte de la Petty France. Fisher o puse să repete ce avea de zis. Trebuia să le spună că era prima ei cerere şi avea nevoie de paşaport pentru petrecerea lunii de miere la Paris. Trebuiră să aştepte aproape o oră, dar când fu strigată, se descurcă de minune, aşa că a doua zi avea să-şi ridice paşaportul.

Îşi rezervaseră camere la hotelul Ebury Park sub numele de Hunter şi Dawe, aşa cum scria pe paşaportul canadian al lui Fisher.

David stătea în camera lui Uschi, uitându-se la o hartă. Nu avea niciun motiv s-o facă, pentru că ştia oraşul încă din tinereţe. Avea adresa unei case conspirative a SIS-ului şi îşi putea justifica, astfel, şederea la Tunbridge Wells – locul în care se decisese să se căsătorească. Exista un oarecare risc, dar, chiar dacă s-ar fi descoperit vreodată, nimeni nu ar mai fi putut anula căsătoria.

Când porniră spre Tunbridge Wells, începuse să plouă, dar Fisher putu să parcheze maşina chiar în faţa Stării civile. O femeie prietenoasă şi amabilă le dădu toate detaliile în legătură cu actele de care aveau nevoie, iar el îşi exprimă dorinţa ca formalităţile să aibă loc peste două zile. În acest sens, dădu adresa casei conspirative de la Broadwater Down, ca domiciliul lui stabil. Hotărâră ca mariajul să aibă loc vineri, la ora unsprezece. Îşi luară două camere alăturate la hotelul Spa şi plecară după cumpărături. O ajută să-şi ia o rochie şi un costum din două piese. Se despărţiră vreo jumătate de oră. El îi dădu bani să-şi cumpere ce mai avea nevoie. Fisher îi luă o verighetă simplă, dar nu o gravă, timpul fiind prea scurt pentru asta. Apoi, scoase nişte bani de la Barkley’s Bank, din contul său de la Londra, după care traversă spre cafeneaua Baldwin, unde avea întâlnire cu Uschi.

În timp ce-şi beau cafeaua, el îi arătă verigheta, iar ea ce mai cumpărase. La sfârşit, îi dărui un pacheţel.

— Acesta e pentru tine, David. Un cadou de nuntă, din partea mea.

— Ce este?

Ea zâmbi.

— Nu e mare lucru. Doar o carte. S-o răsfoieşti diseară, înainte de culcare.

Fisher se uită în jurul său, prin cafenea. Nu se mai afla acolo decât un cuplu mai în vârstă, într-un colţ. Întoarse privirea spre ea.

— Uschi, am să-ţi spun ceva. M-am tot gândit cum s-o fac, dar n-am găsit soluţia cea mai bună.

— Atunci, spune-mi fără ocolişuri.

— Căsătoria, nunta noastră, nu este ceea ce-aş fi dorit eu pentru tine. Mă simt ca şi cum te-aş lipsi de cea mai frumoasă zi din viaţă. Cauza este dreaptă. Motivele mele sunt onorabile şi am făcut tot ce-am putut să fie frumos. Dar nu e decât o palidă imagine a ceea ce ai merita.

— Nu e nevoie să-mi explici sau să te scuzi, David. Înţeleg, şi-ţi sunt recunoscătoare – zise ea, zâmbind. Şi sunt chiar mulţumită.

— Voiam să-ţi spun că nu voi profita niciodată de situaţie – se opri el, ezitând. Dar vreau să ştii că ţin la tine foarte mult. Aş vrea să fii fericită, atât cât îţi îngăduie situaţia. Te admir din tot sufletul.

Ea zâmbi:

— Spune-mi, ce admiri la mine?

Din răspunsul lui, îşi dădu seama că era mai profund decât îşi imaginase şi că vorbele sale nu fuseseră doar consolatoare. Se uită la fata lui, când vorbea:

— Eşti plină de viaţă şi foarte inteligentă. Foarte blândă şi nu-ţi pierzi cumpătul niciodată. Nu te plângi şi eşti tare, rămânând, totuşi, feminină. Şi mai eşti şi foarte frumoasă – rosti el, în final, cu o uşoară ezitare.

Ea se întinse şi îşi puse mâna pe a lui.

— Mi-ai spus lucruri foarte frumoase, care mă mângâie în clipele de singurătate. Dar ar mai fi ceva. În legătură cu unirea noastră sfântă. Mâine vom fi căsătoriţi,

cu tot ce implică acest lucru, David. Voi fi soţia ta. Tot ce s-a întâmplat a fost fără voia noastră şi, mai ales, nu din vina noastră – zise ea zâmbind. Hai să mergem la hotel.

Era aproape de miezul nopţii când îşi aminti să deschidă pachetul. Era o versiune obişnuită din *Palgrave*, în care găsi un bileţel scris de mână. îl citi cu atenţie:

„Dragul meu David, Ştiu câte griji ţi-ai făcut în ceea ce mă priveşte. Aşa că, am să-ţi spun cât sunt de fericită, făcând abstracţie de ceea ce, poate, au păţit părinţii mei, de turnura pe care au luat-o lucrurile.

Voi fi mândră şi fericită să-ţi devin soţie. Nu numai pentru că mă aperi, ci şi pentru că voi fi alături de tine. În felul acesta, mă voi simţi ca şi cum aş fi cu familia mea.

Aşa că fii fericit, măcar un pic, ca eu însămi să fiu aşa cum simt.

Cu dragoste, Ursula

P.S. Am pus semne la paginile unde se află poeziile pe care să le citeşti. Una pentru tine şi una pentru mine. Numai prima şi ultima strofă, din amândouă”.

Fisher deschise cartea la primul semn, unde scria: „Pentru mine, pag. 73 „Prima şi ultima strofă din *Sfaturi pentru o fată*. Citi zâmbind:

„Culege trandafirii cât mai poţi Departe-i bătrâneţe-acum.

Căci floarea care râde azi la toţi

Mâine va fi doar scrum.

Trăieşte-ţi viaţa fără preget să fii a celui drag, prin nuntă; Să-ţi pierzi prihana doar atunci, Că altfel vremea-i cruntă”.

La al doilea semn, citi: „Pentru tine; pag. 65. Prima şi ultima strofă”.

Caracterul unei vieţi fericite.

„Ce fericit e, prin născare, Cel ce stăpân pe sine e şi alte arme nu mai are, Afară de înţelepciune.

Bărbat din stirpea celor liberi, Nu vrea măriri şi n-are teamă; Deşi nu stăpâneşte-averi E şi bogat, e şi de seamă”.

La micul dejun, îi mulţumi zâmbind pentru carte şi pentru ceea ce-i indicase să citească şi-i spuse că învăţase

versurile pe de rost. Apoi rosti:

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că n-am o casă a mea? Şi că locuiesc acolo unde se întâmplă să lucrez?

— Da, îmi amintesc.

— M-am gândit ca, după căsătorie, să ne ducem la nişte agenţi imobiliari de la Londra şi să găsim un apartament al nostru. Ţi-ar plăcea?

— Foarte mult.

26

Apartamentul din Tumham Green fu doar a doua proprietate pe care o vizitară. Uschi îl alese, îndată ce-l văzu. Fisher se gândi că e cam mic şi fără personalitate, dar, pentru că nu fusese obişnuit să aibă un loc al lui căruia să-i zică „acasă”, nu-şi exprimă vreo preferinţă. Se mutară în următoarele patru zile şi restul concediului şi-l petrecură alegând mobila.

Ducându-se la Century House, avea un sentiment ciudat, ca şi când ar fi lucrat pentru o companie de asigurări din oraş, cu un program normal, fără să joace un rol activ în operaţiunile în care era implicat.

Stătuse de vorbă, de dimineaţă, cu Hallam şi rămăsese surprins de mărimea şi de splendoarea biroului care-i fusese pregătit. După-amiază, fu convocat la un briefing cu ofiţerii de la SIS care se ocupau de diverse operaţiuni în Germania de Est şi de Vest. Pe mulţi îi cunoştea deja, după nume sau chiar personal. Cel care prezida şedinţa era Hallam şi, încă înainte de a intra în miezul problemelor, aminti, cu tact, că noua poziţie a lui Fisher e, de fapt, o promovare şi că el va fi cel care va prezida întrunirea lor de astăzi. După ce Hallam îşi termină tirada, Fisher privi feţele tuturor şi, ajungând la Seymour, îi făcu un semn discret.

— Bine, atunci. Domnule Seymour, vă rog să începeţi.

Acesta se uită prin hârtii, petrecându-şi degetele prin părul lui blond şi zbârlit. Când îşi ridică privirile, îl fixă pe Fisher.

— Eu mă ocup de Bruswick. Sunt douăsprezece sectoare, dintre care opt cuprind operaţiuni de trecere a

graniţei în RDG, iar celelalte sunt axate pe strângerea de informaţii, din partea dinspre noi a frontierei.

Fisher dădu din cap.

— Ce fel de culegere de informaţii, domnule Seymour?

— Mai ales în legătură cu suspecţii care trec frontiera din partea cealaltă şi, într-o măsură mai mică, în legătură cu diversele schimbări topografice privind sistemele de apărare a frontierei, de ambele părţi. Una din unităţi se ocupă numai cu o evaluare preliminară a creşterii reţelei de spionaj.

— Şi cine preia aceste informaţii preliminare?

— Cei de la Londra.

— Sunt probleme deosebite? Seymour zâmbi crispat:

— Nu. Doar cele de rutină.

— Cum aţi defini aceste probleme de rutină?

— Păi, cele morale, de securitate internă, de bani, precum şi obişnuita atitudine a agenţilor operativi care vor să conducă de la Londra. Sau din altă parte – adăugă el, ridicând din umeri.

Fisher se uită cercetător la Seymour, întrebându-se dacă nu cumva încearcă să-l ducă cu preşul pe noul şef. Din expresia lui, îşi dădu seama că nu era aşa.

Hallam întrerupse tăcerea care se lăsase:

— Domnule profesor Clayton, ce ne puteţi spune despre sectorul dumneavoastră?

— Da, domnule. Sarcina mea este să ţin la curent toate unităţile operative din Republica Federală, în legătură cu evoluţia politică din Bundestag şi din partidele politice.

Fisher ridică din sprâncene.

— Domnule profesor, se pare că aveţi o sarcină monstruoasă. Cum reuşiţi s-o scoateţi la capăt?

Clayton zâmbi.

— Poate am lăsat o impresie greşită, cu spusele mele. Oamenii mei se ocupă numai de acele aspecte din politica Germaniei Federale care ar putea afecta cooperarea cu ai noştri.

— Cum se descurcă oamenii dumneavoastră?

— În răspândirea zvonurilor, sunt foarte buni. Dar, în ce priveşte precizia, au o eficienţă de numai optzeci la sută.

— După părerea dumneavoastră, asta este îndeajuns?

— Nu. În niciun caz. Tot de cam atât ar fi în stare şi un jurnalist foarte bun – zâmbi el. Dar e optzeci la sută într-un domeniu mult mai larg decât ar fi în stare să cerceteze un ziarist.

— Şi când se întâmplă să greşiţi, care sunt consecinţele? Să zicem, în ultimul an.

— Am greşit, de exemplu, când am estimat atitudinea Bonn-ului la vestea că est-germanii s-au oferit să dea drumul cetăţenilor lor peste graniţă, contra cost. N-am crezut că vest-germanii vor fi de acord cu aşa ceva, din motive de morală. Iar când au făcut-o, ne-au prins nepregătiţi şi nu am putut verifica dacă printre cei nouveniţi nu se infiltrează o mulţime de spioni. A fost o greşeală majoră din partea noastră.

— Şi cum s-ar fi putut evita o astfel de situaţie? Cu fonduri mai mari, cu oameni mai mulţi, sau cum?

Clayton dădu din cap:

— Nimic n-ar fi putut împiedica acest lucru. A fost o greşeală de judecată, din partea noastră. Cred că mulţi oameni politici de la Bonn ne împărtăşeau părerile. Dar ne-am înşelat cu toţii.

— Cine a luat decizia finală?

— Eu, personal.

— Vă mulţumesc, domnule profesor – zise Fisher.

Apoi se întoarse către MacLeod:

— Cred că pot să trec peste raportul tău, MacLeod.

Doar am făcut eu însumi parte din operaţiune. Vom vorbi altă dată.

Fisher îi făcu semn unui bărbat mai în vârstă:

— Sunteţi domnul Humphrey, nu-i aşa?

— Da, domnule. În mare, operaţiunile mele sunt cam aceleaşi cu ale lui Seymour. Operaţiuni de trecere a

graniţei, numai că în zona Kassel. Problemele sunt asemănătoare, dar noi mai avem şi legăturile cu unităţile CIC şi cu CIA, de la Frankfurt.

— Şi ce probleme vă creează toate acestea, domnule Humphrey?

— Păi, americanii sunt foarte prietenoşi, dar ignoră cu desăvârşire graniţele operaţionale asupra cărora au convenit Londra şi Washington-ul. Îşi trimit oamenii în grup, pe teritoriul meu. Unii dintre ei nu prea sunt bine antrenaţi. Iar cei care sunt, nu constituie grupul ideal, în asemenea operaţiuni. De exemplu, am avut o serie de incidente care au alertat toată frontiera est-germană, când trebuia să trecem noi dincolo.

— Şi cum aţi procedat, atunci?

— Am luat legătura cu CIA la Langley, dar ei nu înţeleg. Privesc lucrurile ca pe o întrecere, în care noi am fost cei care am pierdut.

— Aţi făcut rapoarte precise, în legătură cu aceste incidente?

— Da. În toate cazurile.

— Faceţi rost de copii şi veniţi la mine, mâine dimineaţă.

— Da, domnule.

Fisher se uită la cei din jurul mesei:

— Aş avea nişte întrebări. Mai întâi, cine răspunde de legătura cu SIS la ambasada din Bonn? Şi apoi, cum se proceda, în asemenea cazuri, înainte de reorganizare?

— Am să răspund eu la ambele întrebări – zise Hallam. Nu există nicio legătură directă între cei pe care îi avem la ambasadă şi agenţii operativi. În ceea ce priveşte a doua întrebare, nici înainte nu exista vreo interconexiune între echipele de control. Din acest motiv, am reorganizat schema şi te-am chemat pe tine aici.

Întrunirea mai dură vreo oră, apoi oamenii plecară, aşa încât Fisher putu să înceapă citirea dosarelor.

27

Fisher o folosi pe Judy Miller pentru coordonarea operaţiunilor din Berlinul de Vest, în legătură cu infiltrarea

lui Lemke. Ea nu-i cunoştea identitatea germană, ştia doar că trebuia să treacă dincolo. Avea multă experienţă în operaţiunile de acoperire. Se întâlniră într-un restaurant mic, din Ku damm.

El îi prezentase aranjamentele propuse pentru cele câteva ore cât avea să stea în Berlinul de Vest, iar ea îi dăduse o listă de care avea nevoie pentru a-i pregăti zborul spre Amsterdam, de unde avea să fie preluat de cei de la Londra.

— Mai ai vreo întrebare, Judy?

— Aş dori să ştiu ce temperament are omul. Va şti că are de călătorit cu documente false? Că va trebui să treacă prin punctul de imigrare? Oare lucrul acesta nu-l va nelinişti?

Fisher ridică din umeri:

— Doar nu va trece prin furcile caudine! Cred că va fi, oarecum, stresat, dar nu extrem de neliniştit.

— Şi cât de repede îi vor alerta cei de la KGB pe cei din reţeaua de dincoace de Zid? Cât le trebuie să-şi dea seama că lipseşte? Şi când au să realizeze că a fugit la noi?

— În cel mai rău caz, estimez că vor trece cel puţin şase ore, înainte să-şi dea seama că a dispărut. Cel mai probabil, însă, e că vor realiza acest lucru abia după vreo treizeci şi şase de ore! în ceea ce priveşte cealaltă întrebare, îşi vor alerta oamenii îndată ce vor observa că el nu mai e acolo. Dar nu-l vor privi, neapărat, ca pe un dezertor. Cu toate acestea, cu cât reuşeşti să-l sui în avion mai repede, cu atât mai bine.

— Au spioni peste tot în aeroportul de la Tegel. Pot controla zborurile în câteva minute, dacă li se va spune să-l găsească.

— Cât sunt de deştepţi agenţii aceia, ai lor?

— Nu e nevoie să fie deştepţi, David. Trebuie doar să facă ce li se cere.

— Deci, ce sugerezi? O diversiune?

— Da, dacă tipul merită.

— De câţi oameni ai avea nevoie?

— Nu ştiu încă exact, dar voi avea nevoie de vreo

cincisprezece, ca să meargă totul ca pe roate.

— În regulă. Fă-ţi planul şi vino apoi să mă vezi, la Londra. Voi sta de vorbă şi cu Harris, să văd dacă ne-ajută. Altceva?

— Păi, mai e o bârfă ciudată.

— Ce anume?

— Îţi aminteşti de fata pe care ai trecut-o graniţa? Când te-am acoperit, atunci, la aeroport.

— Ce-i cu ea?

— Am auzit c-a fost trimisă înapoi, în zona lor.

— Şi?

— Se spune că, în ultimele săptămâni, KGB-ul şi-a trimis cei mai buni agenţi în Berlinul de Vest, să o caute.

— Eşti sigură de asta?

— Trei dintre oamenii mei au fost abordaţi de ei. Cu fotografii şi cu descrierea fetei. Au pus, chiar, un premiu, pentru cine dă o informaţie, în legătură cu ea.

— Cât e recompensa?

— Într-unul din cazuri, au zis treizeci de mii de mărci; în al doilea, patruzeci de mii.

— Au făcut vreun progres?

— Până acum, nu. Dar sunt abia la început. O clipă, se lăsă tăcerea.

— Cum, Dumnezeu, o chema pe fata aceea?

— Jaeger. Ursula Jaeger.

— Poate s-a hotărât să rămână în RDG, în loc să plece în Uniunea Sovietică. După câte îmi amintesc, era nemţoaică – zise Fâsher, ridicându-se. Oricum, treburile astea nu ne mai interesează. Îţi convine operaţiunea de-acum?

Judy Miller zâmbi:

— Mă simt totdeauna bine, după ce-mi termin treaba. Dar m-am ocupat de tot felul de acoperiri. Am să mă descurc eu, mai ales dacă-mi dai şi-o echipă, pentru a crea o diversiune…

— Aşa voi face. Du-te şi pudrează-ţi năsucul, ca să-mi văd şi eu de treabă – zise el, zâmbind. Pe curând. Şi să ai grijă de tine.

În avionul care-l ducea înapoi, la Gatwick, Fisher stătea cu ochii închişi, gândindu-se la ceea ce-i spusese Judy despre Uschi. Veştile nu erau îmbucurătoare, mai ales că ei continuau s-o caute, după atâta timp. Însă faptul că o căutau intens în Berlinul de Vest era un semn bun. Nu şi-ar fi folosit cei mai buni agenţi acolo, dacă ar fi ştiut unde se află ea, de fapt. Fata stătuse aproape tot timpul în casa de la Blankanese, exceptând doar drumul de venire şi plecare. Casa fusese închiriată în numele unei companii portugheze, înregistrate la Rio de Janeiro.

Veştile erau neliniştitoare, dar nimic mai mult.

Stătea pe o bancă, în parcul St. James, uitându-se la copiii de pe pod care aruncau fărâmituri de pâine raţelor sălbatice. Penny se mtoarse spre el.

— Îmi place podeţul ăsta.

— De ce?

— Nu-mi dau seama exact, Robbie, dar are ceva romantic.

Thornton râse. Ea se uită din nou la el, contrariată:

— Nu crezi că e romantic?

— Îmi dau seama ce vrei să zici. Dar, pentru mine, nu prea e romantic.

— De ce?

— Ooo, din mai multe motive. Mai ales cele care ţin de munca mea.

— De munca ta?

— Da.

— Ia spune-mi şi mie! Mă simt intrigată!

— În vremea când birourile nostre se aflau în Broadway House, oamenii obişnuiau să vină în parc, să stea de vorbă fără să fie auziţi. Podeţul acela era locul obişnuit de întâlnire.

— Doamne-Dumnezeule! Şi pare atât de liniştit! Nu crezi că nu se prea potrivea cu ceea ce făceaţi? Lacul, ratele sălbatice, copiii jucându-se, şi voi, vorbind despre KGB.

— Cred că nimeni nu-şi dădea seama de peisaj. Era, pur şi simplu, un loc sigur pentru anumite discuţii.

— Asta înseamnă că nici voi, între voi, nu aveţi încredere unii în alţii?

El zâmbi:

— Cuvântul acesta, încredere, e destul de ciudat. Ce vrea, exact, să spună?

— Atunci când îi poţi lua pe oameni aşa cum sunt. Adică, nu te mint, spun ce gândesc şi nu intenţionează să facă nimănui niciun rău.

— De ce, oare, trebuie să emitem astfel de judecăţi de valoare despre oameni? Ar fi mai bine să ne rezumăm la fapte. Spun oamenii minciuni? Sunt dispuşi să facă rău? încearcă să te tragă pe sfoară? Trebuie să-ţi păstrezi luciditatea – adăugă el, zâmbind.

— Tu ai încredere în mine, Robbie?

— Nu cred că minţi. Sunt sigur că-mi vrei binele şi nu-mi pierd vremea să mă gândesc dacă mă înşeli sau nu, într-un fel sau altul.

— De ce-ai considera asta o pierdere de vreme?

— Pentru că, dacă nu mă înşeli, atunci toată treaba e o pierdere de timp, iar dac-o faci, tot pierdere de timp este. Oricum, tu nu faci parte din munca mea şi asta schimbă, fundamental, lucrurile.

— Dar, în ce priveşte profesiunea ta, nu ai încredere în mine.

Râse nervos.

— Nu se pune această problemă, Penny. N-ai nicio legătură cu asta.

— Nu ţi s-ar părea ciudat dacă aş refuza să-ţi spun ce fac, în timpul zilei?

— Ba da. Dar e altceva.

— În ce sens?

— Nimeni nu şi-ar putea pierde viaţa, orice mi-ai povesti.

— Vrei să spui că, dacă mi-ai spune ce faci acum, ţi-ai putea pierde viaţa?

— Nu – zise el şi făcu o pauză. Ei, să zicem că e puţin probabil aşa ceva.

— Atunci, s-ar putea ca altcineva să-şi piardă viaţa?

El închise ochii, gândindu-se. După câteva momente, îi deschise şi zise:

— E o perspectivă foarte depărtată. Foarte depărtată.

— Posibil, dar nu probabil.

— Da.

— Aşadar, spune-mi ce faci mâine? El zâmbi.

— Nu e nevoie să ştii. Regula aceasta o respectăm totdeauna. Nici dacă ai lucra cu noi, nu ţi-aş spune. Dacă cineva nu are neapărată nevoie să ştie ceva, atunci de ce să-i încarci memoria şi conştiinţa cu ceea ce nu-l priveşte?

Nu se pune problema încrederii, ci a implicării inutile.

Ea zise, fără să zâmbească:

— Atunci, spune-mi ce faci mâine? *Trebuie* să ştiu.

— De ce *trebuie* să ştii?

— Pentru că vreau să văd dacă ai încredere în mine. Nu numai în legătură cu gospodărirea banilor, ci şi cu acea parte din viaţa ta care nu ţine de mine.

El se uită lung la ea, înainte de a-i răspunde. Apoi, rosti liniştit:

— Lucrul ăsta înseamnă atât de mult pentru tine? Ea dădu din cap:

— Da, înseamnă. El inspiră adânc.

— Ei, bine, caut un bărbat care a dispărut. Unul dintre ai noştri.

Îi povesti vreo zece minute despre ceea ce făcea. Fără, însă, să-i dea nume şi nici locuri. De asemenea, nu-i spuse cu ce se ocupa Fisher. îi făcu doar portretul. Ea îl asculta, sorbindu-i cuvintele. Când termină, îl întrebă:

— Sper că n-ai inventat totul pentru a mă linişti…

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că omul pe care mi l-ai descris ai putea fi tu.

El păru surprins:

— Eu?! în ce sens seamănă cu mine?

Ea ridică din umeri:

— Păi, e un tip dur şi competent. Are încredere în sine. Cu toate acestea, înţelege slăbiciunea omenească.

Fiecare îl vede altfel, dar nimeni nu ştie cum e el, de fapt.

Din cauza asta, totul pare contradictoriu. Se conduce după propriile reguli, nu după ale altora. Ăsta eşti tu, băiete! – zise ea, ridicându-se. Hai să mergem acasă.

Ajunşi în apartament, ea îşi agăţă haina în cuier, zicând:

— Vrei un ceai?

Thornton aprobă din cap şi ea puse ceainicul pe foc. Apoi, se postă în cadrul uşii de la bucătărie, uitându-se la el, cu tandreţe.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit despre bărbatul acela. Voi uita tot ce mi-ai spus. Îţi promit. Şi, ca să mă exprim mai clar, sunt mişcată de ceea ce-ai făcut. De-acum încolo, n-am să-ţi mai pun nicio întrebare despre munca ta.

Îi simţi tremurul din glas şi-abia atunci îşi dădu seama că fata aproape plângea.

28

După libertatea şi activitatea interesantă pe care o avusese în cadrul operaţiunii „Acelus”, Siwicki găsi noua sa muncă, la Stanford, extrem de plictisitoare. Lucra cu un profesor de matematică de vârstă mijlocie, de la UCLA, care, se vedea clar, îşi dorea să fie din nou adolescent. Îşi îngrijea tenul, de parcă asta ar fi fost o condiţie pentru a fi angajat, şi purta tricouri cenuşii, jeans şi adidaşi. Distracţia lui favorită era să se uite pe MTV; îl pasionau stilul „Heavy Metal” şi Iron Maden. Expresia lui preferată era „în totalitate”, dar, în ciuda acestor lucruri, Siwicki îi observă creativitatea ieşită din comun. Tema lor de lucru era „Matematica aplicată în experimentele de precunoaştere”.

Era trecut de ora nouă, când i se telefona de la Admin Office şi i se spuse să vină acolo. Secretara îi dădu un bileţel, pe care scria doar un nume – Danahar – şi un număr de telefon, unde să sune. Cuvântul „urgent” fusese subliniat de trei ori.

Folosi telefonul public de pe coridor şi-i răspunse o voce cu accent texan.

— Unde sunteţi în momentul acesta, domnule Siwicki?

— La SRL

— Cât de repede puteţi ajunge la Holiday Inn?

— Cred că în vreo douăzeci de minute.

— Bun. Vreau să vă văd acolo, într-o jumătate de oră. Urcaţi la camera numărul… – adăugă el, făcând o pauză… Camera şapte patru zero cinci.

— Ce-i cu toată mascarada asta? Am de lucru…

— E vorba de un ordin, Siwicki…

— Cine, naiba, mai eşti şi tu, de-mi dai ordine? – ţipă el, indignat.

— Danahar. Tom S. Danahar. CIA. Şi-acum mişcă-te încoace!

Şi îi închise telefonul.

Holiday Inn din Palo Alto părea prea vesel şi strălucitor, ca să adăpostească membri ai CIA cu vocile dure şi respingătoare, dar când Siwicki bătu la uşa camerei cu numărul 7405, bărbatul care îi deschise îi apăru mai puţin arogant decât se aşteptase. Avea vreo cincizeci de ani, bine făcut, osos, frumos, în stilul lui Gary Cooper.

— Intră, băiete – zise el şi îl invită să se aşeze pe un scaun confortabil, de lângă fereastră. Vrei un whisky?

— Nu, mulţumesc.

— Poate, altceva?

— Nu, nu vreau nimic.

Danahar luă un dosar gălbui, îl deschise şi îşi aruncă privirea prin el, înainte să se uite la Siwicki.

— Cum te descurci la SRI? Siwicki ridică din umeri:

— Ai o muncă interesantă?

— Cam academică, dar destul de interesantă.

— Oricum, nu ca treaba cealaltă pe care ai făcut-o pentru agenţie.

Siwicki zâmbi:

— Mă tem că nu.

— Îţi aminteşti că ţi se dăduse un material, în legătură cu un tip din Uniunea Sovietică, unul Rîkov?

Profesorul Rîkov?

— Îmi aduc aminte de numele lui. Nu cumva se folosea de o fată pentru telepatie pasivă, sau fac o confuzie?

— Nu. Aşa este. Ce părere ai de munca pe care o făcea?

— Foarte interesantă, dar nu mi s-au dat prea multe detalii. Mi s-a părut un pic cam exagerat.

— Nu trebuia să pleci în Europa, să lucrezi cu fata aceea?

Siwicki zâmbi:

— Au fost nişte discuţii să plec în Anglia, dar nu mi s-a spus despre ce e vorba.

— Se pare că despre asta era vorba. Ţi-ar fi plăcut?

— M-ar fi interesat foarte mult.

— Ai auzit de ce-a căzut planul?

— Nu. Pur şi simplu, nu s-a mai vorbit nimic despre asta.

— Păi, prietenul tău, Schaeffer, a luat-o razna rău şi, din cauza asta, i s-a tras un picior în fund. Numai că, între timp, mahării s-au gândit la o chestie – zise el şi se opri o clipă. Ce-ai zice, dacă s-ar ivi ocazia, ai mai fi de acord să lucrezi cu fata aia, a lui Rîkov?

— Dar ce s-ar întâmpla cu poziţia mea în SRI?

— Vom avea grijă de toate. Nu e nicio problemă.

— Atunci, m-ar interesa, realmente.

— Bun – spuse Danahar, oprindu-se o clipă. Sper că-ţi dai seama că nu e decât o discuţie de principiu. S-ar putea să nu iasă nimic. Am vrut doar să ne asigurăm că, dacă vor avea loc anumite evenimente, putem conta pe dumneata – adăugă el zâmbind. Se ridică, apoi, şi-i întinse mâna:

— Îţi mulţumesc c-ai venit, domnule Siwicki. Poate ne vom mai întâlni. Şi, nu uita: această discuţie e strict secretă. Rămâne numai între noi.

— Da, domnule, am înţeles.

Pe când se îndrepta spre automobil, în parcare, se întrebă ce-i venise de i se adresase tipului de la CIA cu „domnule”. În momentul acela, i se păruse că Danahar era

omul potrivit pentru un astfel de apelativ. Acum, însă, roşi, gândindu-se cât fusese de naiv.

Următoarele luni, Fisher şi le petrecuse la Londra, mergând la birou, cu excepţia unei singure nopţi, când se dusese până în Germania.

El şi Uschi duceau o viaţă destul de demodată, mic-burgheză. Mergeau, din când în când, la cinema, duminica plecau cu maşina la ţară, jucau şah, citeau şi stăteau de vorbă. Se pare că se simţeau foarte bine astfel. Viaţa lui Uschi era diferită de cea pe care o dusese în Uniunea Sovietică, iar Fisher se bucura de aceste noi preocupări, din tot sufletul. Numai că el îşi dădea seama că deasupra lor atârna mereu sabia lui Damocles. Nu-şi permiteau să se ducă în vizită la colegii lui. Atât Clayton, cât şi MacLeod o cunoscuseră pe Uschi la Berlin şi, deşi aceste întâlniri fuseseră scurte, nu voia să rişte.

Trecuseră vreo şase luni, până să ajungă în pragul catastrofei. O dusese la un concert de Ceaikovski. Se interpretau concertele pentru pian şi pentru vioară. După pauză, îşi reluară locurile, chiar după primul gong. Ridicându-şi privirile, el îl zări pe MacLeod într-o lojă. Simţi cum îi priveşte, apoi, spre uşurarea lui, apăru un cuplu care, se pare, venise împreună cu familia MacLeod. Disperat, Fisher se aplecă, încercând, în felul acesta, s-o acopere pe Uschi cu trupul său. În timp ce luminile se stingeau încet, David aruncă, din nou, o privire spre lojă şi îl văzu pe MacLeod spunându-i ceva soţiei sale, dar cu privirile îndreptate spre el.

În săptămâna care urmase, îl văzuse pe MacLeod de două ori, dar acesta nu făcuse nicio aluzie la faptul că îl văzuse la concert. Comportamentul lui fusese absolut normal.

De două luni, Hallam se ocupa de legătura CIA-SIS şi, când cei din America sunară, telefonul îi fu cuplat automat.

— Hallam, la telefon.

— Mă numesc Danahar, domnule Hallam. Sunt director operativ la Langley. Aş dori să vă văd. Când aş

putea să vin să ne întâlnim?

— E urgent, domnule Danahar?

— Da.

— Dacă luaţi avionul de seară, ne putem întâlni mâine dimineaţă.

— Excelent. Unde?

— Spuneţi dumneavoastră.

— Dacă trag la Hilton, am putea lua micul dejun împreună? Să zicem, pe la opt şi jumătate. V-ar conveni?

— Desigur. Pot să vă întreb despre ce este vorba?

— Aş dori să nu discutăm, până nu ne întâlnim, dacă nu vă supăraţi…

— Nicio problemă! Atunci, ne vedem la Hilton. Pe mâine dimineaţă, la opt şi jumătate.

Hallam nu mai fusese demult la Hilton. Ajuns acolo, întrebă la recepţie numărul camerei lui Danahar, îl sună, iar acesta îl invită sus.

Pe un gheridon, se aflau toate felurile tradiţional englezeşti pentru micul dejun: porridge, ouă ochiuri, slănină, cârnăciori cu roşii călite, cafea, pâine prăjită, unt şi marmeladă.

Danahar rânji, făcând un semn spre toate acestea:

— Ei, şi-acum, să ne înfruptăm!

După ce terminară, Danahar îi înmână lui Hallam un plic.

— Ar fi bine să-l citiţi, înainte de a sta de vorbă.

Plicul era sigilat cu ceară roşie, ca pe vremuri, aşa că

Hallam trebui să se folosească de un cuţit, pentru a-l deschide. Foaia pe care o scoase era din hârtie de calitate superioară, foarte elegantă.

Scrisoarea avea ca antet adresa cartierului general CIA şi se specifica faptul că-i era destinată numai lui Hallam personal. Numărul de telefon dat era Washington De, 202 351 – 1100.

Textul constituia o prezentare a lui Danahar şi o confirmare a faptului că acesta avea autorizarea să discute cu Hallam şi, dacă era cazul, să negocieze toate aspectele care s-ar ivi pe parcurs. Dacă era nevoie, putea suna la

9709, pentru a confirma autenticitatea acestei scrisori. Dedesubt, o semnătură şi numele directorului de la CIA.

Hallam ridică privirea spre Danahar, în timp ce împăturea scrisoarea şi o introducea la loc, în plic.

— În regulă. Spuneţi, domnule Danahar.

— Nu vreţi să controlaţi cele scrise, înainte de a

discuta?

Hallam zâmbi:

— Am făcut-o, deja, pe când vă aflaţi în avion. Ambasada noastră mi-a transmis, prin fax, fotografia dumneavoastră, câteva tăieturi din ziare şi nişte date din dosarul personal. Vreau să vă spun că poza nu vă prea avantajează, dar e acceptabilă! Am stat de vorbă şi cu omul nostru de la ambasadă, Miller.

— Aaa, da, Miller. Mare pocherist, Miller ăsta al dumneavoastră! Probabil că îşi trece toate pierderile în contul protocolului!

Hallam zâmbi, fără să spună nimic. Danahar se lăsă pe spate.

— Vă amintiţi că, acum câtăva vreme, un tip pe nume Schaeffer i-a convins pe oamenii dumneavoastră să răpească o fată care lucra pentru ruşi. Ceva în legătură cu telepatia.

— Sigur că da. Treaba asta ne-a dat multă bătaie de cap.

— Pot să vă spun că pentru Schaeffer a fost chiar mai rău – zise el şi se opri o clipă. Numai că timpul trece, roata se-nvârte. Şi, în momentul acesta, grangurii de la Langley se întreabă dacă nu cumva s-au cam grăbit.

— Ce i-a făcut să-şi schimbe atitudinea?

— Mai multe. Întâi, o echipă a cercetat rezultatele obţinute de cei care s-au ocupat de operaţiunea „Aeolus”.

Apoi, se pare că s-a aflat că informaţiile date de profesorul

Rîkov erau extraordinare. Ai noştri au fost impresionaţi de ambele aspecte.

— Nu credeţi că e puţin cam târziu să vă schimbaţi

hotărârea?

Danahar zâmbi:

— Credem că nu. Şi ne întrebăm dacă aveţi cumva impresia că sunteţi mai şmecheri ca noi.

Hallam ridică din sprâncene.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Avem informaţii că fata aceea n-a fost trimisă înapoi – zâmbi el, sigur pe sine. Ne întrebăm ce-aţi făcut cu ea.

— Ce vă face să credeţi că n-am trimis-o înapoi?

— Cred că faptele…

— Fiţi mai explicit.

— Încă mai susţineţi că aţi trecut-o graniţa?

— Da.

— Atunci, să vă spun ce ştim noi. Nu pot afirma că am avea o legătură nemaipomenită la Academgorodok, dar, din ceea ce ştim, ea nu s-a mai întors acolo. Mama ei a fost trimisă într-un lagăr de muncă silnică, în Gulag. Despre tatăl său nu avem habar unde ar putea fi, ştim, însă, că a fost arestat, chiar în ziua în care aţi răpit-o. De-atunci, n-a mai fost văzut.

— Asta nu înseamnă, neapărat, că fata n-a fost trimisă înapoi. Poate o consideră o dezertoare, căreia i s-a refuzat azilul politic. Poate că şi ea e într-un lagăr.

— Atunci, de ce-o caută ruşii în Berlinul de Vest? Scormonesc oraşul de şase luni de zile.

— Sunteţi sigur?

— Sută la sută.

— Bun. Să presupunem că nu s-a întors. Poate a vrut să rămână în Germania de Est, să-şi găsească o slujbă, acolo.

— Cu toată alarma ce s-a dat, la toate punctele de graniţă? îndoi-m-aş!

— Nu văd la ce ne-ar mai interesa ce s-a întâmplat cu ea.

— Vrem să punem iar mina pe ea – zise Danahar calm.

— Vreţi să ziceţi că doriţi să vă folosiţi de ea?

— Exact.

— Doar nu ne cereţi să ne amestecăm, din nou.

— Poate nu să vă amestecaţi. Dar v-am fi mai mult decât recunoscători dacă ne-aţi ajuta.

— În ce sens?

— Tipul care-a răpit-o prima dată ştie despre ea mai multe ca oricine. Şi, suntem informaţi, cunoaşte Berlinul ca pe propriile-i buzunare. Tot ce vă cerem este să-i daţi vreo două săptămâni s-o caute. Nimic altceva. După ce-o găseşte, ne ocupăm noi de rest.

— Şi toate acestea sunt oficiale, acum? Nu cumva e tot iniţiativa particulară a cuiva, ca apoi să ni se spargă toate oalele-n cap, din nou?

— Nici vorbă. Dacă n-ar fi aşa, n-aş sta acum de vorbă cu dumneavoastră. Şi nici n-aveam cum să vă înmânez o astfel de scrisoare.

— Asta-i tot ce doriţi? Ca omul nostru să-şi petreacă timpul la Berlin, s-o caute pe fată?

— Da – zise el şi se opri o clipă. Şi am împuternicirea să vă anunţ că, dacă lucrurile merg bine, vă vom împărtăşi şi dumneavoastră informaţiile obţinute. Omul dumneavoastră, profesorul – Ck/ton parcă-l cheamă – poate cere o sumă, în contul agenţiei…

— Să nu mergem încă atât de departe. În ceea ce priveşte omul nostru pentru Berlin, da, sunt de acord.

— Vă mulţumesc. Când putem începe?

— Cât staţi aici? Danahar ridică din umeri.

— Până-mi fac treaba.

— Mai întâi, am să vorbesc cu omul meu. Poate vrea să vadă ce informaţii aveţi până în acest moment.

— Cum ziceţi dumneavoastră.

— Vă voi căuta aici, peste vreo două ore.

Ajuns la birou, Hallam îl sună pe Fisher şi-l chemă la el.

— Spune-mi, David, ai ceva important de făcut, în momentul de fată?

— Nu tocmai.

— Îţi aduci aminte de fata aia pe care ai răpit-o la

Berlin? De Ursula Jaeger?

— Desigur – răspunse Fisher impasibil.

— Se spune că n-a ajuns înapoi, în Berlinul de Est.

— Cine spune asta?

— CIA.

— Ce naiba ştiu ei despre asta?

— La Hilton se află acum un ofiţer superior de la CIA, pe nume Tom Danahar. El o să-ţi spună despre ce e vorba. I-am promis că-i vom ajuta şi că o vom căuta pe fată, în Berlinul de Vest. Aş dori să-ţi sacrifici vreo două săptămâni şi să încerci să-i dai de urmă. Dacă o găseşti, nu trebuie să acţionezi în niciun fel. Mă anunţi şi, în rest, se ocupă CIA Danahar te va pune la curent cu ceea ce ştiu ei până acum. Bine?

— Bine – răspunse Fisher dând din cap şi ridicându-se.

Când Hallam rostise numele fetei pentru prima dată, lui Fisher i se muiaseră picioarele. Se gândea că totul fusese descoperit. Avea mereu în minte că, într-o zi, lucrul acesta avea să se întâmple, dar fusese luat prin surprindere de Hallam. Când îşi dădu seama cât de departe erau de adevăr, răsuflă uşurat. I se păru oarecum ciudat că trebuie s-o caute pe soţia lui! Dar faptul că ei credeau că ea se află încă în Berlinul de Vest nu putea decât să-l bucure.

Stătu o oră cu Danahar, aflând tot ceea ce ştiau cei de la CIA despre fată. Informaţiile erau foarte puţine. Dar, oare, de ce se arătau, deodată, atât de interesaţi de ea? Nici Hallam, nici Danahar nu-i furnizaseră, însă, detalii, în această privinţă.

Se ivea o problemă majoră: dacă se ducea la Berlin s-o caute şi venea cu un răspuns negativ, va avea, cu siguranţă, de suferit consecinţele neîndeplinirii ordinului iniţial, prin care i se ceruse s-o treacă graniţa înapoi. Ignorarea unui ordin, pe care îl dezaproba, legat de o fată care deja nu mai avea vreo importanţă pentru SIS – acest lucru ar fi fost poate de iertat, având în vedere comportarea sa anterioară. Dar o acţiune deliberată de

trădare, care implica în egală măsură CIA şi SIS – asta era cu totul altceva. Ştia foarte bine că genul acesta de înşelare a organelor superioare putea să-i aducă nenumărate neplăceri. Nu că n-o mai făcuse şi altă dată. Dar atunci, îi trăsese pe sfoară din raţiuni de reuşită a unei acţiuni. Pe când acum, totul avea un caracter personal. Lucrul acesta însemna un abuz de încredere. Nici nu voia să se gândească la urmări.

Deşi Fisher nu ştia încă, frământările lui aveau să ia sfârşit în curând.

Fotografia şi descrierea fetei fură trimise imediat tuturor unităţilor operative de pe teritoriul Germaniei de Vest. Materiale siuilare începură să circule şi la Century House, printre cei care se ocupau de operaţiunile din Berlin.

Raportul de o jumătate de pagină şi fotografia fetei zăcuseră pe biroul lui MacLeod vreo două zile, până când acesta se hotărî să-şi arunce privirile peste ele, înainte de a le pasa secretarei. Citi materialul în fugă şi-l puse, apoi, deoparte. Deodată, însă, îl luă din nou şi se uită cu atenţie la fotografia fetei. Chipul îi părea cunoscut. Fata era foarte frumoasă şi se întrebă dacă nu cumva o confundă cu vreo actriţă. Ezită un moment, apoi puse hârtiile în cutie, pentru a fi trimise secretarei.

Era în metrou, în drum spre casă, când îşi aminti unde mai văzuse figura fetei. Coborî la Hendon Central şi intră într-o cabină telefonică, de unde îl sună pe Hallam. Ofiţerul de serviciu de la Century House îi dădu un număr. Hallam se afla la o petrecere în Chelsea şi nu fu prea încântat să se întâlnească urgent cu MacLeod. Cu toate acestea, acceptă rece.

Se întâlniră la hotelul Royal Court, din Sloane Square. Hallam era îmbrăcat de seară. Statură la o masă, într-un colţ îndepărtat, din hol. Hallam se uită la ceas.

— Poţi s-o scurtezi, Mac?

— Da – răspunse acesta, oprindu-se o clipă. Am primit şi eu materialele în legătură cu fata aceea, Ursula Jaeger. Ţii minte, m-ai trimis atunci la Berlin, când Fisher

făcea pe nebunu'.

— Da, îmi amintesc.

— Uitându-mă la fotografie, mi-am dat seama că am mai văzut-o undeva. La început, am crezut că mi-am reamintit-o de când am întâlnit-o la Berlin. În metrou, însă, mi-am dat seama că am mai văzut-o undeva.

Se opri, o clipă, aşteptând un semn de la Hallam, care, însă, îl invită să continue.

— Sunt sigur c-am văzut-o de curând. Acum câteva luni.

— Dar tu n-ai mai fost la Berlin de-aproape un an, Mac.

— N-am văzut-o la Berlin.

— Atunci, unde?

— Aici, la Londra.

— Nu mai spune!

— La un concert, la Festival Hall. Noi stăteam într-o lojă, iar fata, în stal, alături de un bărbat.

— Vrei să zici că ai recunoscut-o, de la distanţă, după atâta vreme? Eşti sigur?

— Nu pe ea am recunoscut-o, ci pe bărbatul cu care era. Pe fată am băgat-o în seamă, numai după ce l-am văzut pe el.

— Aşadar, îl cunoşti?

— Da. Ca şi tine de altfel. E vorba de David Fisher.

Urmă o pauză lungă, în care cei doi nu mai ziseră nimic. Apoi, Hallam rosti:

— El te-a observat?

— Nu sunt sigur. Se uita în direcţia mea, dar n-a dat niciun semn că m-ar fi recunoscut. De fapt, nici eu nu l-am salutat. Până în seara asta n-am făcut nicio legătură.

Hallam inspiră adânc şi se lăsă pe speteaza scaunului. Pentru a mai detensiona atmosfera, MacLeod zise:

— Ai cunoscut-o vreodată pe soţia lui?

Hallam nu răspunse, dar negă dând din cap. Apoi se aplecă spre MacLeod:

— Ar fi bine să verifici, Mac. Nu-mi place deloc să fac

aşa ceva, dar trebuie. Să nu sufli nimănui o vorbă. Şi fă-o singur – adăugă el, scoţând din buzunar o agendă uzată.

Să-ţi dau adresa lui de acasă.

În douăzeci şi patru de ore, MacLeod aduse confirmarea bănuielilor sale: doamna Fisher era Ursula Jaeger.

29

Hallam stătea în picioare, lângă glasvand, îmbrăcat într-un halat. Privea în întunericul grădinii. În depărtare, se auzea o bufnită, iar în lac broaştele orăcăiau în cor. Nu era omul care să reflecteze adânc asupra înţelesurilor firii, dar acum, mai mult ca oricând, îşi dădu seama de contrastul dintre liniştea naturii şi lumea bulversantă în care trăia el. Se uita, uneori, la Gabriella şi la copiii lui, întrebându-se ce-ar spune ei, dacă ar şti despre lucrurile pe care le făcea sau punea să fie făcute. Numai că acestea erau gânduri trecătoare, care se topeau aproape înainte de a se contura cu adevărat. Oameni ca Fisher aveau dreptate, când spuneau că una e să stai la birou şi să coordonezi, prin intermediul hârtiilor, şi alta să lucrezi direct cu oamenii.

Închise uşile şi se îndreptă spre biroul lui. Acolo, se aşeză într-un fotoliu, întinzându-şi picioarele lungi, apoi închise ochii. Va trebui să se hotărască, în legătură cu modul în care avea să acţioneze.

Îl cunoştea pe Fisher de ani de zile, dar numai profesional. Despre viaţa lui personală, despre el, ca om, nu ştia nimic. Nici n-avusese vreun motiv să-l intereseze acest lucru. Cel puţin, până acum. Din experienţă ştia că acesta avea reacţii dure la orice admonestare oficială, indiferent de cât ar fi fost de vinovat. Pe lângă acestea, mai era şi arogant. Pe de altă parte, niciodată nu făcuse ceva în interes personal. Nu putea fi vorba de bani, ci doar de nesupunere. Numai că nici acest cuvânt nu i se potrivea. Doar nu mai era un puşti îndărătnic, ci ditamai ofiţerul de contraspionaj. Putea, foarte uşor, s-o păţească, să-l dea afară cu tinicheaua de coadă şi să nu mai aibă vreodată vreo slujbă ca lumea. Dar cui i-ar fi folosit toate acestea? în

niciun caz celor de la SIS. Şi-apoi, nici CIA n-ar mai fi putut obţine ceea ce voiau. N-ar fi avut nimeni de câştigat din înlăturarea lui.

Se uită la ceas: era unu şi jumătate. Se ridică, intră în bucătărie şi îşi făcu o cafea. Stând acolo, la masă, încercă să se pună în locul lui Fisher. Dac-ar fi fost aşa, ce şi-ar fi dorit? încet-încet, începu să descifreze necunoscutele acestui joc.

Hallam se hotărî să ia legătura cu Fisher în afara clădirii de la Century House. îi dădu întâlnire la casa conspirativă din Ebury Street. După ce se aşezară în fotoliile mari, de piele, Hallam se uită atent în ochii lui Fisher şi zise:

— Ai ceva să-mi spui, înainte de a intra în subiect?

— Ce anume să-ţi spun?

— Orice. Probleme de muncă. Probleme personale. Ce vrei tu.

Fisher îşi dădu seama imediat despre ce era vorba. Ridică din umeri:

— Hai să discutăm despre ceea ce voiai tu, când m-ai invitat să vin aici, astăzi.

Hallam dădu din cap:

— Bine, dacă aşa vrei tu – spuse el, uitându-se la Fisher, fără să zâmbească. Voi începe anunţându-te că această întâlnire nu este nici oficială, nici consemnată în vreun raport. În funcţie de cum vor evolua lucrurile, ea şi-ar putea schimba statutul. Om trăi şi-om vedea. Povesteşte-mi despre Ursula Jaeger.

— Ce vrei să ştii despre ea? Ai citit, doar, dosarul.

— De ce n-ai îndeplinit ordinul de a o trece graniţa, înapoi? Şi de ce te-ai căsătorit cu ea?

Fisher ridică din umeri:

— Pentru că e o fată foarte drăguţă.

— Din câte-mi amintesc, toate prietenele tale au fost fete foarte drăguţe. Ce are ea în plus, faţă de celelalte?

— Celelalte nu erau ameninţate cu moartea sau cu zece ani de Gulag.

— Şi, din fericire, nu erau nici angajate ale KGB-ului.

— Ce vrei, Hallam? Să-mi dau demisia? Sau îmi vrei şi capul?

— Probabil că vremea potrivită pentru demisie a fost atunci, când te-ai decis să-mi nesocoteşti ordinul.

Fisher dădu din cap:

— S-ar putea să ai dreptate. Dar nu mi-a dat prin minte atunci, fiindcă nu aveam nici cea mai mică idee despre cum se vor desfăşura lucrurile.

— De ce te-ai căsătorit cu ea, David?

— Când am fost chemat înapoi, la Londra, am găsit că e singura soluţie pentru a o proteja.

— Acesta a fost singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu e?

— E treaba mea, Hallam.

— Îţi sugerez să-mi spui şi mie, David. Asta ar putea schimba mult lucrurile privind viitorul.

— Uite ce-i, Hallam. N-ai cum să mă duci în faţa unui tribunal, pentru că, fie şi într-o audiere cu uşile închise, prin ceea ce aş spune, v-aş cam scutura, pe mulţi, din rădăcini.

— S-ar putea să ai dreptate, în această privinţă. Dar cum rămâne cu fata?

— Ce-i cu ea?

— Imigrantă ilegală, fals în acte, căsătorie nulă. Nu va fi uşor să ne contrazici, nu-i aşa?

— O să supravieţuim noi.

— O iubeşti? – întrebă Hallam liniştit. După câteva momente de tăcere, Fisher rosti:

— Da, o iubesc.

— Atunci, hai să terminăm cu ameninţările şi să începem o discuţie constructivă în legătură cu ce avem de făcut.

— Sunt de acord.

— Bun. Mai întâi, să-ţi fie clar că numai realizările muncii tale şi respectul meu pentru tine, ca om, mă reţin de la a considera negocierea cu tine o ilegalitate – zise Hallam, ridicând mâna, pentru a-l opri pe Fisher să vorbească. Ascultă-mă bine. Vei putea vorbi, mai încolo.

Ştii bine, din proprie experienţă, unde duc astfel de lucruri, indiferent dacă omul e găsit sau nu vinovat. Deci, ţine minte lucrul acesta. Vreau să-ţi propun un compromis. După părerea mea, un compromis creator. Hai să uităm nesupunerea ta şi să trecem la motivele pentru care o căutăm pe soţia ta. După câte ştii, ea are un dar pe care sovieticii l-au folosit cu succes. Americanii ar dori să-i folosească talentul şi ei, o vreme. Nu le-am spus nimic, în afară de faptul că se pare că i-am dat de urmă. Am subliniat faptul că acum ea este cetăţean englez şi, în felul acesta, e sub protecţia noastră.

Fisher îl întrerupse:

— E, într-adevăr, sub protecţia noastră?

— O, da. N-am de gând să tulbur în niciun fel relaţia dintre voi. Dar m-ar ajuta foarte mult să-mi justific atitudinea dacă aţi coopera cu noi, pentru a simplifica lucrurile.

— Ce fel de cooperare?

— Să-ţi spun la ce m-am gândit. Vom clarifica situaţia soţiei tale, din punct de vedere legal. îi vom aranja o cetăţenie adevărată şi vom valida căsătoria. Vă vom da şi un ajutor financiar substanţial. Le-am spus americanilor că soţia ta va fi disponibilă numai aici, şi cu acordul tău. De asemenea, că va activa numai câteva luni, sub supravegherea ta. Tot ce ni se cere e ca soţia ta să lucreze cu un neurolog american care va fi trimis aici.

Când se opri, observă lacrimi în colţul ochilor lui Fisher. Aşteptă ca acesta să vorbească.

— Mă uluieşti, Hallam. Realmente.

— Cu masa?

— Cred că ceea ce mi-ai spus constituie, într-adevăr, ceva constructiv. Iar ingeniozitatea care se întrevede din partea ta mă emoţionează. Presupun că e o decizie personală, nu a vreunui comitet.

— Aşa e. N-a existat niciun comitet şi nimănui altcuiva nu 1 se va spune vreodată ce-a fost şi ce va fi. În ceea ce mă priveşte, am vrut să-ţi arăt că te preţuiesc şi te respect. Şi că fac ceea ce, probabil, ai face şi tu, dacă ai fi

în locul meu.

— Cât timp am, să mă decid?

— David, maşinăria a fost deja pusă în funcţiune. Pentru moment, sunt ca băiatul acela olandez, cu degetul în spărtura digului, încercând să stăvilească şuvoiul de ape. Nu mă pot consulta cu nimeni. E o chestiune prea delicată. Sigur, aş putea constitui un comitet care să fie de acord cu propunerile mele. Dar ştii bine cam cât de înşelătoare pot fi comitetele.

— Bine, atunci. Va trebui să punem la punct unele detalii, dar, în principiu, sunt de acord – spuse el şi se opri o clipă. Îţi sunt chiar recunoscător. Aş fi fericit să scap de povara asta. Presupun că ştie şi MacLeod.

Hallam dădu din cap.

— Da, doar l-ai văzut şi tu, nu-i aşa?

— Da.

— L-am avertizat că nu trebuie consemnat nimic. Oricum, nu va vorbi. Nu e genul – zise el, ridicându-se şi luându-i mâna. Mă bucur că am aranjat lucrurile, David.

Fisher aprobă:

— Şi eu la fel.

— Veniţi, săptămâna viitoare, s-o cunoaşteţi pe Gabriella. E timpul să o cunoaştem şi noi pe fata ta. Trebuie să fie ceva deosebit.

— Este.

30

Hallam şi Fisher, împreună cu Danahar şi Siwicki, făcuseră toate pregătirile pentru noua operaţiune. Se stabilise o perioadă de lucru de şase luni, care avea să fie extinsă, numai cu acordul fetei. Nu aveau să fie niciun fel de presiuni, dacă ea decidea să nu mai continue, după limita stabilită. Experimentele trebuiau să aibă loc într-o casă din afara Lodrei, la alegerea lui Fisher. Trebuia cumpărată pe numele lui, dar, după terminarea operaţiunii, trebuia preluată de SIS, cu bani ce aveau să treacă în contul familiei Fisher. Munca experimentală urma să fie coordonată de Siwicki, iar acesta avea sarcina de a se purta cu fata cu aceeaşi consideraţie ca şi profesorul

Rîkov. Dacă apăreau probleme, Fisher trebuia să fie imediat informat, urmând ca el să ia decizii, în rezolvarea lor.

Hallam se ocupă personal de legalizarea situaţiei celor doi soţi, lucru care se petrecu în patruzeci şi opt de ore.

Când Fisher îi comunică soţiei sale amestecul acesta de veşti bune şi proaste, ea fu mai tulburată decât se aşteptase el. O surprinse de mai multe ori cu ochii aţintiţi pe fereastră, uitându-se în gol, şi îşi dădu seama că noua situaţie nu îi convenea deloc. Dar, când văzu casa de la

Wadhurst, păru că îşi dă seama de faptul că le va fi amândurora mai bine.

Siwicki se plimbase cu ea prin grădina de la „Little Croft”, impresionat de cunoştinţele ei referitoare la numele florilor şi ale tufelor ce creşteau acolo. Se amuză văzând că ştie până şi denumirea latinească a buruienilor.

În spatele casei, pe o terasă, era o masă cu scaune metalice albe, de grădină, iar ei se aşezară acolo, la soare. El îi povesti despre munca lui la CIA şi la Institutul de Cercetare Stanford.

Ea zâmbi:

— Am să-ţi explic ceva. Deşi mi se spunea că sunt asistenta profesorului Rîkov, nu ştiu nimic despre modul în care lucra el. Nu făceam altceva decât să mă uit la fotografiile pe care mi le arăta şi să-i spun ce-mi venea, atunci, în minte.

— Cât de valoroase erau experimentele acelea?

Ea ridică din umeri:

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu mi s-a spus niciodată. Aşa cum îţi spuneam, nu făceam altceva decât să mă uit la fotografii.

— Oricum, dacă experimentele au durat atâta timp, cu siguranţă că au fost încununate de succes. Şi-apoi, nu s-ar fi amestecat şi KGB-ul, dacă n-ar fi obţinut nişte rezultate.

— Mă tem că ştii mai multe despre asta decât mine.

El zâmbi şi schimbă subiectul.

— Aveţi o casă frumoasă, aici. Sper să nu vă deranjeze prea mult prezenţa mea.

— Ce fac muncitorii aceia acolo, în pod?

— Am vrut să am o încăpere liniştită, în care să lucrăm. Au să termine în două-trei zile.

Fisher aranjase ca domnişoara Makinen, finlandeza, să vină în Anglia, să se ocupe de îngrijirea casei, la „Little Croft”.

Nu-i întrebă niciodată pe Siwicki şi pe Uschi cum merge treaba, dar se părea că se înţeleg. Într-o seară, stăteau toţi patru la masă, după o cină frugală, în bucătărie, discutând despre diferenţele dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică.

Fisher îşi turnă o ceaşcă de cafea şi zise:

— Mă tem că, până la urmă, vor deveni aliaţi şi-au să ne împartă după cum le va fi vrerea.

Siwicki rânji:

— În orice caz, asta nu se va întâmpla în următoarea sută de ani.

— De ce nu? – zise Fisher. Au multe lucruri în comun.

— Ca, de exemplu?

— Dragostea pentru copii şi familie. Amândouă naţiunile, foarte puritane. Ţări mari, multinaţionale. Demodaţi, în multe privinţe, referitor la concepţia de viaţă. Singurele tensiuni apar între ele când se ciocnesc în încercările de a controla alte ţări.

Siwicki râse şi se uită la domnişoara Makinen.

— Dacă ţi s-ar spune că nu mai ai voie să locuieşti în Finlanda şi că trebuie să alegi între Statele Unite şi Uniunea Sovietică, ce-ai face?

— Nimeni nu m-ar putea forţa să aleg. Finlanda e o ţară democratică.

Fisher interveni:

— E doar o ipoteză. Să presupunem că, din anumite motive, trebuie să alegi.

Toate privirile se îndreptară spre ea, curioase. După ce se gândi puţin, rosti liniştită:

— Aş alege Uniunea Sovietică.

Siwicki fu şocat.

— Eşti comunistă, domnişoară Makinen? Ştiu că mulţi finlandezi sunt comunişti.

Ea zâmbi:

— Nu, nu sunt comunistă. Uneori votez cu social-democraţii, alteori, cu partidul conservator. Şi, pentru informarea dumneavoastră, în Finlanda, Partidul Comunist e fericit când obţine zece la sută din voturi.

— Atunci, de ce-ai alege Uniunea Sovietică?

— Pentru că Statele Unite sunt o ţară bună pentru învingători, iar Uniunea Sovietică, pentru cei care pierd.

— Nu vrei să fii o învingătoare?

— Aş dori să fiu, dar preţul e prea mare. Americanul insistă:

— În ce sens?

— Frica. Frica să nu-ţi pierzi serviciul. Frica de a nu da faliment, plătind taxele medicale, când te îmbolnăveşti.

Teama că-ţi vei pierde casă, dacă nu plăteşti ipoteca. Teama că trebuie să te conformezi standardelor. În Uniunea

Sovietică, serviciul îţi este garantat, chiar dacă munca pe care o faci nu-ţi place. Dar asta-i altă poveste. Ţi se garantează un acoperiş deasupra capului. Poate că nu e cine ştie ce, poate că-l împărţi cu prea mulţi, dar el există.

Dacă te îmbolnăveşti, ţi se asigură asistenţa medicală gratuită. Şi lucrurile acestea contează pentru mine. Şi pentru foarte mulţi oameni – zâmbi ea. Cei care pierd.

Chiar şi în Statele Unite sunt mai mulţi oameni care pierd, decât învingători.

Uschi se uita la fata lui Fisher, în vreme ce finlandeza îşi expunea punctul de vedere, aşteptând să o contrazică. Dar Siwicki fu cel care vorbi:

— Ce părere ai de KGB? Cum te-ai împăca cu asta?

Ea râse şi ridică din umeri:

— Dar CIA şi FBI? Crezi că sunt mai breze? Oricum, KGB-ul e de temut, numai dacă faci tâmpenii.

Siwicki se uită la Fisher, aşteptând să-i vină în ajutor. Dar acesta zâmbi şi zise:

— Cred că şi-a susţinut punctul de vedere, Siwicki. Să sperăm că nu va fi nevoie să aleagă vreodată.

Siwicki se dădu bătut, dezamăgit că n-a fost în stare să pledeze pentru democraţie şi capitalism.

Când cei doi se duseră la culcare, Fisher şi Uschi mai rămaseră în bucătărie, să stea de vorbă.

— Crezi că ea are dreptate, David?

— Ce să-ţi spun? E mult mai complicat. Ea are un simţ al politicianului mai dezvoltat decât Siwicki. El e complet rupt de realitate şi nu s-a gândit niciodată la aceste lucruri. Dar, per total, cred că şi-a argumentat foarte bine punctul de vedere. Cred că ea ştie mai multe despre Uniunea Sovietică decât Siwicki. Poate cunoaşte mai multe decât el şi despre Statele Unite. N-a fost o întrecere cinstită. El n-a avut niciodată ocazia să se gândească la aceste lucruri. Ca toţi americanii, crede că toată lumea ar dori să trăiască în Statele Unite.

— Cum sunt cei pe care-i vom întâlni mâine?

— Familia Hallam? Pe ea n-o cunosc. Dar el o să-ţi placă sigur. Seamănă cu un şcolar întârziat, dar nu-i aşa. Nici pe departe! E foarte ager.

— Şi el e şeful tău?

— Da, de mai mulţi ani. De când am început cu Germania.

— Îţi place tipul?

— Da.

— Ai încredere în el?

Fisher ezită.

— În afară de tine, nu am încredere în nimeni. Dar îl găsesc la fel de demn de încredere, ca pe oricare altul din branşa noastră.

— Ce crezi despre cei doi pe care i-am cunoscut săptămâna trecută? Despre familia MacLeod.

El zâmbi:

— Spune-mi ce crezi tu, mai întâi.

— Ce să zic? Sigur, îmi amintesc când am stat de vorbă cu MacLeod, la Berlin. Ţii minte că mi-a dat plicul

acela cu bani, spunându-mi cum mă vor lăsa să plec acasă. Ştia foarte bine unde mă trimite, dar a făcut-o cu zâmbetul pe buze – adăugă ea, inspirând adânc. Oricum, chiar făcând abstracţie de asta, tot nu mi-ar plăcea de el. E ceva dubios cu omul ăsta.

— Spune-mi ce?

— Are faţa rotundă şi palidă, ca o budincă. Şi transpiră, aşa, din senin. Chipul îi străluceşte întruna şi n-are astâmpăr. Îşi mişcă mâinile mereu, fie că îşi răsuceşte ochelarii, fie că se încheie la nasturi, sau şi le bagă în buzunare.

Fisher începu să râdă:

— Aşa e, aşa e! Ăsta este MacLeod. Dar ce zici de soţia lui?

— Indiferent ce-l frământă pe el, ea ştie despre ce e vorba. îl urmăreşte tot timpul, gata să-i sară în ajutor. Îmi place de ea. E loială soţului şi ăsta-i un lucru bun.

— Ce părere ai de profesorul Clayton?

— E foarte, foarte inteligent. M-a surprins că lucrează în contraspionaj.

— De ce te-a surprins?

Ea zâmbi:

— Pentru că iubeşte oamenii. A făcut tot posibilul să mă simt bine în casa aceea mare, a lui. M-a dus în bibliotecă şi mi-a arătat cărţile de istorie naturală şi de botanică. M-a întrebat dacă sunt fericită şi mi-a spus că trebuie să fiu o persoană deosebită, odată ce-ai vrut să te căsătoreşti cu mine. N-a evitat subiectul cu întâlnirea noastră de la Berlin. A mai zis că a avut remuşcări multă vreme, pentru ceea ce-mi făcuseră.

— L-ai crezut?

Ea zâmbi, dând din cap:

— Nu. Am început să am instinctele tale, David. Cred că şi-a făcut griji o oră, două. Oricum, e mai bine decât nimic.

— Aşadar, nu ai o părere prea bună despre colegii mei.

— Vai, David, cum aş putea eu să-i judec altfel? în

comparaţie cu tine par atât de… cum să spun? poate „patetic” ar fi cuvântul cel mai potrivit.

Fisher zâmbi şi-i luă mâna într-a lui.

— Eşti subiectivă.

— Aşa şi trebuie să fiu. Eşti deosebit. Şi asta şi datorită faptului că nu-ţi dai seamadeacest lucru.

Danahar stătea la fereastra biroului său, din sediul CIA, de la Langley. Nu era decât începutul lui decembrie, dar pământul fusese deja acoperit de un strat subţire de zăpadă şi ningea în continuare, din norii grei, cenuşii. Nu erau decât nişte fulguieli firave, duse de vânt, dar se părea că zăpada se va aşterne serios, în curând.

Se întoarse şi se aşeză la birou, uitându-se din nou la cele trei foi primite de la Secţiunea centrală de activitate mondială. Din tot textul, importante erau doar şase rânduri. Şi asta, pentru că nu ştia ce să facă în legătură cu această informaţie. Mai bine zis, ştia ce ar fi trebuit să facă, dar nu era sigur că o să şi facă aşa. Le mai citi o dată, în ciuda faptului că le ştia aproape pe de rost.

Origin. 09.86/40 1 Către: C1094 Ex.: CWPS-74

Subiect: JAEGER URSULA, vezi dosarul C1094/7/15/28/35/42

Mai multe surse, inclusiv EAGLE şi ROVER, nu încetează să informeze despre continuarea interesului KGB-ului, în ce priveşte subiectul sus-menţionat, în BERLINUL de VEST STOP Cercetarea în sarcina lui BERLINSKI VIKTOR – ofiţer superior – şi LOTOV IGOR – nu se cunoaşte funcţia STOP

Recompensa actuală a crescut la cincisprezece mii – în cifre 15.000 – mărci germane, plătibile în dolari americani STOP Una din surse pretinde că se vor face cercetări în HAMBURG, la Londra. Nu există însă alt material în acest sens STOP Au fost văzuţi agenţi KGB supraveghind casa din BERLINUL de VEST, presupusa casă conspirativă a SIS STOP întrebarea dumneavoastră în legătură cu părinţii subiectului – niciun raport STOP Terminat MESAJUL.

În vreme ce citea, întinse mâna şi ridică receptorul telefonului interior, ezită, apoi îl puse la loc. Informaţiile pe care Siwicki le trimitea erau folosite de patru secţiuni, iar şeful departamentului ce se ocupa de Uniunea Sovietică era uluit de importanţa materialului. Se întorsese roata. Cazul bietului Schaeffer fusese reanalizat, dar se luase hotărârea să nu se întreprindă nimic, pentru reabilitarea lui. Faptul că instinctul îi relevase importanţa acestei operaţiuni nu-l absolvea de vina de a fi acţionat de capul lui, înşelându-şi superiorii. Danahar se întrebă dacă, odată trimis materialul la Londra, Fisher nu cumva îşi va retrage soţia din această operaţiune?

În cele din urmă, Danahar luă avionul şi se duse personal să-l vadă pe Hallam, căruia îi arătă raportul primit de la Berlin. Acesta îl citi şi se uită la Danahar.

— De ce nu ni l-ai transmis, pur şi simplu?

Danahar ridică din umeri:

— M-am gândit că dacă-l primiţi aşa, fără să stăm de vorbă, aţi putea stopa operaţiunea.

— Şi?

— Şi aş dori să vă conving să nu vă grăbiţi.

— De ce?

— Dacă am mai avea vreo lună, o lună şi jumătate, ne-am putea concentra asupra unor probleme specifice. Ne-am putea opri atunci, până ne-am da seama cum mai acţionează sovieticii.

— Şi, între timp, cum rămâne cu securitatea fetei?

— I-aţi putea asigura dumneavoastră paza acolo, în casă.

— Fără să-i spunem ei sau lui Fisher că e în pericol?

— Nu, în cazul în care lucrurile nu se precipită.

Hallam se uită lung pe fereastră şi trecu o bună bucată de vreme până îi răspunse lui Danahar:

— Nu-mi place deloc. Trebuie să mă mai gândesc. Am să v-anunţ mâine, după ce stau de vorbă cu colegii mei.

— Aţi citit informaţiile pe care vi le-am dat?

Hallam clătină din cap:

— Nu pe toate, dar am înţeles că oamenii noştri le

consideră de importanţă vitală.

— Ai noştri sunt de părere că le-au fost furnizate nişte informaţii atât de uluitoare despre KGB şi Kremlin, încât poziţia Pentagonului faţă de Uniunea Sovietică s-a schimbat radical.

— Puteţi să veniţi aici, mâine. Să zicem, pe la ora zece.

— Mai doriţi să ştiţi ceva, pentru a lua o decizie?

Hallam vru să deschidă gura, dar se răzgândi şi dădu, doar, din cap.

Singurul pe care-l găsi fu MacLeod. Seymour era în Hong Kong, iar profesorul se ocupa de verificarea noilor recruţi, la St. Antony.

— Ce spui de treaba asta, Mac?

— Cred c-ar trebui să faci un compromis.

— Cum?

— Fisher ştie exact rezultatele muncii lui Siwicki?

— Nu. Din când în când, i se face o prezentare generală, fără însă a se intra în amănunte.

— Atunci, spune-i lui Fisher că activitatea ei a devenit aşa de importantă încât casa trebuie păzită şi mai bine. Atât pentru ea, cât şi pentru Siwicki. Iar noi vom depune eforturi speciale pentru a depista orice urmă de KGB în Marea Britanie

— N-avem cum să dăm detalii despre fată, Brigăzii a cincea sau altora de felul acesta.

— Atunci, vom inventa o poveste şi le-o vom pune pe tavă. Ei au experienţă şi efective mai mari, pentru a se descurca cu KGB-ul.

Fisher nu-şi putea schimba stilul, aşa că, atunci când se întorcea la „Little Croft”, o făcea totdeauna la fel. Uneori, venea cu maşini închiriate, alteori, cu trenul; atunci cobora la staţii diferite, la Tombridge, la Frânt, la Robertsbridge şi chiar la Hastings şi la St. Leotards. De-acolo, lua câte un taxi, până la capătul străzii. Nu venea niciodată cu taxiul până lângă casă. Chiar când îşi folosea maşina personală, o lăsa undeva, pe o pajişte, de lângă fermă.

Fisher protestase, spunând că echipa de pază va atrage atenţia sătenilor şi, în felul acesta, casa va fi mai expusă. Dar Hallam insistă şi îl asigură că situaţia nu avea să dureze mai mult de o lună.

Nici lui Siwicki nu-i plăcu noua situaţie, dar din motive diferite. Nu se văzuse niciodată în postura de protejat şi gândul că ar fi putut constitui o ţintă îl înspăimânta. Uschi fu amuzată văzându-i pe uriaşii aceia tăind gazonul şi înlăturând panseluţele uscate de pe straturi.

31

Patrula poliţiei îşi făcea rondul de noapte pe şoseaua La Honda. Înainte să se întoarcă la Woodside, luară legătura cu San Gregorio. Pe la ora două noaptea, porniră pe drumeagul care ducea la vilă. Era patrularea de rutină din fiecare noapte.

Chuck Powell tocmai desfăcea un pachet de Marlboro, când partenerul său zise:

— Mi s-a părut că văd o lumină în casă. Hai să mergem, să vedem.

— Cred că e o reflexie a razelor de lună, la una din ferestre.

— Asta numai dacă luna s-a mutat în partea cealaltă a cerului! Hai să vedem.

Lăsară deschise portierele maşinii şi porniră spre casă. În momentul acela, văzură un Volkswagen negru. Printre perdelele unei ferestre de la parter se zărea o rază de lumină.

Se opriră. Colegul lui Powell, Karl Swenson, duse transmiţătorul aproape de gură, spunându-i încet partenerului său:

— Mi-au spus să anunţ la sediu, dacă văd ceva nelalocul lui.

— Hai să vedem ce e.

— Ordinele sunt clare: să observ şi să raportez. Nimic mai mult.

— Bun. Vezi ce zic.

Swenson apăsă pe buton şi raportă ofiţerului de

serviciu de la Woodside tot ce văzuse. După o scurtă pauză, li se răspunse să stea şi să observe casă, iar dacă iese cineva, să-l urmărească. Trimiseseră deja două maşini spre ei. Chuck Powell se întoarse şi îşi parcă automobilul la umbra unui pâlc de arbori.

Peste vreo cincisprezece minute două maşini opriră pe şosea şi din ele ieşiră cinci oameni care porniră în linişte spre vilă. Poliţiştii de la patrulare nu-i văzuseră niciodată până atunci. Locotenentul care venise cu ei se uită câteva momente spre vilă, apoi dădu nişte ordine oamenilor săi, iar poliţiştilor le zise să dezumfle cauciucurile Volkswagenului.

După vreo cinci minute, locotenentul ajunse cu echipa lui la uşa casei pe care o descuie. Holul era întunecos, aşa că aprinse lanterna, pentru a găsi drumul spre camera în care fusese semnalată lumina. Avea în mână un pistol Smith & Wesson când deschise uşa brusc. Un bărbat de vreo patruzeci de ani stătea aplecat urmărind comenzile unui Revox, iar o fată în jeans decoloraţi şi tricou UCLA stătea într-un fotoliu, privindu-şi partenerul. Trăgea adânc dintr-o ţigaretă răsucită de ea, în momentul în care îl văzu pe locotenent. Strigă:

— Greg!

Şi se ridică imediat în picioare, luând-o spre uşă. Locotenentul, însă, ordonă:

— Nicio mişcare, fetiţo! Suntem FBI-ul!

Fata îngheţă şi lăsă să-i cadă ţigareta aprinsă pe carpeta de lângă scaun. Partenerul ei se ridică încet şi se întoarse:

— Ce se întâmplă? Ce-i cu tot balamucul ăsta?

— Ce faceţi voi aici?

— Proprietarul ne-a permis să folosim casa câteva zile.

— Cine e proprietarul?

— Dar voi cine sunteţi?

Locotenentul scoase dintr-un buzunar interior legitimaţia şi-o deschise în faţa omului:

— Sunt locotenentul Grayson, de la FBI. Acum,

răspunde-mi: cine e proprietarul?

Omul aruncă o privire spre uşa mai îndepărtată, dar locotenentul îl avertiză:

— Să nu faci vreo prostie. Casa e înconjurată de oamenii mei.

Bărbatul zâmbi şi ridică din umeri:

— Aşadar, despre ce e vorba, domnule locotenent?

— Scoate tot ce ai în buzunare şi pune pe masă! – zise el, întorcându-se apoi spre fată. Şi tu la fel! Şi stai jos!

Grayson se aşează pe braţul unui fotoliu, privindu-l pe omul care-şi golea buzunarele. Unul din ofiţerii lui puse totul într-o pungă de plastic. Apoi, se ridică şi se îndreptă spre uşă, unde se aflau doi oameni. îi spuse celui mai înalt:

— Percheziţionează-l şi pe el şi pe fată, apoi du-i pe amândoi la Half Moon Bay.

Apoi ieşi şi dădu instrucţiuni ca doi dintre oamenii săi să urce în maşină cu bărbatul şi cu femeia din casă.

Ceaţa dimineţii ce se rostogolea, parcă, dinspre mare, începuse să se risipească uşor, odată cu ivirea soarelui. Grayson stătea pe marginea mesei masive, din lemn, cu jacheta aruncată pe un scaun şi cu cravata atârnându-i neglijent. Camera nu avea decât o fereastră mică, cu gratii ce păreau ornamentale, dar, de fapt, erau bine înfipte în zid. Pereţii şi tavanul erau negri. Sorbea relaxat dintr-un pahar cu suc de fructe, legănându-şi picioarele lungi şi uitându-se la bărbatul cu cătuşe, imobilizat pe scaun. Era un scaun fixat de podea.

Volkswagen-ul fusese înregistrat în Almeda County pe numele de Gregory Martin. Dar lucrurile găsite în buzunarele bărbatului nu le putuseră da niciun indiciu în legătură cu identitatea lui. În portmoneul său, erau cinci mii de dolari şi două monede de aur. De asemenea, găsiseră şi o schiţă a drumului până la vilă precum şi planul casei.

Distanţele erau exprimate în metri, iar sus, deasupra desenului, scria, cu litere mari, numele lui Siwicki. Grayson îl chestionase pe bărbat vreo jumătate de oră, dar

acesta refuzase să răspundă până şi la unele întrebări de rutină.

Atunci lăsă paharul jos şi se ridică. Era timpul să devină dur.

MacLeod citi raportul de la CIA pentru a treia oară. Hallam plecase la Singapore, deci trebuia să ia decizia singur. Mai erau trei săptămâni până la încheierea operaţiunii lui Siwicki. Aşa conveniseră. Şi Fisher însuşi luase parte la această înţelegere. Mesajul de acoperire de la Danahar sublinia importanţa a ceea ce avea să facă Siwicki în ultimele săptămâni ale operaţiunii. Dar lăsase decizia să fie luată de cei de la SIS, în ceea ce priveşte noile căi de dezvoltare. De două ori întinsese mâna să ia receptorul f pentru a-l suna pe Fisher şi de două ori şi-o trăsese înapoi. 1 căută apoi pe omul de legătură de la MI5 şi acesta îi confirmă că nu erau filaţi. Atunci, strecură raportul şi nota de acoperire într-un dosar. Vru să-l arunce în cutia cu hârtii care nu-i mai trebuiau, dar se răzgândi şi-l puse alături, împreună cu dosarele în lucru.

Fisher se dusese peste vreo două zile la MacLeod, la birou, şi îl găsise pe Seymour, acolo. Acesta îşi ridică privirea spre el.

— Încerc să fac ordine prin hârtiile lui MacLeod.

— De ce? Unde e el?

— E bolnav. A făcut gripă sau aşa ceva. Se pare că va lipsi o săptămână.

— Vrei să te-ajut?

— Da, hai să încercăm să le sortăm – zise el, indicând un teanc de dosare. Alea pot să mai aştepte; dar astea de-aici trebuie rezolvate urgent. Dacă avem dubii cu vreunul din ele, i-l trimitem lui Adams.

Nu trecuseră nici zece minute, când Seymour citi mesajul de la Danahar.

— Ai văzut mesajul ăsta de la Langley, David? – întrebă el, uitându-se la timbru şi la ştampilă. Se pare că a sosit de vreo două zile.

— Despre ce e vorba?

— E vorba de un tip de la CIA, pe nume Siwicki –

răspunse el şi-şi ridică privirile spre Fisher. Ai vreo legătură cu CIA? E menţionat şi numele tău.

Seymour scoase filele din dosar şi i le dădu lui Fisher.

„Către: T.S. Danahar legătura CIA

De la: Z.P. Lennard FBI/CIA – legătura.

După cum ni s-a cerut, am supravegheat casa de dincolo de şoseaua La Honda. O maşină de patrulare a observat activitate în interiorul casei şi, la locul respectiv s-a deplasat o echipă condusă de locotenentul Grayson, care a făcut investigaţii. Au fost prinşi un bărbat şi o femeie, care au fost interogaţi.

Bărbatul a fost identificat ca fiind Grigor Markovici, de 38 ani, cetăţean american, de origine letonă. Femeia se pare că e Sara Walker, în vârstă de 24 de ani, o fostă membră UCLA, în legătură cu tot felul de grupări subversive. A fost arestată de două ori pentru afaceri cu marijuana, dar nu a fost condamnată.

În final, Markovici a recunoscut că e în serviciul lui Alex Djilas, un sovietic care se crede că lucrează la KGB, cu grad de maior. Djilas e funcţionar la consulatul sovietic din Los Angeles. Markovici a fost plătit cu o mie de dolari, ca să percheziţioneze casa în care a stat Siwicki, cu scopul de a afla unde se află el, acum. Promiţându-i-se că nu va fi trimis în judecată dacă spune, Markovici a mai recunoscut că se crede că Siwicki se ocupă de o transfugă sovietică, pe nume Ursula Jaeger. Crede că sovieticii încearcă să-i dea de urmă acestei femei, cu ordine precise să fie eliminată, de îndată ce i se stabileşte identitatea. Alte echipe se ocupau de acelaşi lucru la Londra, Anglia, şi în Berlinul de Vest. Respectivul va fi ţinut la dispoziţia dumneavoastră încă paisprezece zile, apoi va fi deportat în Polonia, cu excepţia cazului în care aveţi vreo obiecţiune. Vă rugăm să confirmaţi”.

Nota de acoperire din partea lui Danahar către Hallam era scrisă de mână:

„Dragă H, M-am gândit că trebuie să ştii faptele imediat. Din acest motiv am inclus acestea în corespondenţa de seară, pentru a ajunge acolo mâine

dimineaţă.

Materialul furnizat de Siwicki este inestimabil, dar, în ciuda aranjamentelor pe care le-am făcut, mă gândesc că vreţi să feriţi fata de orice pericol. Bănuiesc că Fisher va fi de această părere. Las la latitudinea dumneavoastră dacă să-i spuneţi sau nu situaţia. Ne vom conforma deciziei dumneavoastră”.

Urma o semnătură indescifrabilă.

Fisher îi întinse cele două foi lui Seymour, fără să facă niciun comentariu. După vreun sfert de oră plecă, spunând că trebuie să fie la o şedinţă. Ajuns în biroul său, îi telefona lui Uschi şi-i spuse să ia imediat trenul spre Charing Cross, ca să se întâlnească la barieră.

În vreme ce mâncau, el îi povesti despre raportul de la CIA Ea zâmbi şi ridică din umeri:

— Chiar crezi că-i aşa?

— Da – răspunse el şi se opri o clipă. Ţie nu ţi-e frică, Uschi?

— Nu.

— De ce nu?

Ea zâmbi:

— Pentru că te am pe tine. Aşa că, de ce să-mi fie frică?

El dădu din cap:

— Ne vom retrage din toate astea, Uschi. Nu mai am încredere în ei.

— În cine nu mai ai încredere?

— În oamenii noştri. MacLeod putea să mă avertizeze, acum două zile, imediat ce-a primit Mitule de la CIA. în loc de asta, le-a pus în dosar. Dacă nu intram, din întâmplare, în biroul lui, n-aş şti nici acum de existenţa lor. Era gata să-ţi rişte viaţa numai să le facă plăcere celor de la CIA. Nici măcar nu ştie dacă munca pe care o faci cu Siwicki merită sau nu un astfel de risc. Eu, unul, m-am săturat!

— Atunci, ce facem?

— Diseară, când ajungem acasă, împachetează câteva lucruri de care ai strictă nevoie. îi voi spune lui

Siwicki că ne petrecem weekendul la Londra. Plecăm din tară.

— Unde?

— Am să mă gândesc diseară. Dar să fii gata de plecare mâine dimineaţă devreme.

Luară o cameră la un hotel mic din Bayswater, pe la prânz. Apoi, Fisher ieşi singur. Se întoarse seara, târziu. Părea obosit, dar foarte agitat, iar ea îşi dădu seama că mai trecuse prin aşa ceva de nenumărate ori.

Adusese o geantă de voiaj cu o încuietoare specială la fermoar şi două paşapoarte canadiene, pe numele de Dawe. A doua zi dimineaţă, la ora şase, luară trenul spre Dover, de unde Fisher cumpără bilete pentru feribotul spre Ostend. Qnd sosiră acolo, închinară o maşină şi-şi petrecură noaptea la Bruges. Sosiră la Amsterdam duminică seara, târziu. Dormiră la un hotel de la Prinzengracht, iar a doua zi, Fisher închine un apartament mic, mobilat, într-una din vechile case de pe Rembrandts Plein. Se mutară chiar în după-amiaza aceea, iar Fisher plecă singur la Berlin. Cu un avion de noapte.

32

Fisher luă un taxi până la intersecţia dintre Friedrichstrasse şi Kochstrasse şi rămase câteva momente acolo, uitându-se la coada de maşini de la punctul de vamă Charlie. Apoi merse pe jos, pe lângă Springer, până în partea de vest a Zidului, în Lindenstrasse. Pe vremuri, casele acestea cu trei etaje erau formate din apartamente ale artizanilor şi arătau foarte îngrijit. Acum, însă, după construirea Zidului, păreau să fi împrumutat ceva din mohoreala acestuia. Păreau un şir de cocioabe lăsate în părăsire.

De la o fereastră, la parter, o femeie îi spuse că erau două camere de închiriat, la etajul întâi, dar numai pentru o lună, cu drept de prelungire. Îi mai spuse să o caute pe Frau Kessler, în spatele casei, pentru detalii.

Frau Kessler era o femeie veselă, plină de temperament, îi spuse că putea să închirieze ambele camere, pentru douăzeci de mărci pe săptămână. Nu

aveau decât apă rece, un contor de electricitate şi toaletă comună. Baie nu exista, dar se putea duce la cea publică, lângă tipografie. Paturile erau foarte bune.

După vreo zece minute, Fisher stătea singur în camera aceea sumbră. În perete, se vedea un robinet ataşat de o ţeavă exterioară, sub care era un lighean metalic, pentru spălat. La fereastra întunecată atârnau două perdele murdare, iar pe pat se aflau o saltea şi nişte cearşafuri uzate. În spatele uşii, un cuier cu agăţători de plastic. Lângă el, un scaun şchiop şi o ladă de lemn, care ţinea loc de picior.

Se aşeză pe pat şi deschise geanta de voiaj, din care scoase carnetul cu adrese, legat în piele. Controla dacă avea paşaportul şi banii în buzunar, apoi încuie uşa şi coborî scările. Frau Kessler îl urmări cu privirea, din capătul coridorului.

În drum spre staţia de metrou de la Friedrichstrasse, îşi cumpără un pachet de ţigări şi făcu rost de mărunţiş, pentru a da un telefon.

Îl întâlni pe Johnny Walters în camera din spate a unei cocioabe din Potsdamer Platz. Walters fusese caporal în poliţia militară, optase să fie eliberat, dar rămăsese la Berlin. În timpul celor trei ani de serviciu în Berlinul de Vest, reuşise să cunoască pe majoritatea criminalilor care activau în sectorul britanic şi chiar pe câţiva din sectoarele franţuzeşti şi americane. Venitul lui principal provenea din faptul că se ocupa de vreo zece adolescente pe care le plasa în zona Porţii Brandenburg. Fisher îl mai folosise când şi când, pe vremuri, în operaţiuni de mică anvergură, având în vedere legăturile acestuia cu diverşi criminali din Berlinul de Est. Cocioaba, care era folosită de fete şi de clienţii lor, arăta rău pe dinafară, dar înăuntru avea un aspect chiar elegant, cu mobilă de calitate. De asemenea, era foarte curată. Walter avea două camere pentru uz personal, dar adevărata lui reşedinţă se afla într-un apartament luxos, deasupra unuia din restaurantele Ku'damm. Avea acţiuni la câteva cluburi şi localuri din centrul oraşului.

În vreme ce stăteau la masă, cu o sticlă de vin alb între ei, Walter rosti:

— Tot cu vechile jocuri, şefule? Fisher zâmbi şi ridică din umeri:

— Mai mult sau mai puţin. Dar tu, ce mai faci? Walter rânji:

— Mai bine ca oricând. Ce pot să fac pentru dumneata? – adăugă el, după o scurtă pauză.

— Am auzit că sunt pe-aici nişte copoi de la KGB, care caută o fetiţă din Germania de Est. Ştii ceva despre ei?

Walter se încruntă:

— Mi-a spus una din puicuţele mele despre un tip care i-a dat treizeci de mărci şi şi-a petrecut timpul cu ea tot întrebând despre o fată.

— Qnd s-a întâmplat asta?

— Trebuie să fie vreo trei săptămâni. Vrei să stai de vorbă cu ea?

— E pe-aici?

— Stai să văd.

Walter luă telefonul şi apăsă pe două butoane.

— Sunt eu, Johnny. Heidi e acolo?... Da... Bun. Trimite-o la mine.

Puse receptorul jos:

— Tocmai şi-a terminat treaba Vine în câteva minute.

Mai vrei nişte vin?

Fisher dădu din cap:

— Nu, mulţumesc.

Fata care intră era o mulatră drăguţă, până-n douăzeci de ani, cu colanţi, fustă scurtă şi tricou mulat. Walter îi indică un scaun. Îi vorbi într-o germană aproximativă, dar fluentă.

— Ia loc, *Schatz*.

După ce se aşează, Walter îi zise:

— Povesteşte-mi despre tipul care caută o fată din Germania de Est. Ce s-a mai întâmplat?

— Aşa cum ţi-am spus, mi-a plătit cât i-am cerut, fără să se tocmească. Dar când am ajuns aici, în cameră, tot ce-

a vrut a fost să stea de vorbă despre fata aceea.

Fisher zise blând:

— Ţi-a spus despre cine era vorba şi de ce-o căuta?

Fata zâmbi:

— Mi-a spus că e îndrăgostit de ea şi că voia s-o găsească, pentru că voia să se căsătorească. Oricum, nu l-am crezut.

Fisher zise liniştit:

— De ce?

— Se vedea că inventează. Nu avea nici măcar o fotografie de-a ei. Nu mi-a putut spune când a văzut-o ultima oară şi nici de ce l-a părăsit. Nu făcea decât să încerce terenul. Nu-i ştia decât numele. Şi nu era el în stare să iubească pe nimeni, în afară de el însuşi.

— Ce accent avea?

— Tipic berlinez.

— Şi cum o chema pe fata aia?

— Nu-mi amintesc.

— Mai gândeşte-te – zise Walter. Era un nume străin?

Fata dădu încet din cap:

— Nu… Cred că era Ursula şi nu mai ştiu cum… sau, poate… Nu, nu… sunt sigură că Ursula.

— De unde te-a cules tipul ăla?

— Din Platz. Se prefăcea că se uită la desenele de pe Zid.

Fisher zise:

— Nu cumva celălalt nume era Jaeger? Ursula Jaeger?

— Sincer, nu-mi amintesc. Poate vreţi să verific?

— Cum?

— L-am văzut pe tipul ăla de câteva ori, în ultimele săptămâni. Vagabondează pe lângă vama Charlie tot timpul.

Walter zise:

— Bine, puiule. Du-te şi bea ceva la bar. Spune-i lui

Berni că-ţi fac eu cinste. Mai stăm de vorbă – adăugă el şi, văzând-o că ezită, zise: Fii liniştită, am să-ţi plătesc.

Stai pe-aproape.

Înd fata plecă, Walter se uită la Fisher:

— Vrei să vorbeşti cu tipul?

— Da.

— Vrei să regulezi fetiţa, cât aştepţi aici? Fisher zâmbi şi dădu din cap:

— Doar mă cunoşti, Johnny. Nu amestec niciodată munca cu plăcerea.

— Bine, bine. Atunci, aşteaptă aici. Am să stau de vorbă cu Heidi, să-i spun ce are de făcut – spuse el şi porni spre uşă, unde se opri o clipă. Te simţi bine?

— Da. De ce mă-ntrebi?

— Pari cam stresat. Eşti sigur că nu vrei o puicuţă? Fisher scutură din cap:

— N-am nimic. Oricum, îţi mulţumesc.

Bărbatul părea cam speriat, când Walter îl aduse în încăperea din spate şi îl văzu pe Fisher acolo. Se întoarse să iasă, dar Johnny Walter stătea cu spatele în uşă.

— Ce-i asta? – întrebă tipul. Ce se întâmplă? Walter îl privi în ochi:

— I-ai spus lui Heidi că-ţi cauţi prietena.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi, domnul acesta – zise Walter arătând spre

Fisher – s-ar putea să te ajute. Aştept afară, să puteţi sta de vorbă, şefule.

Fisher îi făcu semn să se aşeze pe un scaun:

— Ia loc, te rog.

Omul se aşeză încet.

— De ce ai vorbit în englezeşte cu tipul ăla?

— I-ai spus lui Heidi că vrei să găseşti o fată. O fată din partea cealaltă. Din Republica Democrată.

— Aşa zice ea. Toate curvele astea sunt nişte minei

— >

noase din naştere.

— O cheamă, cumva, Ursula? Fisher se uită cu atenţie la el.

— Ce treabă ai tu? Fisher ridică din umeri:

— Poate te ajut s-o găseşti. Cu condiţia să vorbim amândoi despre aceeaşi fată.

Urmară câteva momente de tăcere, înainte ca omul să se hotărască să vorbească din nou.

— Dar tu cine eşti?

Fisher zâmbi:

— N-are importanţă cine sunt eu. Nici pe mine nu mă interesează cine eşti tu. Numai că şeful tău din Karlshorst s-ar supăra rău, dacă ar afla că ai pierdut ocazia s-o găseşti pe fată.

Omul începu să se foiască neliniştit, în scaun.

— A zis cineva ceva despre Karlshorst?

— Uite ce-i, domnule, îţi cam pierzi vremea. Dacă nu te interesează subiectul, am să stau de vorbă cu alţii, mai deştepţi ca tine.

— Ce vrei? Să facem un târg?

— Nu. Nu vreau decât să vorbesc cu cel care te-a trimis aici, să găseşti fata.

— Ştii unde e?

— Nu stau de vorbă decât cu şeful tău. Cu nimeni altcineva. El va înţelege şi va fi de acord.

— Dar cine eşti tu?

— Pune-mă în legătură cu el.

— Şi cum să te găsească?

— Am să-ţi dau un bileţel pentru el.

— Qnd?

— Acum.

— Bun.

— Când îl va primi?!

— Cam la o oră după ce plec eu de aici.

După ce coborî în stradă, omul se uită la adresa de pe plic: C.O. Directoratul 4 KGB, Karlshorst.

Chiar înainte de miezul nopţii, sună telefonul în biroul lui Johnny Walter. Vocea de la celălalt capăt al firului vorbea germana bine, dar cu un accent rusesc puternic.

— Am primit bileţelul, prietene. Qnd ne putem întâlni?

— Spune-mi dumneata.

— Ne vom întâlni de partea asta a Zidului, ca să nu-mi joci vreo festă. Bine?

— Ce garanţii îmi dai?

— Ai auzit vreodată de colonelul Levcenko?

— Da.

— Eu sunt. Îţi dau cuvântul de onoare că te vei putea întoarce liber. Vom discuta clandestin, aşa cum mi-ai cerut, până când vom oficializa treaba.

— Bine. Când?

— Să treci frontiera într-o jumătate de oră. Te voi aştepta acolo.

— Punctul de trecere s-a închis, deja. Au să mă controleze aici, la noi. Şi nu vreau asta.

— Bun. Atunci rămâne pentru mâine dimineaţă, la ora nouă. Dar în afara punctului de control vamal.

— Unde?

— Ştii unde e Weisenstrasse?

— Nu, dar o găsesc eu.

— Faţă în faţă cu intersecţia dintre Weisenstrasse cu

Parochilstrasse este un han numit Zur Letzten Instanz. Te-aştept înăuntru. Bine?

— S-a făcut.

De la celălalt capăt al firului se auzi un clinchet, iar Fisher puse receptorul la locul său, trecând în revistă întreaga convorbire. Fusese o abordare stângace, neprofesionistă, dar nu avea timp de verificări. Era singura lor şansă şi nu avea de gând să dea înapoi.

33

Nu-l oprise nimeni la graniţă, aşa că Fisher pornise pe Leipzigerstrasse, apoi cotise spre dreapta. îi trebuiră vreo douăzeci de minute ca să ajungă la Molkenmarkt şi încă zece, să găsească hanul. Pe o terasă cu mese şi scaune, o tânără servea cafea unor bărbaţi.

Uşa hanului era deschisă, dar jaluzelele trase, aşa că, atunci când intră, întunericul îl făcu să se împiedice de-o masă, până să se acomodeze cu lipsa de lumină. Aici, nu era nimeni. Se auzea, doar, un radio, pe undeva prin spate. După câteva momente, ieşi în uşă şi se uită de-a lungul străzii. Deodată, îl bătu cineva pe umăr. Se întoarse rapid

şi recunoscu chipul lui Levcenko, aşa cum îl ştia din documente. În realitate părea mai tânăr. îi zâmbi şi spuse:

— E o cameră, la etaj, unde-am putea sta de vorbă, încăperea era mobilată cu lucruri vechi, tipic germane, şi avea un aer plăcut. Se vedea clar că făcea parte din casa cuiva. În vaze, erau flori, pe etajere, cărţi, iar la marginea canapelei se sprijinea cutia unei viori. Pe măsuţă, cafea şi nişte ceşti. Levcenko îl invită:

— Serveşte-te.

După ce Fisher îşi turnă cafea, rusul zise:

— Eşti Fisher, cel care opera, pe vremuri, la Hamburg?

Fisher zâmbi:

— Sunt sigur că mi-ai cercetat dosarul, înainte de-a veni aici.

Levcenko ridică din umeri la rândul lui:

— În bileţel scriai că vrei să discutăm statutul fetei. Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Am folosit o formulă care să te facă să accepţi să stăm de vorbă. În felul acesta, am câştiga timp şi voi, şi eu.

Levcenko zâmbi strâmb:

— Nu mi se pare prea tentant ce zici. Noi avem interesele noastre, voi pe ale voastre.

— Acum nu vorbesc în numele alor mei, ci numai şi numai în numele meu. Dar dacă nu renunţăm amândoi la prejudecăţi, ne pierdem vremea.

Levcenko scutură din cap.

— M-ai pierdut de muşteriu, prietene. Vorbeşti prea încifrat, pentru mine.

— Înainte să încep cu explicaţiile, aş dori să-mi răspunzi cinstit la o întrebare.

— În regulă. Întreabă-mă.

— Dacă voi fi capabil să te conving că va fi spre binele KGB-ului să fie oprită urmărirea fetei de agenţii voştri, ai avea autoritatea să stopezi acţiunea?

Un moment, Levcenko nu zise nimic.

— Să zicem că am puterea să-i conving pe superiorii mei. Dar nu-mi dau seama cum ar avea KGB-ul de câştigat

din asta.

— Ştii totul despre fată?

— Da, până în momentul în care a dezertat.

— N-a dezertat. A fost răpită.

— De unde ştii?

— Pentru că am răpit-o eu însumi, de la aeroport. Şi-am trecut-o graniţa, înşelând-o.

— De ce?

— Pentru că aşa a vrut Londra. Atunci, nu mi-au spus de ce. Acum ştiu, însă.

Levcenko zise liniştit:

— Spune-mi, de ce?

— Din cauza muncii pe care o făcea cu profesorul Rîkov. Voia s-o folosească şi CIA.

— Continuă.

— Apoi, CIA a dat înapoi şi m-au pus s-o trec graniţa înapoi. Dar n-am făcut-o.

— De ce?

— Pentru că ştiam ce se va întâmpla: avea să treacă pe la Lubianka şi apoi să ajungă în vreun lagăr din Gulag. N-aţi fi crezut ce va spune. V-aţi fi gândit că am racolat-o.

— Şi de ce ţi-a păsat ce se va întâmpla cu ea?

— Pentru că era nevinovată.

— Şi-apoi?

— Am luat-o cu mine, dar n-am anunţat Londra.

— Deci, a devenit amanta dumitale.

— Nu.

— Şi ce-ai câştigat cu asta?

— Mi-am mai uşurat un pic conştiinţa. Levcenko rosti:

— Iată un fenomen nou: un ofiţer SIS cu conştiinţă.

— Ştii bine că-i o aiureală! Aşa ne consideră cei din afară, nu cei care lucrează în branşa noastră.

— Crezi că sunt şi la KGB oameni cu conştiinţă?

— Ştiu, chiar, că sunt.

— Spune un nume.

Fisher dădu din cap.

— Ţi-aş putea da nu unul, ci două-trei nume, dar n-o

voi face. Lucrul acesta ar putea fi folosit împotriva lor.

— De către oameni ca mine?

— Nu te cunosc, aşa că nu-mi pot exprima vreo părere. N-am decât să risc.

— Tot nu mi-ai spus ce propunere ai.

— Ştii că fata a fost folosită de CIA?

— Am auzit noi ceva. Dar ai zis că CIA a dat înapoi.

— Au revenit, mai târziu.

— Îmi ascunzi ceva, prietene. Ce?

— Sunt mai multe lucruri pe care nu ţi le-am spus încă, pentru că vreau, mai întâi, să văd cum reacţionezi.

— În legătură cu ce?

— Te îngrijorează faptul că lucrează cu CIA?

— Nu numai că mă îngrijorează, mă enervează, chiar. Şi suntem absolut hotărâţi să stopăm acest lucru.

— Aveţi interesul să opriţi această colaborare, *sau* să vă răzbunaţi pe ea? Am auzit că aţi pus şi o recompensă pe capul ei.

— Poate că-i aşa. Dar pe noi ne interesează să înceteze colaborarea ei cu Vestul.

— Aşadar, dacă nu mai colaborează cu CIA, e în siguranţă?

— Tot îmi mai ascunzi ceva, domnule Fisher. Am crezut că vom avea o discuţie deschisă.

— Dacă eu o voi opri să mai colaboreze, o lăsaţi în pace?

— Şi ce, crezi că oamenii voştri vor fi de acord cu asta? Doar obţin informaţii inestimabile de la ea, în fiecare zi.

— Nici n-am zis că vor fi de acord.

— Şi cum ai putea-o opri, fără acordul lor?

Fisher ezită un moment, apoi rosti:

— Pentru că Ursula Jaeger este soţia mea. Am şi scos-o din această operaţiune.

Rusul nu-şi mai revenea din surpriză şi trecură câteva momente bune până vorbi din nou:

— De ce-ai făcut-o? Au să te aresteze, cu siguranţă.

— Nu ştiu ei unde suntem.

— Vrei să zici că ţi-ai dat demisia?

— Nu. Pur şi simplu, am plecat şi mi-am luat şi soţia cu mine.

— Dar, de ce?

— Pentru că am considerat că abuzează de mintea ei. Şi, în acelaşi timp, de mine. Nu mi s-a spus oficial că o caută KGB-ul, am descoperit asta printr-o întâmplare. Din acest motiv am plecat.

Levcenko se ridică încet, se duse la fereastră, unde se opri cu mâinile în buzunare, privind afară, în gol, rumegând tot ce aflase de la Fisher.

Trecură câteva minute, până când rusul se întoarse şi se uită la Fisher:

— Mă duc să dau un telefon. Vrei să aştepţi? S-ar putea să dureze vreo douăzeci de minute.

— Bineînţeles că voi aştepta.

— Spune-mi, ce-ai vrea să facem noi?

— Aş vrea s-o lăsaţi în pace.

— Şi dacă oamenii voştri n-o vor face?

— Au s-o facă.

— De ce eşti atât de sigur?

— Nu vor şti unde suntem şi-apoi, sunt conştienţi de faptul că ştiu multe. I-aş putea pune în situaţii delicate, foarte uşor.

— Ai merge atât de departe?

— Dacă e necesar… voi merge oricât de departe.

— Bun. Atunci, mă duc să dau telefon.

— La Karlshorst sau la Moscova?

Levcenko ezită un moment, apoi, însă, zâmbi şi zise:

— La Moscova.

Trecuse o oră şi Levcenko nu se întorsese încă. Fisher se mutase pe canapea, se întinsese şi închisese ochii, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Era ca atunci când trebuia să gândeşti două mutări viitoare, la şah. Era posibil ca Levcenko să întârzie atât, pentru că încerca să-şi convingă superiorii. Dar ar fi riscat el, oare, să telefoneze la Moscova, dacă n-ar fi fost sigur că va avea câştig de cauză? îşi amintea foarte puţine din ceea ce citise, cu ani

în urmă, despre Levcenko. Ştia că e născut din părinţi ruşi şi că amândoi îi fuseseră ucişi în război. Mulţi ruşi îi mai urau, încă, pe nemţi, indiferent dacă erau din Est sau din Vest. Şi Uschi era nemţoaică. Dar lucrul care-i dădea speranţe era ceva ce citise el despre Levcenko, în dosarul lui. Îşi amintea că exista acolo o notă, în legătură cu o convorbire între cineva de la ambasadă şi o ziaristă americancă. Aceasta vrusese să facă mare vâlvă pentru că soţia lui Levcenko era paralizată de la brâu în jos. Şi asta n-avea nicio legătură cu războiul. Nici nu se născuse ea, pe vremea aceea. De asemenea, nenorocirea nu se întâmplase după căsătoria lor. Se îmbolnăvise, pe la douăzeci de ani, de scleroză în plăci şi boala era în plină evoluţie când o ceruse de nevastă. Unul din prietenii ziaristei o avertizase, însă, că, dacă va scrie despre ea, Levcenko va face în aşa fel încât să i se retragă acreditarea la Moscova.

Fisher ştia ce avea de făcut şi în cazul în care ruşii nu

voiau să coopereze. Era puţin probabil să-i găsească cineva. Dar, o înţelegere între ei ar fi adus o siguranţă deplină situaţiei lor.

Apoi, se deschise uşa şi Levcenko intră pe jumătate, vorbind încă în ruseşte, cu cineva de pe coridor. După, câteva clipe, închise uşa şi îşi trase un scaun în faţa lui Fisher.

— A durat mai mult decât m-am aşteptat. Unul din cei cu care trebuia să stau de vorbă era în permisie şi a trebuit să fie căutat – zise rusul privindu-l liniştit. Mai întâi, va trebui să trecem prin nişte ritualuri. Bine?

— În regulă.

— Înainte de a-ţi prezenta poziţia lor, am să-ţi fac o propunere. Dacă treci la noi, ţi se garantează un statut superior şi un nivel de viaţă foarte ridicat. Nu ţi-am cere ca soţia dumitale să coopereze cu noi. În plus, părinţii ei vor fi eliberaţi şi recompensaţi.

— Şi tot ceea ce voi avea de făcut nu e decât să-mi trădez colegii şi reţelele.

— Nu mi s-a părut că eşti prea încântat de colegii

dumitale.

— Mi-am încheiat deja socotelile cu ei, plecând.

— De fapt, îţi ceream doar să ne informezi asupra modului de recrutare şi de antrenare de la SIS şi de la MI5. După aceea, te-am lăsa în pace şi pe dumneata şi pe soţia dumitale. Nu ne vom mai lega nici de oamenii de la SIS.

— În ce sens?

— În sensul că te-am face consultant în operaţiunile noastre din SUA.

Fisher dădu din cap:

— Îmi ajunge cât am jucat aceste jocuri. Nu mă mai interesează. Vreau să ies definitiv din ele.

— Şi ce-ai să faci de-aici înainte?

— Am să mă odihnesc cel puţin un an. Pescuind, făcând sport. Nici eu nu ştiu.

— Ai destui bani ca să trăieşti?

— Destui, pentru cât avem noi nevoie.

— Şi acesta-i răspunsul dumitale definitiv? Poate doreşti să-ţi oferim ceva, care ţi-ar schimba părerile…

Fisher zâmbi:

— Sunt flatat că-mi faceţi o astfel de ofertă. În situaţia

mea, e foarte generoasă. Dar răspunsul este: nu, mulţumesc.

— Deci, ce discutăm acum?

Fisher ridică din umeri:

— Poate-mi spui dumneata ce răspuns ai de la Moscova.

— Sunt unele probleme, dar cu siguranţă că te aşteptai la ele.

— Spune-mi.

— De unde ştim noi că te vei ţine de cuvânt?

— Am să-ţi explic mai târziu. Care sunt celelalte probleme?

— De unde ştim noi că vechii dumitale prieteni nu te vor convinge să-ţi laşi soţia să coopereze cu ei, numai un

pic, fără să te tracaseze în niciun fel?

— În această privinţă, va trebui să judecaţi siguri. Nu sunt dispus să conlucrez cu persoane care au pus viaţa soţiei mele în primejdie, fără să mi-o spună. Oricum, ei nu mă vor hărţui. Numai oamenii dumitale o pot face.

— De ce nu şi ai dumitale?

— Pentru că aş putea crea atâtea scandaluri, încât ar sări cu toţii în aer.

— Pot să te întreb ceva personal?

Fisher zâmbi:

— Încearcă.

— Spune-mi despre fată. Ce te-a atras la ea?

— E foarte drăguţă, dar, la început, nu m-am simţit atras de ea. M-am enervat că oamenii noştri s-au folosit de ea într-un mod atât de josnic. Am vrut s-o protejez, încet-încet, însă, am început s-o cunosc şi s-o îndrăgesc. Iar când am fost chemat la Londra, mi-am dat seama că vreau s-o protejez în continuare, aşa că am cerut-o de soţie.

— Cum ai gândit, atunci?

— Ştiam, în inima mea, că-mi va fi dor de ea, dacă o las în Germania. În felul meu, o iubeam prea mult ca să trăiesc fără ea. Cam asta e – zise Fisher, ridicând din umeri.

— Spuneai că ai o soluţie ca să nu ştim ce faci şi unde eşti.

— Nu e cine ştie ce, dar e tot ce pot face eu – spuse

Fisher şi se opri, o clipă. Pot să-ţi pun o întrebare, la care să-mi răspunzi cinstit?

Levcenko dădu din cap:

— Spune.

Fisher inspiră adânc:

— Crezi ceea ce ţi-am spus până acum? Ai puţină încredere în mine?

Levcenko zâmbi:

— Sunt ofiţer KGB, Fisher. Am fost instruit să nu am încredere în nimeni. Şi am învăţat din experienţă că aşa e bine. Numai că acum suntem într-o situaţie ciudată. Nu sunt în uniformă. Stăm la măsuţa asta, într-o încăpere din

Berlin, şi discutăm vieţile a doi oameni. A dumitale şi a soţiei dumitale. Superiorii mei de la Moscova m-au întrebat dacă eşti, într-adevăr, cine pretinzi, nu dacă am încredere în dumneata. Şi le-am răspuns că da. Consideri asta un răspuns la întrebarea dumitale?

— Da. Şi-acum, am să-ţi spun ce-aveam în minte. Am să-ţi scriu adresa noastră şi-o voi pune într-un plic sigilat, pe care îl voi încredinţa lui Wartski. îl vei deschide numai în cazul în care ai dubii, în legătură cu ceea ce fac.

— Cine e Wartski?

— E avocatul din Berlinul de Vest pe care Moscova îl foloseşte să negocieze schimbul de prizonieri cu Vestul.

— Aaa, da – zise el, oprindu-se o clipă. Şi dacă va trebui să te muţi din motive obiective?

— Atunci am să scriu un alt plic, cu noua adresă, pe care i-l voi încredinţa tot lui Wartski.

— E treabă de amator, nu crezi?

— Dacă ai o soluţie mai bună, sunt gata să te-ascult. Levcenko zâmbi şi dădu din cap.

— O să fie suficient. Şi ştii de ce?

— Nu, spune-mi.

— Din două motive: cei de la Moscova au fost impresionaţi că ai venit aici bazându-te numai pe cuvântul meu.

— Şi-al doilea?

— Al doilea e ceva mai pământesc. În ultimele patru luni, am găsit pe altcineva care s-o înlocuiască pe soţia dumitale. Şi care e la fel de talentat. Tot ceea ce ne interesează pe noi, acum, este ca oamenii voştri să n-o poată folosi pe soţia dumitale.

— Îţi sunt foarte recunoscător. Mă simt uşurat.

— Şi-am să-ţi mai spun un lucru, dacă vrei.

— Da.

— Părinţii soţiei dumitale sunt amândoi într-un lagăr de muncă din Gulag. Am fi gata să-i eliberăm pe amândoi, în momentul în care am desigila plicul şi am afla unde locuieşti. Ne ajunge dacă ne spui ţara.

— Şi-apoi, veţi fi tentaţi să puneţi o echipă să ne

caute, să vezi exact unde suntem. Şi gata cu liniştea noastră.

— Să zicem că-mi spui numai mie. Şi-ţi dau cuvântul meu că nu va mai afla nimeni. Vom păstra aparenţele cu scrisoarea sigilată aflată la avocat.

— Îmi dai voie să mă gândesc puţin la asta?

— Douăzeci şi patru de ore.

— Am impresia că faci un test cu mine, să vezi dacă, personal, am încredere în dumneata.

— Poate.

Fisher se ridică:

— Dar dacă refuz, restul rămâne valabil, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Cum să iau legătura cu dumneata, mâine?

— Lasă-mi un bileţel, la vama de la Friedrichstrasse.

— Bun.

Levcenko îi întinse mâna, apoi Fisher se îndreptă spre uşă. Acolo, se opri şi se întoarse spre Levcenko:

— Târgul în legătură cu părinţii lui Uschi mai e valabil?

— Da, sigur!

— Ne vom duce să locuim în Irlanda. În Republica Irlanda.

Fisher văzu surpriza de pe chipul rusului. Acesta zise:

— Nu eşti obligat să-mi răspunzi, dar de ce tocmai acolo?

— Pentru că irlandezii nu-i prea iubesc pe britanici şi nici pe-ai dumitale. De asemenea, nu au niciun tratat de extrădare cu Marea Britanie în plus, nu au o organizaţie de spionaj, care să omoare oameni.

Levcenko zâmbi pe jumătate:

— Voi avea grijă să mă ocup de părinţii ei.

— Cum le merge?

Levcenko ridică din umeri. Nu avea de gând să răspundă, aşa că Fisher închise uşa în urma lui şi coborî scările, până în stradă. După atâta tensiune, nu-şi mai dorea decât să doarmă. îi telefona lui Uschi şi îi spuse

noutăţile, imediat ce trecu graniţa. Apoi, se duse în camera aceea mizerabilă şi adormi pe loc.

34

Thornton şi Smallwood stăteau la cafeneaua de la Century House. Era destul de târziu.

— Ce crezi, or mai fi ceva dosare pe care nu le-am cercetat? – întrebă Thornton.

— Numai cele strict-secrete, care au fost retrase şi se află în Wales.

— Hallam mi-a jurat că nu sunt relevante.

— Şi-l credeţi?

— Nu.

— Atunci?

— Voi cere să le văd.

— Iar el va refuza, din nou.

— Dacă mă refuză, îi spun că nu mă mai ocup de caz.

— N-o să-i placă chestia asta.

— Cu-atât mai bine! îi voi spune că nu mai pot să fac nimic. Oare, ce-am mai putea face noi, doi? Ceva la care să putem ajunge singuri?

Smallwood ridică din umeri:

— Misterul ăsta, cu soţia lui, nu-mi dă pace deloc.

— Asta, pentru că în fişa lui personală scrie că ea a murit, iar vecina mi-a spus c-a văzut-o de curând?

— Mda. Ce-ar fi să mai stăm de vorbă cu doamna aceea?

Thornton şedea aplecat înainte şi ciocănea, distrat, cu degetele în ceşcuţa de cafea.

— Nu ne-am uitat pe chitanţele de plată ale lui Fisher.

— Nu. Ce credeţi că vom afla de-acolo?

— Dacă mai primeşte indemnizaţia de căsătorie, înseamnă că ea n-a murit. O să ne lămurim, măcar, în această privinţă – adăugă Thornton, uitându-se la ceas. Casieria cred că s-a închis, la ora asta.

— Trebuie să fie cineva de serviciu. Pentru eliberarea banilor, în caz de urgenţă.

— Vezi ce găseşti, Tom. Dar nu forţa lucrurile.

Smallwood se întoarse, cu un dosar de culoare galbenă.

Se aplecă peste masă şi zise liniştit:

— Hai, mai bine, în biroul dumitale. Trebuie să-l înapoiez într-o oră.

Când ajunseră în biroul lui Thornton, Smallwood zise:

— Am avut dreptate, şefu'. Afurisiţii ăia şi-au cam bătut joc de noi.

Deschise dosarul şi-i împrăştie filele:

— Nu e numai salariul. Îşi primeşte, în continuare, indemnizaţia de căsătorie. Mai mult, chiar – adăugă el, arătându-i trei foi prinse cu o agrafă. Priviţi!

Prima pagină era o fotocopie a unui certificat de naştere şi a unuia de deces, plasate unul sub celălalt. Amândouă pe numele de Michelle Joanna Hunter, născută în februarie 1960, şi decedată în iunie, 1983. Cauza morţii – pneumonie.

Thornton se uită, apoi, la cealaltă foaie, care era o fotocopie a doua certificate de căsătorie, precum şi o scrisoare format A5, de la Departamentul de Imigrări din Lunar House, prin care îi confirmau domnului Hallam că instrucţiunile date, în legătură cu Ursula Jaeger, fuseseră îndeplinite. Tot acolo, era inclus şi un certificat prin care se confirma existenţa unei cereri către oficiul de paşapoarte de la Petty France. Primul certificat de căsătorie era înregistrat la Biroul din Tunbridge Wells, între David Dawe şi Michelle Joanna Hunter. Fusese anulat. Al doilea certificat de căsătorie înregistra unirea oficială dintre Ursula Jaeger, de naţionalitate britanică, cu David Beauclerc Fisher. Data celor două căsătorii era aceeaşi.

Cea de-a treia hârtie reprezenta fotocopia diferitelor instrucţiuni, scrise de mână, prin care Hallam solicita un paşaport britanic pentru doamna Fisher şi un nou certificat de căsătorie. De asemenea, se dădeau indicaţii în legătură cu cumpărarea unei proprietăţi în Wadhurst, East Sussex, numită „little Croft", precum şi cu eliberarea unui certificat de muncă, pentru un cetăţean american, dr.

Siwicki, pe o perioadă de un an.

Thornton se răsuci în scaun, să se uite la Smallwood:

— Probabil că nu şi-au dat seama că actele astea au să treacă într-un dosar administrativ de rutină.

— Aţi înţeles ce-i cu numele femeii?

— Te referi la faptul că Jaeger e echivalentul german al lui Hunter?

Smallwood dădu din cap:

— Despre ce credeţi că e vorba?

Thornton ridică din umeri:

— Habar n-am! Indiferent ce-ar fi, am să descopăr când i le-oi arunca pe toate în faţă, lui Hallam. Te rog să copiezi tot materialul, înainte de a-l înapoia.

— Dar trebuie să le înregistrez cumva.

Thornton zâmbi:

— Înregistrează-le sub denumirea: „Instrucţiuni de la domnul Hallam privitor la căsătoria domnului Fisher”.

Au să facă infarct, când vor vedea toate astea.

Hallam nu era liber până după-amiază, iar secretara îi spusese că nu-i putea acorda decât un sfert de oră. Intră, iar Hallam îi făcu un semn să se aşeze. Thornton îi puse pe birou dosarul cu fişe.

— Ai făcu progrese, domnule Thornton?

— Da, domnule.

Hallam păru surprins.

— Spune, despre ce este vorba?

— Pot să vă întreb ceva, domnule?

— Bineînţeles.

— Cine este Ursula Jaeger?

Hallam îşi ţuguie buzele şi îşi aruncă privirile într-o parte. Când şi le întoarse spre Thornton, rosti:

— Cum ai ajuns la acest nume?

— E în dosarul lui Fisher, de la casierie. Am găsit acolo tot felul de copii de documente, precum şi o listă de instrucţiuni, scrisă de mâna dumneavoastră. Mai era acolo şi un certificat de lucru pentru un cetăţean american, dr. Siwicki, care pare să aibă legătură cu cazul Fisher.

— De când ştii toate astea?

— De azi-noapte. V-am căutat mai devreme, dar nu aţi fost disponibil.

Hallam vorbi rar, alegându-şi cuvintele cu mare grijă:

— Ursula Jaeger a devenit doamna Fisher. Ea are un talent deosebit şi a lucrat, o vreme, pentru noi.

— Şi Siwicki?

— El e cel cu care a lucrat.

— E de la CIA?

— Mai corect ar fi să zicem că are legături cu CIA

— Şi Fisher e implicat în munca aceasta?

— Nu direct.

— Şi această muncă ar fi un motiv pentru dispariţia lui?

Hallam oftă:

— Da, ar fi putut fi.

— De ce?

— Viaţa soţiei sale a fost pusă în pericol. Cineva de-aici nu a ştiut cum să procedeze, iar Fisher a crezut că i s-au ascuns intenţionat anumite lucruri.

— Şi-aşa era?

— Tot ce se poate. N-avem cum să ştim.

— Fisher s-a supărat? S-a plâns, în vreun fel?

— În momentul în care Fisher a descoperit… cum să-i zic?… neglijenţa aceea, pur şi simplu a dispărut a doua zi, împreună cu soţia lui.

— Aveţi idee unde s-a dus?

— Absolut deloc în momentul în care ne-am dat seama că a plecat, era prea târziu. În plus, nu aveam nici cum să dăm alarma peste tot.

— Doamna Fisher e de origine germană, nu-i aşa? Am văzut asta din acte.

— Da.

— De-aici venea pericolul?

— Nu. O căuta KGB-ul.

— Din cauza muncii pe care o desfăşura?

— Da.

— În ce constă această muncă?

— Am să-ţi dau împuternicire să citeşti toate

dosarele, chiar şi pe cele care au fost retrase. De acum încolo, nu-ţi vom mai ascunde nimic, din motive de securitate. Dar nu ai voie să faci nicio copie. Doar să le citeşti. Clar?

— Bineînţeles – zise el şi făcu o pauză. Şi chiar nu aveţi idee unde ar putea fi?

— Nici cea mai vagă. Fisher este un ofiţer operativ foarte experimentat şi ştie cum să-şi acopere urmele. Nu va fi uşor.

— Ar fi fost, oricum, mult mai uşor, dacă aţi fi fost sinceri cu mine, de la început.

Pe faţa lui Hallam apăru un amestec de îngrijorare şi de uşurare, când se ridică, pentru a sugera că întrunirea luase sfârşit.

— Secretara mea îţi va da o listă cu dosarele şi un

permis de acces la ele. Te rog să ţii legătura cu mine.

35

Thornton şi Smallwood îşi petrecură două zile într-una din sălile de lectură de la Security Reading Rooms, luând notiţe şi citind dosarele. Aşa cum le spusese Hallam, nu prea erau relevante, dar sperau să găsească o urmă care să-i conducă la locul unde-ar fi putut să se ascundă Fisher.

La sfârşitul celei de-a doua zile se treziră că nu notaseră mai nimic. Thornton îşi aruncă privirea asupra notelor tăcute, se ridică, întinse braţele şi căscă:

— Ar trebui să ne decidem ce căutăm – zise el, masându-şi faţa uşor, să se relaxeze. Cred că, pentru moment, ar trebui să ne intereseze un singur lucru: în ce ţară ar fi posibil să fi plecat.

— Poate şi-a găsit un colţişor retras în Marea Britanie. Prin Scoţia sau prin Ţara Galilor. Oricum, undeva departe.

— Nu cred. Cu cât un loc e mai retras, cu atât localnicii sunt mai suspicioşi. Şi, oricum, nu s-ar simţi în siguranţă nicăieri în ţara aceasta. Ştie că, mai curând sau mai târziu, am da de el. Cred c-a ales o ţară de unde

extrădarea nu e prea uşoară.

— Undeva unde ştie locurile?

— Da.

— Cel mai mult a stat în Germania. La Berlin şi la Hamburg.

— În aceste oraşe, îl cunosc prea mulţi. De ce să rişte să fie recunoscut? Nu. Dacă ar fi în Germania, s-ar fi ascuns în altă parte. Poate, în sud, pe la München.

— Acolo n-ar avea probleme de limbă.

— Ca şi soţia lui, de altfel.

— Ar putea fi şi în Austria. La Viena.

— Sau în Elveţia.

Thornton dădu din cap.

— În niciun caz. Cine naiba crezi c-ar vrea să locuiască în Elveţia? Fisher în niciun caz.

Smallwood îşi luă haina şi-şi potrivi cravata.

— Credeţi că MacLeod i-a ascuns pericolul în mod deliberat?

Thornton ridică din umeri:

— Nu pot să am încredere într-unul ca el. El e cel care a lăsat documentul acela la vedere, fără să ia vreo măsură pentru protecţia vieţii soţiei lui Fisher. Şi a omului de la CIA, de altfel.

— Credeţi că KGB-ul a pus mâna pe soţii Fisher?

— Nu. Fisher are prea multă experienţă, să se fi întâmplat aşa ceva, zâmbi Thornton strâmb. Poate o să avem o mică discuţie cu echipa KGB care îi caută. Noaptea e un sfetnic bun. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Nu vreţi un păhărel, şefu'?

— Mulţumesc, dar aş vrea să mă duc acasă. Cred c-am s-o găsesc pe Penny dormind.

Când ajunse în apartamentul său, Thornton găsi un bileţel pe masă:

„Dragă Robbie, Rămân peste noapte la Julie (cea care interpretează rolul Rosy, ca adultă) şi îmi voi petrece duminica cu mătuşa Jenny, la Dideot Am încercat să te sun, dar nimeni nu ştia unde eşti. Ne vedem luni, după spectacol. Sfârşitul acesta de săptămână trebuia să ţi-l

petreci cu Jamie. Ai uitat? Dacă nu, l-ai anunţat?

Cu dragoste, Penny".

În vreme ce-şi făcea un ceai, se simţea foarte deprimat. Nu numai că nu luase legătura cu Jamie sau cu mama lui, dar nici măcar nu-şi dăduse seama că era sfirsit de săptămână. Era deja duminică dimineaţa. Îşi aminti de ceea ce-i spusese, cândva, Penny. îl întrebase dacă se bucură atunci când e cu Jamie, sau e doar un ritual, o datorie. A spus că îi plăcea să-l vadă, dar Penny păruse că nu-l crede. Iar el ştia că ea avea dreptate. Îşi iubea băiatul, dar, ca tată, era o catastrofă. Şi nu se considera niciun ofiţer grozav. Acest gând îi aduse aminte de încă un lucru spus de Penny. Când îi povestise, în mare, despre Fisher, ea zisese că acesta semăna cu el. Atunci considerase că fabulează, dar îşi dădea seama că avusese dreptate. Aşadar, ce-ar fi făcut el, dacă ar fi fost în locul lui Fisher? Unde s-ar fi dus?

Thornton adormi într-un scaun, fără să se atingă de ceai. Se mută de acolo numai când începu să-l doară ceafa, pe când tot încerca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

Întors la Amsterdam, Fisher dăduse o serie de telefoane. A doua zi, luă, împreună cu Uschi, avionul spre Paris. Aşteptară o oră pe aeroportul de Gaule, până când sosi zborul Pan Am spre New York, care făcea escală, pentru mărfuri şi pasageri, la Shannon.

De la Shannon, luară trenul spre Dublin şi traseră la hotelul Blooms. Fisher nu mai fusese până atunci în Irlanda, dar, în seara aceea, plimbându-se prin Dublin, avu sentimentul ciudat că e acasă.

Apelaseră la vreo trei agenţi imobiliari şi vizitaseră tot atâtea apartamente. Dar trecu o săptămână, până când Fisher găsi ceva care să-i convină şi lui şi lui Uschi. Voia un apartament la o înălţime destul de mare, cât să nu poată fi urmărit de la celelalte ferestre, fără grădină şi cu o singură intrare. De asemenea, să aibă un portar permanent. Casa veche, cu trei etaje, fusese renovată cu gust, iar apartamentul de la ultimul nivel, care era de

închiriat, avea mobilă frumoasă. Aveau să fie primii ocupanţi, după renovare. După standardul dublinezilor, era un apartament scump, dar dacă socoteai în lire, îi costa mai puţin decât apartamentul mic, de la Tumham Green.

Fisher semnă, cu numele lui Dawe, un contract pe trei ani şi plăti un sfert din sumă, în avans. Se mutară în aceeaşi zi şi Fisher simţi că erau în locul potrivit, unde aveau să fie în siguranţă cel puţin câţiva ani.

Îşi transferară telefonic toţi banii la o bancă din Basel. Dobânda, altminteri mică, şi veniturile din investiţiile pe care le făcuse aveau să le permită să trăiască bine tot restul vieţii. Săptămâna următoare îşi cumpărară o masinuţă de ocazie.

36

Trioul terminase de cântat toate strofele din „The West's Awake", apoi, la cererea tuturor, o luă de la capăt. Era sâmbătă seara şi un străin de locurile acelea ar fi crezut că se pregăteşte o încăierare, dar la Wishing Stone se întâmpla acest lucru la fiecare sfârşit de săptămână. Toată lumea era fericită şi berea curgea gârlă.

Când flăcăul cu părul negru se aşeză pe bancă, alături de moş Charlie, bătrânul îl recunoscu şi-l întrebă:

— Ce mai face taică-tu?

— La fel de rău. Au zis că nu mai are mai mult de două-trei săptămâni.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul, Lonnie. E un om admirabil şi mult prea tânăr pentru… adăugă el. Aş putea face ceva pentru el sau pentru mama ta?

— Nu mai poate fi ajutat cu nimic.

— Şi ce mai fac Mairaed şi fetiţa?

— Sântbine.

Bătrânul zâmbi:

— Mary asta e o drăgălăşenie. O să fie tare fericită. Ţine minte ce-ţi spun. Se vede asta după chipul ei.

— Am auzit că ai un chiriaş nou la ultimul etaj.

— Aşa e. O pereche foarte drăguţă. Sunt liniştiţi şi nu supără pe nimeni. E canadian. La pensie.

— Numa că nu vorbeşte cu accent canadian.

— Cine-a zis asta?

— Aisting, fata care le face curăţenie. În plus, ţine dormitorul liber încuiat cu broaşte speciale, de siguranţă.

Bătrânul ridică din umeri:

— Şi ce dacă? N-are voie?

— Totuşi, ce rost are? Tare-aş vrea să ştiu.

— Auzi, mai bine vezi-ţi de treaba ta, Lonnie. Şi nu te mai amesteca.

— Cum îl cheamă?

Bătrânul se uită la el:

— Ce treabă ai tu? Nu e genul de om care să-i intereseze pe ai tăi.

Lonnie zâmbi, dar privirea îi era rece şi tăioasă, lucru pe care îl observă şi bătrânul:

— Aşadar, cum îl cheamă?

— Dawe. David Dawe. Şi n-ai niciun motiv să te iei de el.

Bărbatul cu numele de Lonnie se ridică şi îşi croi drum prin mulţime, până la bar.

Peste vreo trei zile, Lonnie Ryan îşi parcă maşina lângă băcănie şi o porni pe jos pe lângă şirul de case din străzile lăturalnice, de la Dundalk. Se strecură printr-un pasaj lateral şi bătu la o uşă. Aşteptă. După vreo două minute, uşa se deschise şi apăru o fetiţă, care-i făcu semn să urce pe nişte scări fără covoare.

În dormitor, îl izbi fumul de ţigară şi aerul greu. Bărbatul învelit în pături cenuşii îi făcu un semn să se aşeze pe un scaun de lângă el.

Părul omului era grizonant, iar faţa roşie dovedea că lucrase o viaţă întreagă în aer liber. Mâna îi tremură când o întinse să scuture scrumul într-un bol de plastic. Întregul trup îi fu străbătut de un fior. Apoi se întoarse spre vizitator.

— Arabu’ şi-a făcut apariţia? – zise el, pronunţând cuvântul „arabul” în stil american.

— Da, a apărut.

— Cine-a mai fost acolo?

— Numai el, eu şi Kenny.

— Şi ce-a zis?

— A zis că marfa e pe drum.

— De unde?

— Din Amsterdam.

— Ţi-a spus numele vasului?

— Da. Declan s-a ocupat de asta. Trebuie să sosească la Cork, mâine seară. Vor fi în afara apelor naţionale, pe la opt.

— Şi Declan e în stare să se descurce?

— Zice că da.

— Parcă te-ai cam îndoi…

— Poate.

Bătrânul se uită intens la faţa tânărului şi trupul îi tremură, din nou, câteva momente. După ce se linişti, scoase o hârtie de sub pătură. O citi mişcând buzele, apoi o băgă la loc.

— Tipul de la Lansdowne Road, Dawe. Ăla de care ne-am interesat…

— Mda.

— L-am pus pe Kevin să facă nişte cercetări. Numele lui adevărat este David Beauclerc Fisher.

— Cum a aflat?

Lonnie zâmbi:

— Are o iscoadă, unul de-ai noştri. E funcţionar la Century House. Paşaportul pe numele Dawe e un fals oficial, realizat de SIS.

— Spune mai departe.

— E pe lista înalţilor ofiţeri de la contraspionaj, de la Externe.

— Doamne-Isuse! – zise el moale. Şi stă acolo, chiar în centrul Dublin-ului. Fără să-i pese – adăugă el, sugându-şi măselele. Bine, las că-i facem noi de petrecanie.

— N-ai să faci nimic din toate astea, Lonnie. Te vei supune ordinelor pe care ţi le dau – zise el, dând din cap, în vreme ce vorbea. Şi să nu cumva să te-apropii de omul ăsta. Nici măcar de casa lui. Şi nu care cumva să mai stai de vorbă cu moş Charlie. Ai înţeles? Ai înţeles, băiete? Asta-i ordinul meu.

Lonnie dădu din cap aprobator şi se ridică. La uşă, se întoarse şi rosti mânios:

— De ce-l laşi în pace pe ăsta?

— Poate n-am de gând să las pe nimeni în pace. O pisică poate fi jupuită în mai multe feluri. Aminteşte-ţi, dacă nu aveam un prieten la Londra, nu i-am fi dat niciodată de urmă.

— Şi ce-i cu asta?

— E că avem prieteni. Prieteni de care ne putem folosi.

Thornton citise două paragrafe din rubrica faptului divers a ziarului *Evening Standard* şi trecuse mai departe, înainte să realizeze despre ce era vorba. Nu scria mare lucru. Doar că Arthur Padstow fusese cadorisit cu un *decree nisi*, pe motivul că judecătorul descrisese comportamentul soţiei sale, Elaine Patricia Padstow, ca fiind scandalos. Nu fuseseră căsătoriţi decât doi ani. Se mai afla acolo şi o fotografie a lor, pe scările oficiului de stare civilă din Chelsea, de ziua căsătoriei lor.

Mâna bătrânului tremura violent pe când lăsa să-i cadă receptorul în furcă. Apoi, omul închise ochii, în vreme ce frisoanele îi cuprinseră tot trupul. Pe când stătea acolo, sub pătură, tremurând tot, telefonul sună, apoi se opri. După ce spasmele acestea se liniştiră, telefonul începu să sune din nou. Bătrânul luă receptorul. Acum, nu-i mai tremura decât mâna.

— De ce-ai închis telefonul, Michael? Ai păţit ceva?

— Am avut o criză. Mi-a trecut acum. Spune-mi, ce-au zis? – întrebă el oftând.

— Am vorbit cu omul de legătură de la ambasada lor.

— Cu care?

— Rusul.

— Zi-i mai departe. Ce-a spus?

— Mai nimic. Am impresia că ştia chestia.

— I-ai spus ce avem de gând?

— Doar aşa, în două vorbe. Stătea acolo, ca prostu’. A zis că nu-i interesează. Dar eu cred că da. Oricum, n-a zis nimic altceva.

— Şi ceilalţi?

— Păi, ştii cum sunt englezii. Nu-ţi dai seama ce gândesc. Ca şi tipul celălalt, au zis că nu-i interesează. Dar sunt sigur că nu-i deloc aşa. Cred c-au fost chiar surprinşi.

— De unde ştii?

Celălalt bărbat râse aspru:

— Şi-au pus iscoadele lângă telefonul public, la locul cu pricina.

— Altceva?

— Nimic.

— Când ai de gând s-o faci?

— Duminică.

— Îţi urez noroc.

— Să-ţi iei medicamentele, bătrâne. Avem nevoie de mintea ta luminată.

În vreme ce-i dădea raportul lui Hallam, Thornton simţi că se schimbase ceva. Avu sentimentul că şefului îi cam scăzuse interesul. Se prefăcea doar că ascultă acea înşiruire de nume şi de date, dintr-un sentiment al datoriei. Când termină, aşteptă ca Hallam să-şi dea cu părerea. Dar acesta îl privi în ochi, ca şi cum ar fi aşteptat mai mult.

— Asta-i tot ce-am avut de raportat, domnule.

— Poftim? Aaa, da, e-n regulă – zise Hallam, punându-şi pipa lângă cutia cu tutun şi uitându-se cu buzele ţuguiate la Thornton. Ştii ce? Cred c-am pierdut vremea, căutând potcoave de cai morţi. Ţi-am irosit şi ţie timpul, când puteai să faci cu totul altceva. Ce zici? – adăugă el, scotocind prin buzunare, ca şi când ar fi căutat ceva important.

— Despre ce pierdere de timp vorbiţi?

— Păi, tu şi Smalhvood puteaţi să vă ocupaţi de altele, aşa cum spuneam. Dacă Fisher ar fi vrut să ne dea dureri de cap, până acum ar fi făcut-o.

— Vreţi să spuneţi că stopăm căutarea?

— Da.

— De ce?

— Uite ce-i. Din cauza unei neglijenţe a lui MacLeod, Fisher a dispărut, mânios că nu a fost avertizat de pericol.

N-avem de ce să-l învinuim. Dacă ar fi venit la mine cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ, poate aş fi pus lucrurile la punct. Dar n-a putut să ne-o ierte că am periclitat viaţa soţiei lui, timp de patruzeci şi opt de ore. N-a fost nimic premeditat. Şi-au lăsat maşina şi casă, tot ce-aveau. Bănuiesc că acum s-a mai răcorit – zise Hallam, ridicând din umeri. Bun. Nu-i place de noi. Ne-a dat cu şutul. Asta-i tot! Dacă voia să ne facă necazuri, ar fi luat legătura cu noi, până acum. Oricum, am distrus aproape toate urmele, ca să nu ne poată face niciun rău. Nimeni nu l-ar crede, dacă ar încerca să facă valuri – zise Hallam zâmbind vag. Uneori, nu mai am încredere nici în mine – adăugă el, ridicându-se. Ai auzit de un grup care-şi spune „Radicalii”?

— Numai de la radio, sau din presă.

— Cred că e timpul să le dăm o lecţie. M-am gândit la tine şi la Smallwood. Tot v-aţi obişnuit să lucraţi împreună. Va fi o avansare, pentru amândoi.

Traficul fusese oprit şi zona era păzită de doi soldaţi cu mitraliere. Lângă două automobile, se mai aflau parcate un Land-rover şi un camion de camuflaj. Motorul Landroverului mergea şi un cablu conectat la baterie alimenta o lampă mare, lângă şanţ, unde erau câţiva oameni. Deasupra celor două trupuri fusese trasă o prelată verde, susţinută de două bare metalice, pentru a le proteja de burniţă.

Un căpitan de armată ţinea o torţă în mână, ca doctorul să poată vedea. Acesta se ridică şi se şterse pe mâini cu o cârpă încercând să-şi adune gândurile. Apoi, se uită la căpitan:

— De câtă vreme credeţi că sunt aici?

— De aproape o oră.

— Sunteţi sigur că nu mai mult?

— Foarte sigur.

— Bun. Se constată o paloare cadaverică masivă, în cazul ambelor corpuri. Aş zice că au fost omorâţi în altă parte şi apoi aruncaţi aici. Sunt morţi de cel puţin opt ore.

— Au avut, deci, destul timp să-i arunce peste graniţă.

Doctorul oftă şi dădu din cap:

— Încă ceva. Au fost împuşcaţi în cap, după ce muriseră. Câte două gloanţe, fiecare. Bărbatul e plin de contuzii, aşa că, probabil, s-a luptat înainte. împuşcătura care l-a ucis, a lăsat urme pe haine. La fel şi femeia. Nu sunt semne de agresiune sexuală. Aţi făcut fotografii?

— Da.

— Bun. Înţeleg că doriţi autopsia imediat, nu?

— Da.

— Am să-l anunţ pe doctorul Simmonds când mă voi întoarce. Duceţi-i în laboratorul nostru, nu la morgă. Bine?

— Da, domnule.

Maiorul Richards de la SAS fusese sculat din somn de locotenentul Phillips, care venise cu doctorul legist. Stătea pe patul de campanie, îmbrăcat în halat, ascultând cu atenţie ceea ce-i spunea medicul. După ce termină, Richards zise liniştit:

— Spuneţi, deci, că atât femeia, cât şi bărbatul au fost omorâţi prin împuşcare şi că au murit pe loc. Numai că omul s-a şi luptat. Apoi, după câteva ore, li s-a tras câte două gloanţe în cap, în ciuda faptului că muriseră deja. Aşa e?

— E foarte clar, domnule – zise medicul legist.

Richards se uită la subalternul lui:

— Iar analiza balistică dovedeşte că rănile mortale au fost făcute, în ambele cazuri, de gloanţe de pistol de 9 mm, pe când cele din cap, de unele de 038, mai mult ca sigur trase cu un revolver Smith & Wesson?

— Da, domnule.

— Ai informat Brigada specială?

— Nu. M-am gândit să vorbesc întâi cu dumneavoastră, domnule.

— Bun. Am să stau de vorbă cu ei.

— Da, domnule.

Thornton venise de vreo zece minute acasă, când observă plicul sprijinit pe tăblia de deasupra şemineului. Pe el era scris numele lui, aşa că îl deschise, scoase foaia împăturită şi citi:

„Dragostea mea, Robbie, Nu-mi face deloc plăcere să-ţi scriu biletul ăsta, dar trebuie. Nu te-am mai văzut de-un car de ani, ca să stăm de vorbă.

Am analizat lucrurile pe-ndelete, în aceste ultime săptămâni, pentru că aveam de ales între două soluţii. Poate îţi mai aminteşti de Joey Rose care ne-a călăuzit f iaşii, la început. Ei bine, m-a cerut în căsătorie, mi place mult de el şi, dacă n-ai fi fost tu, l-aş fi acceptat imediat.

Dar, gândindu-mă la noi doi, am început să am dubii şi în această privinţă. Am ajuns la concluzia că nu ne-ar sta bine căsătoriţi. S-ar putea să fie-aşa din cauza slujbei tale, dar am simţământul că nu e numai atât. După cum ştii, am încercat să te fac să-l iei pe Jamie în custodie şi am sperat ca astfel să devin şi eu o nevastă şi o mamă vitregă. Dar nu cred că ţi-a trecut vreodată aşa ceva prin minte. Nici în ce-l priveşte pe Jamie, nici pe mine.

Aşadar, m-am hotărât să-i spun „da” lui Joey şi ne vom căsători când vom pleca la Birmingham cu spectacolul. Aşa după cum îţi închipui, probabil, am dat ceva apă la şoareci din cauza asta şi sunt sigură că o să-mi fie dor de multe, mai ales de stilul tău trăsnit.

Sper că înţelegi situaţia şi că totul va fi bine, între tine şi Jamie

Cu dragoste, Penny

P.S. Pacheţelul acela e pentru tine, din partea mea, cu dragoste”.

Thornton despacheta cutia oblongă care se afla tot pe tăblia de deasupra şemineului. Era o locomotivă Homby Dublo – „Ducesa Atolului”.

Ştirea dublului asasinat de la graniţa cu Irlanda de Nord fu a treia, în cadrul ştirilor de la ora zece şi, deşi nu fuseseră date numele victimelor, Hallam stinse televizorul imediat.

Smallwood văzu şi el imaginile la TV, iar Thornton citi despre asasinat în presă, fără însă ca vreunul din ei să facă vreo legătură.

Thornton stătea pe bancă, în lumina soarelui de septembrie, privindu-i cum se uitau curioşi la focile care

mâncau. Lucrul acesta nu-l făcu să-şi amintească de ziua p în care în locul lui era Penny, iar el stătea cu Jamie pe podeţ.

Elaine purta o pălărie mare de pai, cu un buchet de margarete prinse cu o panglică albă. Râdea, în vreme ce-i arăta ceva lui Jamie. Rochia albă de bumbac o făcea să pară tânără şi vulnerabilă. Când se întoarse, îşi prinse pălăria cu mâna, să nu i-o zboare vântul. Atunci rochia i se mula pe picioarele ei lungi, elegante.

Băură un ceai la Charing Cross, apoi se duseră la apartamentul prietenei ei şi jucară Monopoly, până se făcu ora de culcare pentru Jamie.

Elaine pregăti câte o cafea, pentru ea şi pentru Thornton, şi, când se întoarse, zise:

— Ce mai face Penny? Mai joacă în spectacolul acela?

El dădu din cap:

— Da, fac un turneu, săptămâna viitoare. I

În vreme ce el îşi puse ceşcuţa pe măsuţă, ea i se aşează în poală şi-i înconjură umărul cu braţul ei subţire. Se uită la el, apoi zise:

— Îţi mulţumesc că n-ai încercat să mi-l iei pe Jamie.

Îl sărută uşor pe gură, iar el, din obişnuinţă, îi puse mâna pe sânul mare. Ea continuă să-l sărute cu patimă, lung, apoi îşi dădu capul pe spate şi-i spuse zâmbind:

— Şi de ce n-am face-o?

Trecuse de miezul nopţii, când ea căută pachetul de ţigări pe noptieră. Înainte de a-şi aprinde una, zise:

— Vrei să stai peste noapte?

— Mulţumesc – răspunse el. Dar cred că mai bine mă întorc la mine acasă.